

SAMURAI

TRẺ TUỔI

5 - NGŨ ĐẠI - THỦY

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

5 - NGŨ ĐẠI - THỦY

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Thủy

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng ông bà, những người đã luôn dõi theo con

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Lá Bùa

2 - Vây Bắt

3 - Ronin

4 - Kí Ức Bị Đánh Cắp

5 - Sơn Tảng

6 - Nguyên Tố Thủy

7 - Quá Khứ Đau Buồn

8 - Tanuki

9 - Xác Chết

10 - Ngã Tư

11 - Bóng Tối Trong Đêm Đen

12 - Đạo Chích

13 - Thương Nhân

14 - Đột Nhập

15 - Kế Hoạch Mới

16 - Đánh Cuộc

17 - Vệ Sĩ

18 - Oan Hồn

19 - Bộ Ba Hoàn Cảnh

20 - Tuý Quyền

21 - Meshu

22 - Chiếc Hộp

23 - Kyoto

24 - Metsuke

25 - Nhân Danh Shogun

26 - Liễu Sinh Lưu

27 - Trở Lại Trường

28 - Cọc Gỗ Mận

29 - Uy Hiếp

30 - Trận Chiến Trên Thác Nước

31 - Chân Tơ Kẽ Tóc

32 - Suy Sụp

33 - Hinin

34 - Mũi Phệt

35 - Sasumata

36 - Lãnh Chúa Sanada

37 - Luật Cờ Vây

38 - Ván Cờ Vây

39 - Chòm Sao

40 - Sống Và Chết

41 - Chia Tay

42 - Trúng Thuốc

43 - Mục Tiêu Sống

44 - Trúng Phóc

45 - Núi Jubu

46 - Vụ Cướp

47 - Hoá Rồng

48 - Trả Lời Xem!

49 - Câu Trả Lời

50 - Hồ Nước

51 - Cây Cầu

52 - Hi Sinh Và Danh Dự

53 - Cuốn Trôi

54 - Âm Khí

55 - Hana

56 - Chuộc Lỗi

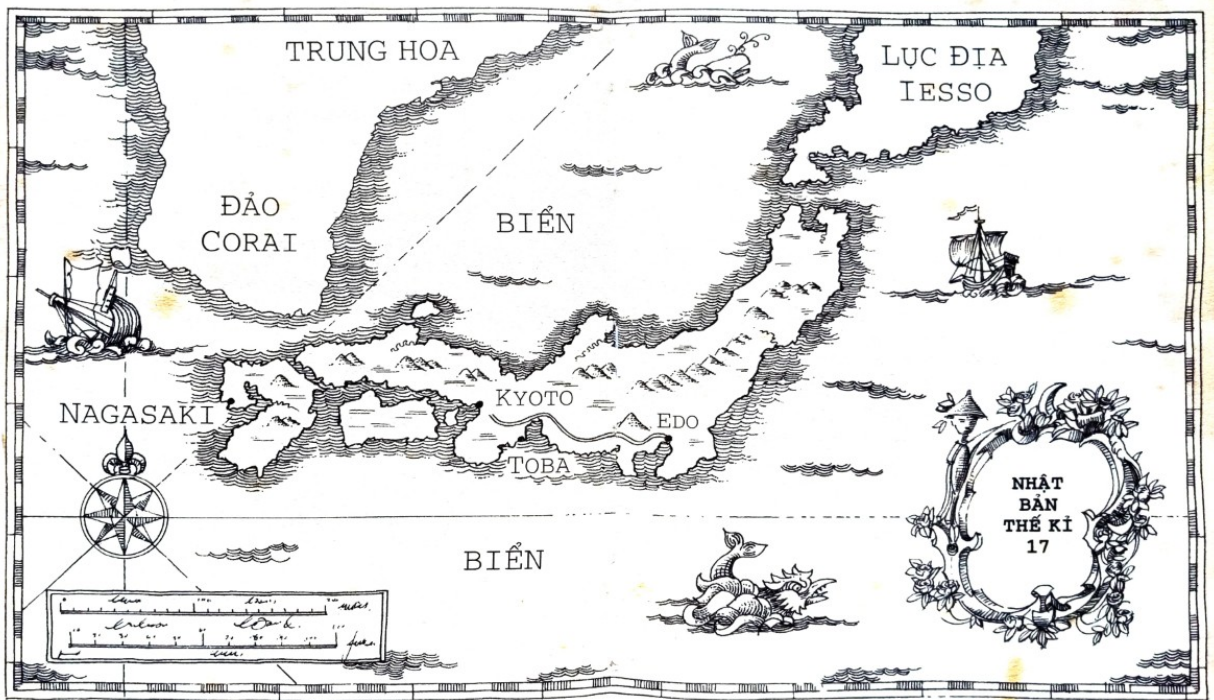
57 - Ronin Jack

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Trả Lời Xem...

Cờ Vây

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được thuê để cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc thuyền nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kỹ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

1

LÁ BÙA

Nhật Bản, mùa hạ năm 1614

Trong một khoảnh khắc, đầu Jack thật sự trống rỗng.

Nó chẳng thể nhớ đây là đâu, chuyện gì đã xảy ra, nó đang làm gì, thậm chí còn không nhớ nổi *mình là ai*. Điên loạn như một người chết đuối, nó cố gắng bám lấy bất kì mảnh kí ức nào còn sót lại.

Tên mình là Jack Fletcher... người Luân Đôn, Anh Quốc... Năm nay mười lăm tuổi... Người thân duy nhất là em gái Jess... Công việc hằng ngày của mình là làm hoa tiêu trên chiếc tàu buôn Alexandria... Không! Mình là samurai, một võ sĩ từng kinh qua những đợt huấn luyện hà khắc ở Kyoto... tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu... NHƯNG mình cũng đồng thời là một ninja... Không thể nào - họ là kẻ thù giết cha cơ mà!

Nghĩ đến đây đầu Jack lại đau nhức tựa hồ muốn ngất đi lần nữa. Nó gắng gượng chống lại cái cảm giác mê man chìm đắm này nhưng lực bất tòng tâm. Khoảnh khắc tỉnh táo thoáng qua cũng dần tan biến, bóng đêm vô thức lại một lần nữa ngự trị.

Những tiếng *tách... tách... tách...* của nước rơi rả rích vang lên. Vén màn sương dày đang che kín não bộ, Jack dần nhận thức được trời đang mưa. Tiếng mưa rơi lẫn át cả những âm thanh ồn ào khác. Gắng mở mắt. Jack nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường thô bằng rơm. Nước mưa thấm qua mái lợp nhều cả xuống mặt nó.

Jack đau nhức mình mẩy đến mức không thể lết được ra chỗ khác, chỉ việc xoay đầu sang bên cũng đủ khiến nó nhăn nhó khổ sở rồi. Phía bên này, đập vào mắt nó là một con bò đang ủ rũ nhai cỏ, rõ ràng con bò cũng chẳng hứng thú gì với việc phải chia sẻ chỗ ở của mình với một con người. Và dựa vào những gì Jack phán đoán thì nó và con bò kia là hai sinh vật duy nhất tồn tại trong cái chuồng gia súc nhỏ này.

Chậm chạp chống khuỷu tay dậy, căn phòng đột nhiên quay cuồng trong mắt Jack, một cảm giác buồn nôn bất chợt tuôn tới. Thế là nó bắt đầu ói ra sền sệt chất lỏng màu xanh. Con bò đương nhiên càng bất mãn trước hành động lỗ mãng này, lập tức cong đuôi tránh ra xa.

Bên cạnh chiếc giường tạm bợ bằng rơm là một bình nước đã được ai đó tử tế để lại. Jack ngồi dậy, vớ lấy bình nước súc miệng rồi uống luôn một ngụm lớn. Thật không dễ nuốt tí nào. Cổ họng khô rát, dịch vị từ dạ dày tràn ra ban này vẫn còn đọng lại. Lại thêm một ngụm nước nữa, nhưng lần này nhẹ nhàng tửu tử hơn, cảm giác cũng tốt lên đôi chút.

Jack bắt đầu để ý đến tình trạng của mình. Thê thảm. Mũi dưới bị đứt, mắt trái sưng vù, chân tay đầy chỗ bầm tím, xương sườn rạn mấy chiếc, may là chưa đến nỗi gãy.

Sao mình lại ra nông nỗi này?

Bộ kimono tả tơi trên người Jack rõ ràng không phải của nó. Theo trí nhớ thì trang phục cuối cùng nó vận là bộ áo choàng màu xanh của hư vô tăng, kiểu nguy trang khéo léo của các ninja khi di chuyển để tránh bị phát hiện. Lúc đó Jack đang trên đường đến cảng Nagasaki ở phương nam nhằm tìm thuyền trở về Anh Quốc với cô em gái bé bỏng Jess.

Đột nhiên Jack hoảng sợ. Đồ đạc của nó đâu cả rồi?

Jack đảo mắt khắp chuồng tìm grooms và hành lí, nhưng ngoài con bò, rơm, và đồ làm vườn cũ kĩ thì nơi đây chẳng còn bất kì thứ gì cả.

Bình tĩnh nào. Jack tự nhủ. Người ta dù sao cũng đã để lại nước cho mình uống, chắc không đến nỗi cướp cạn hay gì đâu.

Nghĩ bụng, nó lại nhắc bình lên tu, những mong nước có thể làm cho đầu óc mình tỉnh táo. Thế nhưng dù cố đến mấy thì kí ức những ngày vừa qua cũng không hề quay lại. Jack chỉ nhớ nó đã rời làng ninja trong núi, sau đó đến địa phận biên giới tỉnh Iga, chấm hết.

Bên ngoài mưa đã ngớt. Nhiều khả năng bây giờ là buổi sáng, nhưng trời đất tối om, cộng với mây đen vần vũ nên cũng có thể đã về chiều. Nó bắt đầu cân nhắc giữa hai lựa chọn - chờ người để lại bình nước kia xuất hiện, hay tự mình đi tìm hành trang.

Khi cố sức đứng dậy, Jack nhận ra tay trái mình đang cầm vật gì đó. Nó mở nắm tay ra thì thấy một chiếc túi nhỏ màu xanh lá in hoa buộc chỉ vàng có viết ba chữ Hán tự 東大寺, bên trong chứa miếng gỗ hình tứ giác. Jack biết vật này, nhưng nhất thời chưa nhớ ra tên gọi.

Đúng rồi, omamori. Bùa may mắn Phật giáo!

Trước khi lên đường, thầy Yamada, vị thiền sư trưởng Nhị Thiên Nhất Lưu từng cho nó một cái tượng tự để cầu an.

Nhưng đây không phải omamori của nó, lá bùa đó có màu đỏ cơ.

Vậy thì cái này là của ai?

2

VÂY BẮT

Jack bước loạng choạng ra khỏi chuồng bò, vì quá gắng sức nên nó ngã nhào xuống bùn. Mặc kệ cho nước mưa làm trôi những lấm bẩn trên khuôn mặt, hồi lâu sau nó mới tiếp tục thử đứng lên.

Khu chuồng này đầu lưng vào một căn nhà bằng gỗ lợp mái tranh khá đơn giản. Cánh cửa duy nhất dẫn vào chuồng chính là mục tiêu của Jack. Sau khi gắng hết sức đứng dậy, nó đi mà người cứ chúi về phía trước. Mãi rồi nỗ lực của Jack cũng giúp nó bám được vào khung cửa giấy. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Sao mình lại yếu đến mức độ này? Jack băn khoăn tự hỏi.

Bên trong nhà có một khu bếp nhỏ, trên bếp lửa đang đun nồi súp cá. Nơi này thông với một lối đi có rủ màn che. Nhìn qua đó, Jack nhận ra đây là một quán nước ven đường được bài trí bằng đệm rơm và bàn gỗ, cũng như trà và rượu chất đầy trong quầy phía trước chỗ nó đứng. Tuy thơm tất nhưng khá giản đơn. Mặt tiền quán để hở, chỉ che lại bởi tấm bạt tương đối to. Gió cứ thế thốc từng hồi vào bên trong.

Jack nhìn thấy đằng xa có một người đàn ông trung niên đeo tạp dề, có vẻ như là chủ. Chương quầy đáng người tầm thước, tóc thưa thớt đang đôi co qua lại với khách quan. Trang phục kimono đen có đính gia huy hoa trà trắng chứng tỏ thân phận cao quý của nhân vật râu ria lồm chồm, tóc bù xù, mắt đỏ lử này. Bên cạnh hắn là một chiếc mũ rơm cùng hai thanh kiếm cũ kĩ - kiếm dài *katana* và kiếm ngắn *wakizashi*, cặp song kiếm tượng trưng cho quyền lực của võ sĩ.

“Xin ngài làm ơn thanh toán và rời đi cho!”, chủ quán quả quyết nói, dù vậy, đôi bàn tay ướt sũng mồ hôi hoàn toàn cho thấy ông ta đang sợ chết khiếp. Đương nhiên rồi - võ sĩ đường đường là tầng lớp thống trị ở Nhật Bản, còn chủ quán nước chẳng qua chỉ là thường dân quèn, dám đắc tội thì chỉ có con đường chết.

Vị samurai kia vẫn mặc kệ, nâng bát rượu lên hớp một hớp lớn.

“Tôi sẽ gọi quan phủ đến đây”, chủ quán đe dọa.

Lần này vị võ sĩ lầm bầm gì đó không rõ ràng rồi đập một đồng tiền lên bàn.

“E rằng... vẫn chưa đủ thưa ngài”, chưởng quầy đáp bằng giọng run run của người đang cố thu hết can đảm. “Hôm qua ngài uống đến những *ba* bình sake!”

Vị samurai cau có lục trong tay áo mãi mới lấy ra được thêm hai đồng tiền, nhưng lại lỡ tay làm chúng rơi ra sàn nhà. Chủ quán vội vàng chạy đi nhặt rồi hướng về phía người khách nói. “VẬY xin ngài hãy rời đi”.

Võ sĩ say rượu lập tức gầm lên, “Tiền... đã trả rồi”. Nói đoạn ông nâng bát rượu lên ngực làu bàu, “Đương nhiên... phải uống cho hết chứ”.

Chưởng quầy tỏ ý không hài lòng, tuy nhiên cái nhìn dữ tợn của samurai nọ khiến ông dù muốn cũng chẳng dám nói thêm tiếng nào, vội vàng lui đi phục vụ vị khách duy nhất còn lại, một người đàn ông có ria mép.

Jack đang đắn đo tìm cách thu hút sự chú ý của chủ quán thì bất chợt nghe thấy tiếng thở hắt. Một cô gái, thoát nhìn khoảng tầm mười bốn tuổi đang đứng sau quầy nhìn nó bằng cặp mắt mở to kinh ngạc. Cô bé có khuôn mặt mảnh mai cùng mái tóc búi đen nhánh hoang mang đến độ làm rung cả khay đựng tách cầm trên tay. Jack biết ngoại hình của nó khác biệt thế nào nên cũng muốn mỉm cười trấn an, ngặt nỗi giờ việc nhoẻn miệng cũng là một cực hình đầy đau đớn đối với nó.

Cô gái nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đặt khay xuống đất rồi chỉ tay ra hiệu Jack ngồi xuống chiếc bàn gần đó. Jack hơi lưỡng lự, hành động này có thể gây chú ý cho tay samurai kia, nhưng cô gái vẫn cứ kiên trì dặt nó đến tận nơi rồi mới lui vào sau bếp. Lo lắng vừa rồi quả thật quá dư thừa, vị võ sĩ đã say mèm đến mức không thể ngẩng mặt lên nữa. Tuy người khách còn lại có sừng sờ đôi chút trước cặp mắt xanh và mái tóc vàng của Jack, nhưng ông ta chỉ gật đầu rồi tiếp tục trò chuyện với chủ quán, phong cách rất thường thấy của người Nhật Bản.

Lát sau cô gái trở lại với một bát mì bốc khói. Dù mới nôn thốc nôn tháo nhưng Jack thật sự thấy đói, bụng nó không ngừng kêu gào đòi thức ăn hòng cung cấp năng lượng cho cơ thể.

“*Arigato gozaimasu!*”^[1], Jack nghiêng mình hành lễ cảm ơn.

Cô gái há hốc mồm kinh ngạc: “Cậu biết nói tiếng Nhật à?”

Jack khẽ gật đầu. Năng lực này của nó phần nhiều đều nhờ công cô bạn thân Akiko. Sau khi lưu lạc đến hòn đảo xa xôi này, người đầu tiên dạy nó ngôn ngữ bản địa là cha Lucius, vị tu sĩ người Bồ Đào Nha. Nhưng chẳng bao lâu sau thì ông qua đời, Akiko chính thức thay cha Lucius. Jack nhớ hai đứa đã ngồi nhiều giờ liền dưới gốc cây anh đào trong khu vườn của mẹ Akiko ở Toba để tìm hiểu về phong cách sống của người Nhật. Tuy rằng lúc này đầu óc của nó rất lộn xộn, nhưng những kí ức đã ăn sâu vào tiềm thức thì không dễ gì mất đi - và Akiko là một trong số đó.

Jack nhìn bát mì đặt trước mặt rồi cất giọng phân trần, “Xin lỗi, nhưng hiện anh không có tiền”.

“Không sao”, cô gái vừa nói vừa đặt một chiếc thìa gỗ lên bàn.

“Vậy thì xin cảm ơn”, Jack đáp và hít hà mùi thơm khó cưỡng đang xộc lên mũi.

Khi cô gái xoay người định đi thì nó lập tức ngăn lại.

“Khoan đã”. Jack gọi, quá nhiều câu hỏi cùng lúc hiện lên trong đầu, “Em là người để bình nước kia cho anh phải không?”

Cô gái mỉm cười gật đầu.

“Em thật tốt. Có thể cho anh biết đây là đâu được chứ?”

“Kamo”, cô đáp, nói đoạn cô tiếp tục giải thích sau khi thấy biểu cảm khó coi trên khuôn mặt Jack. “Một ngôi làng nhỏ trên bờ sông Kizu. Từ đây ra thị trấn Kizu cũng không xa lắm”.

“Nơi này vẫn nằm trong địa hạt Iga?”

“Không, chúng ta đang ở tỉnh Yamashiro, Iga cách đây hơn hai ngày đường về phía đông”.

Chí ít thì Jack cũng biết được mình đã tiến thêm chút ít trên con đường về nhà. “Khi em tìm thấy, anh đã như thế này rồi à?”, Jack hỏi, ý chỉ những vết thương trên người.

“À không, là cha em”, cô gái đáp, hướng về phía chủ quán, lúc này đang đứng ở sau quầy. Người khách có ria mép đã rời khỏi được một lúc.

“Sáng qua, ông ấy thấy anh nằm bên bờ sông trong tình trạng hấp hối”.

Cô bé nhìn con mắt bị sưng cùng bờ môi rớm máu của Jack ra chiều quan ngại.

“Anh vẫn ổn”, Jack cố gắng biểu hiện can đảm, một phần cũng vì người đối diện. “Cha em có thấy hành lí gì khác không?” Cô gái lắc đầu tiếc nuối.

“Chỉ có mỗi anh thôi”.

“Junko!”, người cha gắt. “Súp sôi sùng sục rồi kìa”.

Junko vội vàng cúi đầu mỉm cười với Jack. “Anh cũng may mắn lắm mới sống sót được đấy”, cô nói rồi lại lui xuống bếp.

Ừ thì sống sót, nhưng chẳng biết được bao lâu. Jack buồn lo.

Nó chẳng còn gì cả. Không tiền bạc mua lương thực, không quần áo che thân, không bạn bè trợ giúp, không phương pháp trốn tránh, thậm chí đến thanh kiếm để tự vệ cũng không nốt. Cha con chủ quán cùng lắm giúp được vài hôm, xong rồi thì chẳng biết tính sao.

Jack vừa húp súp vừa cau mày khổ sở với cái môi. May mà thức ăn nóng cũng bắt đầu công dụng đôi chút, nó cảm thấy khỏe hơn, sức lực cũng phần nào trở lại.

Nghĩ ngợi thêm một lát có khi mình sẽ nhớ lại được mọi chuyện, Jack trầm nghĩ.

Mối lo lớn nhất của Jack lúc này chính là việc làm mất món bảo vật quý báu nhất của cha, bản hải đồ. Những quyển sổ tay đường biển là phương tiện *duy nhất* có thể giúp tàu bè qua lại một cách an toàn vì thế luôn có giá trị rất lớn. Bản hải đồ của cha lại là bản hiếm hoi đạt đến độ chính xác cao, tầm quan trọng đã vượt quá mức độ thông thường. Quốc gia nào nắm được vật này trong tay thì gần như sẽ trở thành bá chủ hàng hải, khống chế toàn bộ con đường hàng hóa huyết mạch. Cha Jack, thuyền trưởng tàu Alexandria, lúc sinh thời đã dặn nó *tuyệt đối* không được để tâm huyết của ông lọt vào tay kẻ xấu. Suốt ba năm qua Jack đã dùng cả sinh mạng của mình để giữ bản hải đồ ấy. Hải đồ đã từng mất đi rồi lại lấy về được, nhưng phải trả bằng cái giá quá lớn - Yamato, người bạn, người anh em của Jack đã ngã xuống để đánh bại tên ninja tàn bạo Độc Nhân Long. Thế nên dù là chuyện gì đã xảy ra thì kẻ đang giữ hải đồ nhất định chẳng tốt đẹp gì. Vấn đề là *kẻ nào* mà thôi.

Manh mối duy nhất nằm ở tấm omamori. Jack đã nghiên cứu lá bùa màu xanh này khá kĩ, nhưng hình dáng hoa văn chẳng gợi lên điều gì, còn Hán tự thì mặc dù Akiko đã dạy cho khá khá, nhưng đầu óc nó bây giờ quá mờ mịt để có thể hiểu ra.

Junko lại mang lên một bát súp. Jack cẩn thận chén sạch sẽ phần thức ăn rồi quyết định hỏi cô bé về lá bùa. Đây có thể là do Junko hoặc chủ quán cho nó để cầu an trong quá trình hồi phục. Còn nếu không phải thì không

chừng họ lại biết nguồn gốc, qua đó có thêm hi vọng tìm lại đồ đạc và bản hải đồ đã mất.

Thế nhưng nó chưa kịp hành động thì tấm bạt thông quán nước với đường chính đã bị kéo ra, mở đường cho bốn người đàn ông vận võ phục tiến vào. Theo sau họ chính là người khách có ria mép ban nãy. Những người này đều vận áo khoác ngoài màu đen, quần bó sát, đi tất xanh đậm, đầu vấn khăn, hông đeo kiếm, tay cầm jutte - loại dùi cui đặc trưng của bảo an Nhật Bản thời Edo.

Thường thì buôn bán chẳng ai thích phiền hà với nhà nước, nhưng chủ quán lại rất hài lòng khi thấy họ. “Tôi còn tưởng các ngài không đến chứ, thời tiết tệ thế cơ mà”, ông quay sang nói với con gái, rồi trở vào người khách say xin nọ, “Chính là hãn”.

“Bọn tao không rảnh rồi bắt nó”, tên cầm đầu rút lên sau khi liếc sơ vị samurai đang nằm dài trên bàn. Nói đoạn hãn hướng về phía Jack tuyên bố, “Mà là thằng *ngoại quốc* kia kìa!”.

3

RONIN

Jack còn chưa kịp phản ứng thì bốn tên lính đã vây quanh, tay lăm le vũ khí. Chủ quán và Junko cũng không khỏi sửng sờ trước diễn biến bất ngờ này.

“*Ngoại quốc*, mày đi theo bọn tao”, tên đầu sỏ ra lệnh.

“Anh ấy có làm gì xấu đâu ạ?” Junko nài nỉ.

Cha cô bé vội vàng ngăn lại. “Con im đi. Mặc kệ cậu ta”.

“Nhưng người là do cha tìm thấy mà”.

Chủ quán gật đầu buồn bã đáp. “Cha đang hối hận vì chuyện đó đây”.

Trường nhóm ra hiệu mấy tên sai dịch xốc Jack đứng lên. “Nhân danh Đại Tướng Quân, ta ra lệnh bắt giữ nhà người”.

“Vớ tội danh gì?”, Jack thách thức, cố ý câu giờ. Nó nhanh chóng quan sát xung quanh tìm đường thoát, bản năng võ sĩ bắt đầu trỗi dậy. Cửa hậu đã bị chặn bởi một tên lính mà sức vóc Jack lại chưa khỏe lại để có thể chiến đấu. “*Ngoại quốc* và tín đồ Công Giáo đều bị trục xuất khỏi Nhật Bản. Những kẻ bất tuân mệnh lệnh sẽ bị trừng trị thích đáng”.

“Tôi *đang* tìm cách để đi đây”. Jack cãi.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng chúng ta nghi ngờ người chính là tên võ sĩ ngoại quốc Jack Fletcher. Người bị triều đình tróc nã toàn quốc”.

“Rốt cục anh ấy đã phạm tội gì?”, Junko kinh ngạc thốt lên.

“Jack Fletcher đã tham gia loạn quân chống lại Đại Tướng Quân tại trận Osaka”, tên thủ lĩnh tiếp tục giải thích trong lúc những tên khác lôi Jack ra khỏi quán nước. “Ai bắt sống hoặc giết được hắn sẽ được thưởng xứng đáng”.

Bị đẩy qua tấm bạt che cửa, Jack ngã sấp xuống nền đất lầy lội bùn. Bốn tên sai dịch vừa chuẩn bị mang guốc gỗ vào vừa cười cợt khinh bỉ.

Jack vội vàng bò dậy, có lẽ đây là cơ hội thoát thân duy nhất. Thế nhưng nó còn chưa chạy được ba bước thì đã bị trúng một đòn từ phía sau. Cú đập

bằng dùi cui này ngay lập tức khiến nó khuyu gối, đau nhức nhối lên từ bả vai lan ra toàn thân.

“Mày tính giờ trò hả?” tên lính vừa ra tay vừa hét, khuôn mặt tròn xoe của hắn lộ rõ vẻ bức tức. Hắn lại vung dùi cui lên, định đánh tiếp cho hả giận.

Thế nhưng lần này Jack đã có sự chuẩn bị. Dùi cui chưa đánh tới nơi đã bị Jack chặn lại, bẻ tay tên lính rồi vạt qua vai khiến hắn văng ra phía trước, thân hình co quắp như con lươn, các ngón gãy vụn vì va đập. Jack vội vàng xoay người lại đối phó với ba tên lính đang cuống cuồng lao tới.

Nó muốn kháng cự cũng khó, đối thủ thì đông mà bản thân lại đang trong tình trạng ốm yếu.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà”, tên thủ lĩnh rít lên, đập mạnh dùi cui vào bụng Jack.

Trúng đòn, Jack nhanh chóng đổ gục xuống bùn mặc cho bọn lính liên tục tra tấn. Nó cố gắng che chắn phần đầu, còn khắp mình mẩy bầm giập không ít. Đau đớn đến mất hết cảm giác, Jack phải dựa vào tiếng vũ khí quật mạnh xuống da thịt để nhận biết mình vẫn còn đang bị đánh đập.

“Quan gia!”, một giọng nói vang lên.

Bọn lính tạm dừng hành hạ Jack để quan sát vị samurai say rượu đang lảo đảo bước từ trong quán rượu ra, tay trái vẫn cầm theo bình sake uống dở. Người này ít ra cũng còn đủ tỉnh táo để đội mũ rơm và giắt song kiếm lên hông.

“Đây không phải là chuyện của người, ronin!”, tên cầm đầu gắt.

Nghe vậy, vị võ sĩ trở vào hắn nói, “Các người có tới bốn lạng”, rồi nhú mắt nhìn Jack, “Còn nó có hai à. Không công bằng chút nào!”

“Người say quá rồi đó!”

Mặc kệ câu nói này, vị ronin nọ vẫn tiếp tục bước đến.

“Ta cảnh cáo lần cuối nhé. Mau cút đi!”

Tiến thêm một đoạn, vị võ sĩ nốc ngụm rượu rồi phun phì phì vào mặt tên lính.

“Được lắm”, hắn kinh tởm rít lên, ra lệnh cho hai tên còn lại, “Bắt hắn luôn. Tội dám ngăn cản người thi hành công vụ”.

Sai dịch đứng gần vị samurai nhất, một người đàn ông còn khá trẻ có đôi má hóp bước đến cầm dây thừng trói tay võ sĩ say rượu, người còn lại đứng

ngoài canh chừng. Ronin chìa bình rượu cho tên này nói, “Đây, cầm đi”.

Tay lính chẳng suy nghĩ gì vội cầm lấy. Sai dịch trẻ tuổi tiếp tục công việc buộc dây trói của mình, nhưng võ sĩ say rượu lại đảo sang một bên, vô tình va thẳng vào mặt anh ta.

“Xin lỗi”, ronin lau bầu rồi lại nghiêng ngả thân hình, tiếp tục va đập thêm mấy cái rồi mới lấy lại được thăng bằng.

Đến lúc tên lính trẻ tuổi nhìn xuống dưới thì thấy khắp người hắn đã bị dây thừng của chính mình buộc chặt lại.

“Ủa, sao kì vậy?”, võ sĩ say rượu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhận ra có điểm kì quái, tên thủ lĩnh liền thúc dùi cui về phía ronin, nhưng ngay lúc sắp trúng đích thì người này đột nhiên tránh ra, thế là cuối cùng đòn nhắm tới lại đập vào người sai dịch má hóp đang bị trói. Anh ta lập tức ngã lăn ra đất thở hồng hộc vì đau. Tên lính thứ ba cầm bình rượu chỉ biết há hốc ra kinh ngạc, chẳng biết nên làm gì với thứ đang cầm trên tay nữa.

“Đa tạ”, võ sĩ lẩm bẩm trong lúc với tay lấy lại đồ uống của mình tu một ngụm rồi tiện thể đập luôn vào mặt tên lính làm hắn bật ra sau, cuối cùng trong lúc xoay người lại thì cùi chỏ chẳng biết vô tình hay cố ý đập luôn vào đầu khiến hắn lăn ra bất tỉnh.

Jack chẳng thể tin nổi vào mắt mình. Một võ sĩ tưởng như đang say đến mức không còn đứng vững, vậy mà lại có thể hạ gục toán lính ung dung nhẹ nhàng như vậy.

“Tao sẽ bắt mày phải trả giá, thằng ronin chết tiệt!”, tên đầu sỏ hét lớn, nhắm thẳng đầu võ sĩ đánh tới.

Lúc này thì sai dịch bị gãy ngón tay cũng đã đứng dậy tuốt gươm khỏi vỏ. Hắn cùng với thủ lĩnh trước sau xông tới. Jack liền la lên cảnh báo vị võ sĩ say rượu còn đang mơ màng. Nhưng chẳng hiểu sao đến giây cuối cùng ông ta lại kịp nhảy tránh khiến dùi cui của tên đầu sỏ đập mạnh vào thuộc hạ của mình, còn kiếm của người này ngược lại cũng xuyên thẳng vào bụng hắn.

“Cái này coi bộ đau à nha!”, ronin xoa bụng bình phẩm, ra chiều thương cảm nhìn tên thủ lĩnh ngã xuống.

Dù mặt đã tái nhợt vì sốc, tên đầu sỏ vẫn tiếp tục kêu gào “Giết nó cho tao!”

Vẫn chưa hết sững sờ sau khi vô tình làm bị thương thượng cấp, tên sai dịch còn lại chững hững vài giây rồi mới la lên tự lấy tinh thần lao về phía trước. Chỉ trong tích tắc, vị võ sĩ say rượu đã nhặt lấy cây dùi cui của người này.

“Cái này của quan gia thì phải?”, Ronin nói trong lúc mũi kiếm đã sắp cắt tới đầu mình.

Nhanh như chớp, ông đỡ đòn bằng phần móc cán đặc thù của dùi cui rồi vịn mạnh khiến thanh gươm gãy ra làm đôi. Tên lính hải hùng nhìn xuống phần còn lại của món vũ khí rồi lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Ơ ngài quên đồ này!”, vị võ sĩ say rượu vừa kêu vừa quăng luôn dùi cui về phía sai dịch đang ba chân bốn cẳng tháo chạy. Cây jutte xoay vòng vòng trong không khí, cuối cùng đáp thẳng phần cán xuống đầu chủ nhân làm hắn chỉ kịp chạy thêm vài bước theo quán tính rồi đổ gục xuống bùn.

“Đáng ra quan gia phải chụp chứ”, ronin làm điệu bộ vô tội hỏi han, sau đó ông hớp một ngụm lớn rượu rồi quan sát tên lính cầm đầu lúc này đã bất động trên mặt đất.

“Hắn chết rồi à?”, Jack hỏi.

“Chưa đâu, mới ngất thôi”, võ sĩ đáp rồi lão đảo bước đi. “Thế còn cậu làm gì mà chưa đứng dậy?”

“Ông không thấy họ...”, Jack nén đau định đáp nhưng rõ ràng ronin họ không có vẻ bận tâm chút gì.

Đến lúc nó đứng dậy thì vị võ sĩ đã đi hết nửa con đường rồi. Chẳng biết liệu ông có muốn nó đi theo hay không, nhưng nhìn bốn tên võ sĩ đang lăn lộn trên bùn, Jack biết mình không thể ở lại đây được.

Bất chợt Junko lại chạy từ trong quán nước ra. “Anh ơi, bùa của anh này”, cô bé vội vàng đưa cho nó tấm omamori.

Trong lúc bị vây bắt, Jack thậm chí quên luôn manh mối cuối cùng của mình. Vậy là nó lại chịu ơn người đời một lần nữa. Ít nhất thì qua sự việc vừa rồi, nó cũng đủ hiểu món đồ này không có liên quan gì đến cha con Junko. “Cảm ơn em...”, Jack lên tiếng.

“Nhanh chân lên!”, Ronin nóng nảy quát. “Còn ở đó gái với gú nữa hả!”

KÍ ỨC BỊ ĐÁNH CẮP

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, đường đi càng lúc càng tiến vào rừng rậm, vị võ sĩ vẫn cứ thế bước đi chẳng đợi Jack. Đến đoạn đồi dốc, nó phải vất vả lắm mới lê tấm thân ê ẩm do trận chiến vừa rồi để theo kịp tốc độ của ông. Cuối cùng hai người dừng chân tại một ngôi đền Thần Đạo hoang vu. Toàn bộ khối kiến trúc được xây dựng trong khu đất trống nhỏ trên đỉnh đồi, tổng thể khá đơn giản chỉ với nhà thờ bằng gỗ, đá phủ trang trí và cổng vòm *torii* làm lối ra vào. Khi Jack đến nơi thì ronin nọ đã an vị uống rượu trong đền tự lúc nào.

Cẩn thận nhớ lại lễ nghi khi đi vào nơi thờ tự, Jack bước qua cổng vòm *torii*, tiến đến chỗ tảng đá đựng nước dùng muôi gỗ múc nước tuần tự rửa tay trái, tay phải, súc miệng rồi đặt lại đúng chỗ cũ. Nó chẳng biết việc này liệu có ích gì không khi mà toàn thân vốn đã ướt sũng nước mưa sẵn rồi, thôi thì cứ làm cho an tâm.

Tuy bản thân vẫn chưa bao giờ từ bỏ đạo Tin Lành của mình, nhưng thầy Yamada, vị thiền sư ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu từng khuyên Jack nên tuân thủ những truyền thống Thần Đạo và Phật giáo nhằm hòa đồng hết mức có thể. Nhất là trong giai đoạn Tướng Quân - và toàn dân Nhật Bản - đang điên cuồng chống Ki-tô giáo, tốt hơn hết là đừng làm trái ý họ. Thêm vào đó, thuyết phục dân bản địa, như vị võ sĩ này chẳng hạn, rằng mình cũng có chung Đức Tin, sẽ dễ gây dựng thiện cảm hơn.

Jack cúi đầu hai lần, vỗ tay hai cái để gọi thần linh rồi lại cúi đầu lần nữa, chắp tay im lặng khẩn cầu.

“Thôi đừng làm trò nữa”, vị võ sĩ lầm bầm. “Mấy chỗ này chẳng qua chỉ dùng để trú chân thôi chứ được tích sự gì”. Jack nhìn lên, kinh ngạc trước thái độ báng bố của người đồng hành. Thật không ngờ câu vừa rồi lại thoát ra từ một võ sĩ, giai cấp quý tộc trong xã hội vốn rất sùng đạo như Nhật Bản. Nghĩ đoạn, nó cũng bước vào ngôi đền rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, tận hưởng cảm giác thư thái khi đã thoát khỏi cơn mưa xối xả ngoài kia.

“Thế, chú mày là ai?”, võ sĩ chất vấn. “Trông như kiểu từ xa mới tới hả?”

“Tôi tên Jack Fletcher”, Jack cúi đầu lễ phép trình bày. “Tôi đến từ nước Anh, một quốc đảo giống như Nhật Bản, nhưng nằm ở đầu bên kia Trái Đất. Còn ngài?”

“Ronin.”

“Nhưng từ đó có nghĩa là lãng nhân ‘võ sĩ vô chủ’ mà?”

“Thì cứ gọi thế đi”, võ sĩ vừa gắp vừa hớp thêm ngụm sake rồi tỏ ý muốn chia sẻ với Jack.

“Tôi không uống”, Jack đáp, lần gần đây nhất nếm món rượu gạo này nó đã bị sặc dử dội, giờ bụng dạ thế này chịu sao thấu. “Cảm ơn ngài đã ra tay tương trợ”.

Ronin nhún vai. “Chương mắt với bọn nó thôi”.

“Nhưng từ giờ ngài sẽ trở thành đối tượng truy lùng của bọn họ đấy?”

Võ sĩ cười lớn. “Mấy thằng samurai học đòi, quân đội *thời đại mới* của Tướng Quân ấy hả? Chỉ là đám lính lác lên đời thôi, mất mặt thế còn chưa đủ à? Vả lại, rõ ràng chúng nó tự đánh nhau đấy chứ”.

Nghĩ lại tình cảnh ban nãy, Jack cũng phải thừa nhận như vậy. Thương tích đáng kể duy nhất là do một tên lính gây ra, hành động của Ronin đa phần đều mang vỏ bọc kiểu vô ý.

“Cậu thì khác”, Ronin chỉ tay về phía Jack nói, “kiểu gì chúng cũng bám theo. Rốt cục thì cậu đã có thành tích bất hảo gì để khiến một thằng bé bị truy lùng gắt gao đến vậy?”

“Tôi từng tham gia chiến đấu chống lại Tướng Quân”, Jack đáp. Nó thầm nghĩ lại lúc bọn lính đến thì vị võ sĩ này vẫn còn đang ngủ gục trên bàn, mong là ông ta chưa nghe nói về khoản thưởng lớn kia. Sẽ chẳng tốt đẹp gì nếu vị samurai này quyết định bắt người để lập công cho triều đình.

“*Thiếu gì người chống Tướng Quân, nhưng họ đâu bị tróc nã. Cậu thì có gì đặc biệt?*”

Jack thoáng tò mò không biết người đàn ông này từng đứng về bên nào, nhưng không đủ can đảm để hỏi. “Tôi là người nước ngoài...”

“Rõ ràng rồi”, vị võ sĩ nói thản nhiên. “Nhưng vẫn chẳng giải thích cho ham muốn bắt *cậu* bằng đũa của Tướng Quân”.

Lí do thì Jack có thể kể ra hàng đống, nhưng quan trọng nhất là *bản hải đồ*. Shogun Kamakura là một trong số rất ít người biết về sự hiện diện cũng

như tầm quan trọng của món đồ này. Trước khi chết, tên ninja Độc Nhân Long từng được ông ta phái đến cướp nhưng thất bại, xem ra sau khi lên cầm quyền người đàn ông tham vọng kia vẫn chưa hề quên dã tâm của mình. Mặc dù Ronin là ân nhân cứu mạng, nhưng sẽ thật ngu xuẩn nếu nó đem tất cả mọi chuyện nói hết với ông ta.

“Tôi còn là một samurai”, Jack tiết lộ.

“Một samurai ngoại quốc!”. Ronin cười nghi hoặc. “Ai phong tước cho cậu?”

“Masamoto Takeshi. Cha đỡ đầu của tôi”.

Ronin lập tức im bật.

“Ông là hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu...”

“Ta biết ông ấy là ai”, vị võ sĩ ngắt lời, nói đoạn đặt tay trái lên cán thanh katana. Hành động không rõ nguyên nhân này lập tức khiến Jack trở nên căng thẳng. “Tiếng tăm vang dội đến thế cơ mà. Giờ thì ta biết vì sao Tướng Quân truy bắt cậu rồi. Vừa là con nuôi của kẻ thù số một, vừa là đại diện cho sự xâm lăng ngoại lai nữa. Thế ngài Masamoto có truyền tuyệt kỹ Nhị Thiên cho cậu không?”

Jack thận trọng gật đầu.

Đến đây khuôn mặt Ronin bỗng nở ra một nụ cười. “Sướng nhỉ”, võ sĩ thả tay khỏi kiếm vừa nói vừa nâng bình rượu chúc tụng. “Ta mong muốn được thách đấu hữu nghị với ngài ấy từ lâu rồi. Mọi người vẫn đồn đại Masamoto là thiên hạ vô địch”.

“Ông ấy là một võ sĩ dũng cảm và nghĩa khí”, Jack đáp, hiển nhiên vui mừng khi thấy Ronin tỏ lòng tôn kính với cha nuôi của mình. “Nhưng từ lúc bị Shogun đày lên chùa trên đỉnh Iawo đến giờ thì đã bật vô âm tín”.

Nghe đến đây, Ronin chẳng còn tâm trạng uống rượu mà lắc lắc đầu vẻ chán ghét. “Quá đáng tiếc!”

Cả hai yên lặng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi lộp bộp xuống trần nhà bằng gỗ. Đầu vị võ sĩ liên tục lắc lư, có vẻ như đã ngủ vì say rượu. Jack chợt nhớ đến những bài học về tuyệt kỹ Nhị Thiên với thầy Masamoto. Khoảng thời gian tập làm võ sĩ tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto tuy rất gian nan vất vả, nhưng đồng thời cũng mang lại lí tưởng phấn đấu, cũng như những mối quan hệ khắc cốt ghi tâm. Jack rất muốn quay về, nhưng sau vụ thầy Masamoto bị lưu đày, hàng loạt võ sư ngã xuống trong chiến trận, ngôi trường khó mà tiếp tục hoạt động nữa.

Bất chợt Ronin lại bất tỉnh tiếp tục hỏi. “Thế, samurai trẻ tuổi, cậu theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu, phục vụ Satoshi trong trận chiến chống Kamakura, sống sót trở về từ thành Osaka, rồi sao nữa?”

“Tôi cùng Akiko trốn về trú tại nhà mẹ cô ấy ở cảng Toba...”

“Akiko là ai?”

“Cháu gái ngài Masamoto... người bạn thân thiết nhất của tôi”. Jack đáp, khóe miệng chợt nhếch lên khi nghĩ đến cô bé. Nó thật sự nhớ cảm giác có Akiko bên cạnh. Nếu hai đứa đi với nhau thì chẳng bao giờ có chuyện Jack thê thảm như vậy, và nó cũng chẳng đến nỗi côی cút, đơn độc thế này. Nụ cười liền tắt ngấm, thay vào đó là nỗi hối hận cùng sự tiếc nhớ khôn nguôi.

Nhìn vẻ thống khổ trên khuôn mặt Jack, Ronin nhíu mày vẻ thấu hiểu. “Thế sao cậu không ở lại?”

“Lực bất tòng tâm. Sau khi đạo luật bài trừ người nước ngoài và tín đồ Ki-tô giáo được ban hành, việc chứa chấp tôi sẽ khiến gia đình cô ấy rơi vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm. Tôi chỉ còn cách hướng đến Nagasaki, tìm tàu trở về Anh Quốc mà thôi”.

“Thế cậu lên đường từ bao giờ?”

“Lẽ ra là từ đầu xuân”, Jack rầu rĩ nhận ra trời đã sang thu từ lâu rồi.

“Vậy mà giờ mới tới Kamo!”, Ronin thốt lên kinh ngạc.

Bản thân Jack cũng không ngờ hành trình ấy lại chậm đến vậy, bao nhiêu sự kiện xảy ra liên tục trì hoãn chuyến đi của nó. Sau khi suýt bị samurai của Shogun bắt giữ trên đường Tokaido, nó đành trốn vào rừng Iga - quê hương các ninja. Tại đây, vì cơ duyên mà cuối cùng Jack nương lại ngôi làng bí mật của chính những kẻ thù không đội trời chung, qua đó phát hiện sự thật về con đường nhảỉ giả của họ. Càng lẩn sâu vào học tập nhảỉ thuật, rèn luyện tinh thần nhảỉ nhục, tìm hiểu sự màu nhiệm của Ngũ Đại, nó lại càng nhận ra trước đây mình đã kì thị và hiểu sai về những người này như thế nào. Quá trình ấy đã cung cấp cho Jack rất nhiều kĩ năng thiết thực, đồng thời biến kẻ thù cũ, các ninja, thành những người bạn. Rốt cục, dù ngoài mặt vẫn phủ nhận, nhưng trong thâm tâm nó đã thầm thừa nhận mình *vừa là võ sĩ vừa là nhảỉ giả* từ lâu rồi. Tất nhiên Jack sẽ không nói những điều này với vị Ronin mới quen.

“Tôi bị lạc trên núi”, Jack giải thích, vốn đây cũng là một phần sự thật.

Võ sĩ chầm chậm gật đầu, có vẻ không hoàn toàn tin tưởng câu trả lời này. “Tạm coi là vậy. Thế còn mấy vết thương? Trông cũng phải vài ngày

rồi”.

Jack nhìn lại mình. Vết đỏ do dùi cui của bọn lính gây ra chồing lên những vết trầy tím xanh khắp người, đôi môi sứt cùng con mắt sưng tấy, xương sườn cũng ê ẩm đau nhức. Quá nhiều thương tích mà chẳng có chút kí ức nào. Đó là còn chưa kể đến cái bụng vẫn đang còn cào sào sau đòn tấn công dã man của tên lính cầm đầu.

“Chẳng biết nữa,” Jack nhún vai. “Tôi không còn nhớ được có chuyện gì đã xảy ra gần đây”.

“Bình thường thôi. Ta bị hoại”, Ronin vừa nói vừa đưa bình rượu lên môi.

“Nhưng tôi không có uống rượu!”, Jack phì cười rồi ngay lập tức hối hận với cơn đau phát ra từ bụng.

“Thế giờ định thế nào?”, võ sĩ tựa lưng vào tường đèn hỏi.

“Trước tiên phải lấy lại hành lí bị mất”. Jack đáp, nói đoạn nghĩ đến lá bùa trong tay, “hay bị đánh cắp gì đó”.

“Vậy là không chỉ mất tráp mà còn mất đồ nữa hả?”, Ronin nhướn mày cảm thông. “Xui xẻo dữ vậy. Hành lí gồm những gì?”

“Mọi thứ. Quần áo, tiền bạc, thức ăn, hộp gỗ của Lãnh chúa Takatomi, bên trong có chứa hạc cầu may do cậu bạn Yori làm, hòn ngọc Akiko tặng”.

“Còn nữa phải không?”, Ronin hỏi, cặp mắt đỏ ngầu bỗng nhiên tỏa sáng.

Jack khẽ gật, cố gắng tránh nói đến bản hải đồ, “Nhật kí của cha tôi, vài chiếc phi tiêu shuriken, và... kiếm nữa”.

“Kiếm!”, Ronin nói vẻ hoảng hốt.

“Vâng”, Jack xấu hổ thừa nhận. Cặp song kiếm là linh hồn của võ sĩ, tuyệt đối không bao giờ được đánh mất. “Chúng vốn thuộc sở hữu của cha Akiko, một trong những tác phẩm của nghệ nhân Shizu. Chuôi kiếm quấn vải đỏ thẫm, vỏ kiếm khảm nhiều đá quý, thoát nhìn rất dễ nhận ra”.

“Shizu”, vị võ sĩ thờ hắt, rõ ràng là đang ngưỡng mộ danh tiếng vị thợ rèn huyền thoại họ. “Con bé phải yêu mến lắm mới giao cho cậu món đồ gia truyền này. Đã thế mà lại *để bị cướp mất* thì thật không thể chấp nhận được!”

Ronin trầm ngâm vuốt râu một lúc rồi đặt bình rượu xuống tuyên bố, “Ta sẽ giúp cậu, samurai trẻ tuổi. Thủ phạm chắc là bọn cướp thôi”.

“Tôi rất cảm kích”, Jack đáp, hoàn toàn bất ngờ trước sự hào phóng của Ronin, “Nhưng chẳng có gì để tạ ơn ông cả”.

“Ta không phải loại người làm việc vì tiền!”, võ sĩ gắt. “Tiền chỉ dành cho bọn con buôn. Ít nhất bây giờ là vậy”. Nói đoạn ông lại lắc bình rượu đã gần cạn, “Cơ mà sống kiểu ăn không khí uống nước lã cũng chả phải ý hay. Chỉ cần khi xong việc cậu cho tôi tự ý chọn lấy một món đồ là được”.

Jack hơi lưỡng lự. Nhỡ đâu ông ta chọn trúng bản hải đồ thì sao? Dầu vậy khả năng này không cao lắm; Ronin chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất mà thôi. Đó là rượu. Quan sát kỹ vị võ sĩ say xỉn với tác phong rũ rượi trước mặt, Jack thậm chí cho rằng người này phần nhiều sẽ gây họa hơn là giúp đỡ mình. Dầu vậy giờ không phải là lúc có thể so đo, bởi thế nó vẫn quyết định gật đầu đồng ý.

“Tốt lắm. Cứ vậy đi”, Ronin hớp nốt ngụm rượu cuối cùng khi hoàn thành giao dịch rồi tựa vào tường nhắm tịt mắt lại. Rất nhanh chóng, tiếng ngáy vang vọng khắp ngôi đền.

Thật sự là có ích mà! Jack thầm nghĩ.

5

SƠN TĂNG

Jack quỳ trước bệ thờ, nhắm mắt chắp tay khấn. Nó nghĩ đến cha mẹ mình trên thiên đường, lần mò trong trí nhớ từng cái ôm ấm áp của mẹ, từng lời khuyên quý báu của cha. John Fletcher là một người đàn ông can trường, không bao giờ từ bỏ hi vọng ngay cả trong những trận bão tồi tệ nhất.

Biển yên sóng lặng sẽ không thể tạo ra một thủy thủ tốt, ông từng nói như vậy.

Giờ đây ngồi giữa ngôi đền nhỏ rền vang tiếng mưa, Jack cũng muốn có được thứ sức mạnh tinh thần đó. Thế nhưng dù có cố đến mấy thì cảm giác chán chường vẫn bao phủ đầu óc nó. Liệu nó có bao nhiêu phần trăm khả năng lấy lại được hành lí chứ chưa nói đến chuyện sinh tồn. Kí ức rồng tuếch, chẳng biết ai là kẻ đã tấn công, hay lí do vì sao. Đó có thể là đám lính tuần, hay ăn cướp, như Ronin nghi ngờ. Họ biết thân phận của Jack, hay chỉ tình cờ gặp nó mà thôi? Họ có nhận ra giá trị thật của những món đồ này không? Và quan trọng nhất là, giờ đây chúng đang ở đâu?

Có quá nhiều câu hỏi không thể trả lời. Jack tuyệt vọng dầm xuống sàn, cổ vắt óc suy nghĩ... *mặt... tên... địa điểm... bất cứ thứ gì!*

Đáp lại nó chỉ là một màu đen.

Nhưng dù là ai thì họ cũng không biết nó còn sống. Đây là một lợi thế nho nhỏ, vì Jack Fletcher đã đội mồ sống dậy. Mặt khác, giờ đây nó là một thằng ngoại quốc bị triều đình truy nã, một võ sĩ chẳng có kiếm trong tay, một ninja không thể tự nguy trang. Quá sức tồi tệ, việc phải nhờ sự trợ giúp của một võ sĩ vô chủ nghiện rượu đã nói lên tất cả. Thách thức trước mắt cứ như rặng núi cao vọi vọi không thể vượt qua.

Xin lỗi em, Jess. Jack ân hận khi nhớ đến đứa em gái mình có trách nhiệm phải chăm sóc. Dù lúc đi cha có gửi con bé cho hàng xóm, bà Winters, nhờ coi sóc, nhưng đó là việc của năm năm về trước, mà lúc đó bà

ấy cũng đã già. Nó lo nhất là việc Jess, lúc này mới mười tuổi, phải tự bươn chải một mình - hay tệ hơn là bị cho vào cô nhi viện hay trại tể bần.

Jack cúi gằm mặt, giọt nước mắt lăn dài trên má. *Cầu Chúa phù hộ cho em, có lẽ anh không thể quay về được nữa.*

“Cá xuôi dòng là cá đã chết”, một giọng già cỗi vang lên.

Jack giật mình quay lại. Ronin vẫn đang mơ màng ở góc đèn. Một thân hình tựa như ác quỷ đang dần tiến tới trong cơn mưa khiến tim nó muốn nhảy ra ngoài.

Thế rồi Jack nhận ra đó là một người có cặp mắt lồi, cái đầu trọc bóng loáng, râu ria xồm xoàm. Ông vận bộ áo dài màu đỏ bên ngoài, đai lưng đen, cổ đeo tràng hạt xanh. Có lẽ đây là một vị sơn tăng, nhà sư tu hành trên núi. Hành trang của người này gồm có ba lô vải đeo sau lưng và chiếc ô kết bằng lá cây cầm bên tay phải.

Nhà sư bước đi rất nhẹ nhàng, thậm chí còn tung người nhảy qua các vũng nước. Bằng giọng nói trầm bổng như đang hát, ông hỏi Jack, “Cái gì càng ướt lại càng khô?”

Nói đoạn nhà sư hạ luôn hai chân vào vũng nước trước mặt làm nước bắn tung tóe lên Jack, lúc này đang ngồi ở cổng đèn.

“Tấy uế!”, ông tuyên bố. “Thế đã có câu trả lời chưa? Phải nhanh, mạnh, dứt khoát!” Hoàn toàn bị bất ngờ, Jack chỉ biết bối rối lắc đầu. Hành vi kì quái của vị lữ khách khiến nó kinh ngạc không thốt nên lời. Tiếp đó, vị sơn tăng quyết định bước vào đèn, ném cho Jack một cái tặc lưỡi và ánh nhìn chòng chọc.

“Câu này ta bật mí, nhưng lần sau sẽ tính phí”, ông vừa nói vừa liếc nhìn Ronin vẫn còn đang say giấc. “Cái gì càng ướt lại càng khô? Khăn tắm đó!”

Nói đoạn ông ngồi phịch xuống bên cạnh Jack.

“Chú em trông ngộ nhỉ?”, sơn tăng giật phắt một sợi tóc vàng ra khỏi đầu Jack trầm trồ quan sát. “Xin lỗi”, Jack cố gắng trấn tĩnh, “Nhưng ông là ai?”

“Cái tên được đặt ra cho chúng ta, nhưng lại do người khác dùng là chủ yếu. Vậy thì có để làm gì?”

Dứt lời nhà sư xoay về phía bệ thờ lầm bầm khấn những lời cầu nguyện rất khó hiểu. Jack nhanh chóng kết luận người đàn ông này đầu óc không bình thường. Nhưng ngoài ra không có vẻ gì là nguy hiểm, thế nên nó chưa cần đánh thức Ronin dậy. Thế rồi đột nhiên sơn tăng chụp lấy cổ tay Jack.

“Ái chà chà! Thú vị dữ a!”, ông hào hứng nói trong lúc vẽ vẽ ngón trỏ bần thiêu của mình lên bàn tay Jack.

Jack cố rút tay lại, nhưng nhà sư này trông vậy mà lại khỏe ngoài sức tưởng tượng.

“Bộ cậu không muốn nghe dự báo tương lai à?”, sơn tăng phật ý hỏi.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải miễn cưỡng để nhà sư quan sát tay mình. Tranh cãi với người tâm thần cũng chẳng để làm gì cả. Trong lúc xem tay Jack, khuôn mặt nhà sư liên tục biến đổi, lúc thì trợn tròn cặp mắt lồi vì kinh ngạc, khi lại thở dài vẻ thương tâm, thậm chí thỉnh thoảng còn cười khúc khích nữa.

“Ông nhìn thấy gì vậy?”, Jack không thể kìm được sự tò mò.

Sơn tăng nhìn lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc. “Cậu đang cố làm việc quá sức mình đấy, chàng trai trẻ à”, ông đáp bằng giọng âm trầm. “Nghe này! Thứ cậu tìm đã mất. Thứ cậu cho sẽ trở lại. Thứ chống lại cậu sẽ biến mất. Và điều cậu muốn là không thể”.

Jack mơ hồ tròn mắt nhìn vị sơn tăng. “Ý của ông là?”

“Những gì ở đằng sau và ở phía trước chúng ta đều là những vấn đề rất nhỏ so với những gì nằm sâu trong chính chúng ta”, nhà sư thả tay Jack đáp. “Tay kia?”

Jack thở dài chìa bàn tay trái đang cầm lá bùa màu xanh ra, thầm mong lần này sẽ nhận được câu trả lời cụ thể hơn.

“Bùa của Đại Phật!”, vị sơn tăng thốt lên. “Bất năng tức diệt định nghiệp”.

Dù chẳng hiểu nhà sư nói gì, Jack vẫn cảm thấy phấn khởi vì dường như ông ta nhận biết được tấm omamori này. “Ông biết nguồn gốc của nó à?”

“Biết chứ! Đại Phật đó”, sơn tăng mỉm cười để lộ ra hàm móm đã rụng hết răng. “Thế Đại Phật đó là ở đâu?”, Jack tiếp tục hỏi.

Nhà sư gật đầu. “Không gần cũng chẳng xa”.

Jack cố gắng giữ bình tĩnh trước thái độ trả lời đánh đố của sơn tăng. “Thế phải đi về hướng nào?”

“Giật lùi lại là Aran đó”.

Hoàn toàn bất lực không thể diễn giải, Jack chỉ còn cách cố gắng thêm lần nữa, “Ông có thể dẫn tôi đến đó không?”

Đến đây nhà sư bất ngờ đứng bật dậy xoay vòng tại chỗ rồi giương chiếc ô kết bằng lá cây của mình ra. “Không dẫn kẻ đi theo, không theo kẻ đi trước”.

Jack biết sẽ là cực kì vô ích nếu cố dây dưa với ông lão tâm thần này. “Ít ra thì xin ông cho tôi một manh mối với”.

Nhà sư cười lớn. “Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối”.

Jack vắt óc suy nghĩ. Khi ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thiền sư Yamada vẫn thường đưa ra các câu đố kiểu này trong các giờ giảng - nhằm thử thách tinh thần của học sinh khi thiền định. Nhưng dù đã khá quen thuộc với cách thức hóa giải, môn học này chưa bao giờ là mặt mạnh của Jack. Giá mà lúc này có Yori ở đây thì hay quá. Không có câu đố nào làm khó được anh chàng đó cả. Lúc này đầu óc Jack quá mịt mờ để có thể tập trung suy nghĩ.

“Tôi không biết”, Jack chán nản đáp.

“Ha ha, đừng vội bỏ cuộc! Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!”

Nói xong, vị sơn tăng lại cất bước ra đi giữa cơn mưa nặng hạt.

NGUYÊN TỔ THỦY

Jack nhìn theo ngã rẽ nơi bóng vị sơn tăng cao niên khuất dần, và tự hỏi liệu có còn gặp lại được ông. Cuộc gặp gỡ này ma mị quá sức tưởng tượng. Đang trong trạng thái mất trí nhớ, Jack thậm chí cho rằng đây chỉ là ảo giác do sự kết hợp của căng thẳng, kiệt sức, và đói rét gây ra.

Dẫu vậy, lá bùa trên tay nó không thể là giả được. Những cơn đau đòn liên tục dồn đến cũng hết sức chân thật. Thế rồi Jack nhìn theo những dấu chân hướng thẳng về phía khu rừng. Chắc chắn không phải của nó hay Ronin. Vậy thì *chỉ* có thể là của vị sơn tăng kia mà thôi. Cơn mưa càng lúc càng lớn khiến những dấu vết còn sót lại nhanh chóng bị xóa mờ. Nhưng ít nhất thì Jack cũng có thể khẳng định là nó chưa đến nỗi bị lẫn thẩn.

Cá xuôi dòng là cá đã chết.

Câu này là ông ta nói với mình? Đứng kiểu gợi ý mập mờ mà thầy Yamada hay dùng đây. Lạ ở chỗ câu nói này lại khá dễ hiểu đối với Jack. Nó có hai sự lựa chọn, hoặc buông xuôi tất cả để mặc cho dòng nước đưa đẩy như con cá chết, hoặc bơi ngược lại đương đầu với khó khăn thử thách.

Dù gì cũng còn chút hi vọng. Nhà sư đã nhận ra lá bùa xanh, nói đấy là của Đại Phật gì đó. Jack định bụng sẽ hỏi Ronin lúc ông ta tỉnh rượu.

Con đường dẫn lên ngôi đền đã ngập chìm trong nước. Lối mòn giờ trở thành con suối chảy vào khu rừng. Jack dõi mắt nhìn một chiếc lá lớn trôi theo dòng, mắc kẹt lại ở đồng đất đá một lúc rồi trôi đi xa.

Những dòng sông xuyên qua khe núi, luôn lách tránh vật cản, thích nghi để tiến bước.

Chiếc lá làm Jack nhớ đến Soke, ninja đại tông sư và lời dạy của ông về Ngũ Đại - năm nguyên tố tạo nên vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, và Không - cội nguồn của con đường nhẫn giả cũng như nhẫn thuật. Khi giảng về nguyên tố Thủy, Soke đã nhấn mạnh đến dòng chảy, mà ví dụ điển hình nhất chính là khả năng di chuyển không thể ngăn cản của các dòng sông. Jack nhận ra nếu muốn tồn tại nó sẽ phải vận dụng nguyên tố Thủy - thích

nghi với môi trường, nương theo dòng chảy nhằm vượt qua các trở ngại trên đường.

Dù muốn dù không, nó vẫn phải thừa nhận rằng nhẫn thuật có ích hơn rất nhiều so với bài vở đã được học ở trường võ sĩ. Nực cười nhất là ở chỗ những kĩ năng từng được kẻ thù số một Độc Nhãn Long sử dụng trong lúc truy sát, giờ đây lại là cứu cánh duy nhất của nó.

Bước thứ nhất là phải nhanh chóng chữa thương. Jack ngồi xếp bằng, đan chéo các ngón tay ngoại trừ ngón cái và ngón trỏ tạo thành thế *Sha* rồi bắt đầu khấn, “*On haya baishiraman taya sowaka...*”

Thăm sâu trong cơ thể, từng làn sóng ấm áp chậm rãi lan truyền. *Sha* là một trong số chín thế cử tự ẩn của ninja. Nguyên lí là vận dụng sức mạnh đến từ nguyên tố *Không*, nguyên tố đại biểu cho những nguồn năng lượng vô hình trong vũ trụ.

Một lúc sau Jack ngừng khấn, nhẹ nhàng sờ vết thương trên môi và chỗ sưng tấy ở mắt của mình. Dù bên ngoài chưa có biến chuyển gì rõ rệt, nhưng cảm giác đau đớn đã đỡ đi ít nhiều. Jack biết nó sẽ phải lặp lại quá trình này vài lần nữa mới thúc đẩy các vết thương hồi phục nhanh hơn được.

Lúc này cơn mưa đã ngớt đôi chút, Jack quyết định vào rừng kiếm thức ăn. Nó học được kĩ năng quan sát địa hình thượng thặng từ Soke, thông qua các bài học về nguyên tố Thổ, dễ dàng nhận biết các loại củ quả có thể ăn được, và quan trọng nhất là, chúng sinh trưởng ở đâu. Nghĩ vậy, Jack nhanh chóng đứng dậy, để Ronin vẫn đang ngủ say, tay siết chặt bình sake như sợ người khác lấy mất ở lại đền.

Sau khi no bụng, Jack dành phần hoa quả rừng kiếm được cho vị samurai nghiện rượu. Đúng lúc này thì một thanh kiếm bất ngờ kề ngay cổ nó.

“Mày là ai?”, Ronin gầm lên.

“Tôi, Jack đây!”, Jack đáp, hoàn toàn bất ngờ trước đòn tấn công vừa rồi.

Ronin nheo mắt, càn ra sức ấn chặt thanh gươm.

“Võ sĩ ngoại quốc đó!”, Jack cố gắng trong tuyệt vọng.

“Mày đang làm gì?”

“Mang thức ăn cho ông!”

Ronin liếc nhìn đồng quả rừng và dâu dại bên dưới.

“Chú mày đào bới cũng khá đó chứ?”, ông vừa nói vừa đưa thanh kiếm rời khỏi cổ Jack rồi nhặt một quả dâu cho vào miệng. “Thế chúng ta quen

nhau như thế nào?”

Jack ngạc nhiên nhìn vị võ sĩ. “Ông cứu tôi thoát khỏi tay quan sai ở quán trà”.

“Có hả?”

“Sau đó tình nguyện sẽ giúp tôi lấy lại hành lí”.

“Chắc không?”

Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Đừng nói là ông quên hết rồi nha!”

Đáp lại nó là một cái nhìn không mấy thiện cảm. Ronin gắt, “Tao nghiện rượu, nhưng sáng sớm vẫn tỉnh táo chán! Thôi biến đi cho khuất mắt!”

Jack không giữ được bình tĩnh trước thái độ ấy. “Samurai kiểu gì thế?”

Ronin lập tức đứng phắt dậy bóp cổ Jack xô vào tường đèn. “Mày nói cái gì?”

“T... tôi cứ tưởng samurai luôn xem danh dự là điều quan trọng nhất”, Jack sắc súa, bất lực trước kiểu thay đổi xoành xoạch của người say. “Ông đã hứa sẽ giúp cơ mà. Tinh thần võ sĩ đạo vứt đi đâu?”

“Mày dựa vào *cái gì* mà hỏi?”, Ronin nhìn thẳng vào mặt Jack. “Muốn chỉ trích thì phải đi guốc trong bụng người ta đã nhé!”

“Không có guốc để đi”. Jack đáp.

Ronin nhìn xuống bàn chân phồng rộp dính đầy bùn đất của Jack rồi đột nhiên cười tươi tỉnh, vẻ giận dữ lập tức biến mất. “Nhớ rồi!”, ông đơn dả. “Lúc đó ta cảm phục tinh thần chiến đấu của cậu, dù ở thế hạ phong nhưng vẫn kiên trì chống trả”.

Nói đoạn ông thả tay ra khỏi cổ Jack, và còn tiện tay phúi nếp nhăn trên áo cho nó nữa.

“Ta nói giúp thì nhất định sẽ giúp. Ronin này *luôn* tôn trọng lời hứa.”

Nói xong ông lại ngồi xuống uống nốt chỗ rượu còn lại rồi ho sắc súa. “Thế, kế hoạch của chúng ta là gì?”

“Chưa có kế hoạch gì cả”, Jack vừa đáp vừa đề phòng lui về phía đối diện. Tâm trạng của người này còn khó đoán hơn cả phụ nữ nữa. Quyết định bỏ qua sự kiện gặp gỡ vị sơn tăng, Jack bắt đầu câu chuyện, “Ông nghe tới Đại Phật bao giờ chưa?”

“Đương nhiên là rồi”.

“Thế chúng ta phải đi đâu để tìm ông ấy?”

“Còn tùy vào đối tượng”, Ronin đáp.

Chột dạ trước câu trả lời, Jack bèn lấy lá bùa ra. “Đối tượng là chủ nhân của lá bùa này”.

Ronin chăm chú nhìn tấm omamori. “Đông... Đại... Tự...”

Jack nhìn ông vẻ không hiểu.

“Chữ viết thế mà”. Ronin trở ngón tay vào ba kí tự kanji trên lá bùa. “Đông Đại Tự chính là xuất xứ của tấm omamori này”.

“Chỗ đó có xa không?”

“Tầm một hay hai ngày đường. Ở Nara đó.”

Jack chợt nhận ra từ đầu sơn tăng *đã* gợi ý cho nó rồi. *Giật lùi lại là Aran... Nara!*

“Ông dẫn tôi đến đó được không?”

“Rất sẵn lòng”, Ronin đáp rồi tựa vào tường và dốc bình sake uống những giọt rượu ít ỏi còn sót lại. “Nhưng chờ tạnh mưa đã”.

QUÁ KHỨ ĐAU BUỒN

Mưa như trút nước kèm theo sấm chớp sáng rực cả góc trời, cơn bão nặng nề vẫn chưa buông tha ngôi đền nhỏ. Bên trong, Jack chán nản vì cố mãi vẫn không thể nhớ lại kí ức về những ngày gần đây. Ronin thì vẫn vậy, nửa tỉnh nửa mê vì rượu. Một lúc sau, Jack đành phải đầu hàng việc khôi phục trí nhớ trước cơn mệt mỏi vì kiệt sức. Nó nằm xuống lắng nghe tiếng mưa lộp bộp trên trần nhà. Đã quá quen với thời tiết xấu trên những chuyến hải trình cùng con thuyền *Alexandria*, Jack nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, đến tận bình minh hôm sau mới tỉnh dậy. Giông tố đã qua đi, ánh mặt trời xuyên thấu tầng sương mờ ở thung lũng bên dưới.

Jack ngồi dậy vươn vai. Cơ thể nó vẫn còn cứng đờ và ê ẩm, nhưng đã đỡ hơn ít nhiều sau đêm dài nghỉ ngơi. Jack chụm tay hóp một nắm từ vũng nước trước sân rồi ăn nốt chỗ dẫu còn lại. Trong lúc chờ Ronin tỉnh giấc, nó tiếp tục quá trình thiền định chữa thương. Sau khi thực hiện cửu tự ấn, các giác quan của nó lập tức trở nên tinh nhạy hơn gấp nhiều lần. Jack thậm chí nghe thấy tiếng hàng triệu giọt nước rơi xuống từ lá cây trong rừng.

“Cậu đang làm gì đó?”. Ronin càu nhàu nhìn dấu *Sha* trên tay Jack một cách đầy nghi hoặc. Mới thức dậy nên trông vị võ sĩ này tựa như một con gấu ngủ đông còn chưa đầy giấc, râu tóc dựng ngược, cặp mắt đỏ ngầu, mặt mày nhả nhó.

“Thiền một chút thôi”, Jack bỏ tay ra đáp.

Ronin rít lên coi thường. “Thiền thì được cái quái gì”.

Nói đoạn ông lắc lắc rồi dốc ngược bình rượu lên, cuối cùng bực tức ném đi sau khi phát hiện đã chẳng còn bất kì giọt rượu nào. “Đi thôi”.

Không có dép, Jack đành tập tễnh bước theo Ronin nhanh nhất có thể. Vị võ sĩ đi rất nhanh, thi thoảng còn quay lại ra chiều khó chịu khi thấy nó càng lúc càng tuột lại phía sau. Mãi đến tận ngã tư ông mới dừng lại để đợi Jack, trong lúc rảnh rỗi còn chặt cây làm gậy. “Cầm lấy mà dùng”.

“Cảm ơn”, Jack vừa nói vừa ướm thử đồ vật mới trong tay. Rất chắc, rất thẳng, không chỉ thuận tiện làm gậy đi đường mà còn hữu ích với vai trò một cây bông chiến đấu nữa. Từng trải qua nhiều giờ luyện bông thuật với vị võ sư mù Kano khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó rất hài lòng khi cuối cùng cũng có được một món vũ khí tạm ổn.

“Nhanh chân lên”, Ronin càu nhàu rồi tiếp tục bước đi.

Jack biết nếu muốn đồng hành thì chí ít cũng phải hiểu và quen thân với Ronin, mà con đường nhanh nhất chỉ có thể là thông qua kỹ năng chiến đấu.

Nghĩ bụng, nó liền tăng tốc bước theo. “Tôi rất khâm phục khả năng của ông, hạ gục bốn tên lính vũ trang tận răng mà không đổ một giọt mồ hôi, dù trước đó đã uống đến ba bình sake! Ông học bản lĩnh đó từ đâu vậy?”

Ronin vẫn cứ bước đi, cố tình làm lơ câu hỏi của Jack.

“Đúng là diễn biến *trông* giống như tình cờ”, Jack kiên trì, “Nhưng tôi đủ kinh nghiệm để nhận ra sự việc đó hoàn toàn không phải do may mắn”.

Đáp lại vẫn là sự yên lặng, Ronin thậm chí còn tránh nhìn vào mắt nó.

Jack vẫn cố nài nỉ. “Là một học trò của thầy Masamoto, tôi luôn khâm phục và cầu tiến trước những võ sĩ có khả năng như vậy. Ông chia sẻ một chút được không?”

Lần này thì Ronin lập tức dừng lại và xoay người trừng mắt nhìn nó.

“Trong võ học có hai nguyên tắc tối quan trọng. Nguyên tắc thứ nhất là không để lộ bí mật cho đối phương”.

Jack chờ phần còn lại của câu nói, nhưng đổi lại chỉ là sự im lặng, vị võ sĩ đã bước đi tự lúc nào.

“Còn nguyên tắc thứ hai?”, Jack nhanh chóng đuổi theo hỏi.

Ronin khó chịu cau mày, ra vẻ như dù có nguyên tắc thứ hai thì “tao cũng không nói với mày”.

“Hài hước đấy”, Jack cười xởi lởi.

Nhưng Ronin thì không, thế là Jack bèn chuyển sang chủ đề khác. “Ông có tham gia trận chiến ở thành Osaka không?”

Khuôn mặt Ronin bỗng trở nên vô cùng thâm trầm, xem ra câu trả lời là “Có”.

“Theo phe nào?”, Jack tiếp tục.

Vị võ sĩ ném cho nó một cái liếc mắt và đáp, “Ta chỉ tin duy nhất một người - chính bản thân”.

“Nhưng ít ra thì ông cũng phải theo hầu một lãnh chúa nào đó chứ?”, Jack cố gắng bám vào câu chuyện khó lắm mới lôi ra được này. “Tên của ngài ấy là gì? Có khi là người quen của thầy Masamoto cũng nên?”

“Thanh kiếm này chính là chủ nhân của ta”, Ronin gắt. “Giờ thì im mồm và nhanh chân lên giùm”.

Nói đoạn Ronin liền tăng tốc bước đi. Jack tự hỏi chuyện gì đã khiến Ronin trở nên chua xót và tức tối đến vậy. Thậm chí dáng đi của ông còn tạo cho người ta cảm giác như đang phải gánh chịu thứ gì đó rất nặng nề trên vai. Jack từng gặp rất nhiều những mảnh đời tương tự trên tàu *Alexandria*, đa phần chỉ biết mượn rượu quên sầu. Ất hẳn Ronin vẫn đang day dứt về quá khứ đau buồn của mình. Câu hỏi đặt ra là, tại sao?

Khi đến cuối đường thì lấp ló một thị trấn cũng dần hiện lên trong tầm mắt.

“Đội vào”, Ronin vừa nói vừa đưa chiếc mũ rộng vành của mình cho Jack. “Tốt hơn hết đừng để ai nhận ra”.

TANUKI

Ronin đi trước dẫn đường. Jack bám sát phía sau, thỉnh thoảng mới dám liếc mắt ngó một cái. Đường trong thị trấn hiển nhiên dễ đi hơn lối mòn đầy bùn đất và đá cát băng qua rừng. Tổng thể con phố lại khá hỗn độn, nhà gỗ và lều tre đan xen vào nhau tạo thành khu chợ với nhà nghỉ, hiệu quần áo, quán trà, nhà hàng, vài tiệm bách hóa. Xen kẽ xung quanh là nhà dân, thậm chí cả đền thờ Thần Đạo. Tiếng búa đập vào gỗ đều đặn vang lên lẫn át tiếng nước suối chảy róc rách từ đằng xa.

“Đây là đâu?”, Jack lên tiếng hỏi.

“Kizu”, Ronin trả lời cụt lùn.

Người dân hai bên đường vẫn tiếp tục công việc thường ngày của họ, có lẽ không dám dây dưa với lũ khách có vẻ ngoài đáng sợ như Ronin. Họ cũng chẳng mấy quan tâm đến Jack - thằng nhóc nghèo nàn trong bộ kimono rách rưới cùng chiếc mũ rơm quá khổ chỉ biết ngoan ngoãn lê bước đi theo chủ nhân của mình. Thế mà lại hay.

“Chờ ở đây”, Ronin ra lệnh, rồi ông hướng đến cửa tiệm treo cảnh tuyết tùng gần đó.

Jack hài lòng nhìn vị võ sĩ cỡi guốc tiến vào trong. Đã đến lúc giải quyết cơn đói cồn cào suốt từ này.

Riêng Jack thì do chân quá bẩn nên không vào mà la cà bên ngoài, phong tục nơi này quả thực có chỗ rất khác biệt so với cuộc sống trước đây ở Anh Quốc. Dân địa phương quê hương nó chẳng ngại gì chuyện giẫm đạp bùn đất lên sàn nhà người khác. Đường phố thì ô ứ đầy cả phân lẫn rác rưởi, chỉ có thể diễn tả bằng hai từ bẩn thỉu. Dù đã bị Nhật Bản ruồng rẫy không thương tiếc - Jack vẫn ngưỡng mộ văn hóa của họ - sạch sẽ, ngăn nắp, thuần phong mỹ tục. Thăm sâu trong tâm hồn, nó không hề muốn rời khỏi nơi đây. Nếu được phép lựa chọn, có lẽ Jack đã ở lại Toba cùng với Akiko sống đời võ sĩ. Nhưng biết làm sao đây khi đằng sau thì bị người của Tướng Quân truy đuổi, phía trước lại có đứa em nhỏ nheo nhóc đang chờ mong. Dù chưa

một ngày quên được Akiko nhưng giấc mơ gặp lại đã không thể trở thành hiện thực rồi.

Ronin quay lại, tay cầm món đồ mới mua - một bình sake lớn bằng sứ.

“Lên đường nào”, ông hào hứng nói.

“Thế còn thức ăn thì sao?”, Jack hỏi ngay, trong đầu gợn lên nỗi sợ phải uống rượu trừ cơm.

Ronin luồn vào tay áo đếm số đồng xu còn lại rồi nói. “Có khi còn đủ đó”.

Hai người bước đến cửa tiệm bên kia đường, mùi thức ăn nhẹ nhàng xộc vào mũi Jack. Quán ăn này khá nhỏ, chỉ đủ sức chứa dăm ba thực khách. Bên trong có hai người đàn ông ngồi quanh bếp lửa uống trà ăn bánh bột. Jack đặc biệt để ý đến bức tượng động vật bên cạnh cửa. Con thú này có bụng tròn, mắt thâm quầng, miệng cười rất tươi. Đầu nó đội mũ rơm nhọn, tay cầm bình rượu nhỏ cùng ví tiền rỗng. Tóm lại tạo nên một hình tượng rất ranh mãnh.

“Chúng ta ăn bên ngoài”, Ronin trở vào chiếc ghế tròn bên cạnh bức tượng. “Như vậy sẽ không phải cời mũ ra”.

Nói đoạn ông bước đến quầy, nơi một người đàn ông có đôi mắt sáng cùng cái trán bóng lờng đang cúi chào phía sau. “Cho hỏi quý khách dùng gì ạ?”

“Bốn miếng màn thầu”, Ronin gọi món.

“Còn mùi vị ạ?”, chủ tiệm trở vào thực đơn:

- Thịt
- Trà xanh
- Cà tím
- Hạt dẻ
- Đào
- Đậu đỏ

Ronin vuốt râu liếc sơ. “Hai thịt, hai đậu đỏ đi”.

Chủ quán lại cúi chào rồi mở nắp đậy chiếc hộp gỗ vuông. Một làn khói bốc lên rồi mờ đi hiện ra khoảng hơn chục chiếc bánh màu trắng sữa. Anh ta lấy ra hai cái, rồi lại mở hộp khác lấy thêm hai cái nữa.

“Tất cả bốn *bitasen* ạ”, chủ quán vừa đưa cho Ronin hai khay bánh hấp vừa nói.

Ronin lấy ra bốn đồng xu thanh toán rồi cùng Jack ra chỗ ghế ngồi ăn. Jack cắn chiếc màn thầu đầu tiên, lớp vỏ mềm bên ngoài bao phủ lấy nhân thịt bên trong rất hài hòa. Phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm nó mới không cho cả cái bánh vào miệng. Ăn xong. Jack bắt đầu chuyển hướng chú ý sang bức tượng động vật ban này.

“Nó là gì vậy?”, Jack chỉ tay hỏi.

“*Tanuki*”, Ronin dùng màn thầu làm đồ nhắm với rượu đáp. “Dùng để mời khách vào”.

Nhận ra tâm tình của vị võ sĩ này đã tốt lên khá nhiều sau khi được ăn uống, Jack lại tiếp tục.

“Có con này nữa à?”

Ronin gật đầu. “Đa phần cho rằng chúng biết dùng ma thuật, chuyên biến hình lừa gạt con người”.

“Chúng thường biến thành gì?”, Jack thắc mắc.

“Cây cối, ấm nước, sư sãi...”

Thụp! Thụp! Thụp!

Tiếng búa lúc này lại vang lên, lần này nghe đã gần hơn gần. Ronin rõ ràng chẳng ưa gì âm thanh chói tai này.

“Ấm nước á?”, Jack ngạc nhiên. Nó tự hỏi không biết vị sơn tăng hôm qua có phải do con hồ li tinh nào biến thành không. Nhìn con mắt thâm quầng cũng giống lắm.

Thụp!

Ronin gật đầu, mặt mày nhăn nhó khó chịu với tiếng búa. “Nhưng không phải lúc nào cũng đùa chơi đâu, có con từng hại một mục nông dân lắm chuyện...” - thụp! - “rồi nấu thành ...” - thụp! - “cho chồng bà ta ăn” - thụp!

Quan sát Ronin, Jack thấy rõ khuôn mặt ông ta càng lúc càng trở nên khó coi sau mỗi tiếng động.

“THẰNG CHÓ NÀO LÀM ỒN HOÀI VẬY?”, Ronin gầm lên.

Chủ quán màn thầu thò đầu ra nói. “Chắc là anh thợ mộc bên cạnh...”, anh ta đáp về nhát gờng.

Thụp! Thụp! Thụp!

“Một cái thùng cần bao nhiêu cây đinh?” Ronin càu nhàu xoa thái dương.

“Không phải thùng, là quan tài đấy ạ”, chủ quán giải thích.

“Tốt, nếu nó không chịu dừng lại thì coi như tự đóng tự xài luôn”.

Đúng lúc đó thì tiếng búa ngừng lại, Ronin thở ra một hơi hài lòng. Nhưng chỉ vài giây sau, người thợ mộc lại tiếp tục công việc của mình.

Thụp! Thụp! Thụp!

“Mày tiêu rồi!”, Ronin gầm lên cầm chai rượu chạy xộc đi.

“Khoan đã!”, Jack la lên, nhanh chóng thu hai chiếc bánh còn lại cất vào áo rồi vớ lấy gậy phóng theo vị võ sĩ.

XÁC CHẾT

Jack đuổi đến phía sau tiệm mộc. Đó là một cái sân đầy những gỗ, thùng làm dở và quan tài chưa đóng nắp. Tiếng búa đã dừng hẳn, thay vào đó là sự yên tĩnh đến rợn người. Ronin đứng cạnh một xác chết đầy máu.

“KHÔNG!”, Jack hoảng hốt chạy tới.

Ronin nhìn nó thách thức.

“Tại sao ông lại có thể giết người chỉ vì họ làm ồn cơ chứ...”

Điều làm Jack thực sự kinh tởm là vị võ sĩ lại cười rất hững hờ.

Nó chợt nhận ra mình đã sai lầm thế nào khi quyết định đi cùng kẻ giết người máu lạnh tâm tính bất định này. Jack cúi đầu nhìn xác chết. Người đàn ông này vận bộ kimono xanh đơn giản, thoát nhìn tầm đôi mươi, nhưng tuổi thanh xuân đã hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt tím tái vì mất máu, miệng vẫn há rộng như đang kêu gào đau đớn. Nó chẳng thể nào tưởng tượng nổi lại có người tàn nhẫn như Ronin.

“Ông...”

“Thành thật xin lỗi”, một giọng nói bất ngờ vang lên. Người đàn ông gầy gò, tứ chi như xương gà xuất hiện từ trong túp lều. Anh ta mang đến cho Ronin một bát sứ nhỏ. “Rượu này ngon nhất tỉnh đấy!”

Vị võ sĩ nốc cạn chỉ trong một hớp, liếm láp vế thềm thường. “Ngon đấy, thợ mộc. Thôi tha cho anh”.

Anh chàng thợ mộc nhoén miệng cười để lộ ra hai cái răng cửa duy nhất, trông như bia mộ trong nghĩa trang trống rỗng. Jack ngơ ngác nhìn Ronin rồi lại nhìn cái xác.

“Nếu anh ta là thợ mộc, vậy thì người này là?”. Jack trở tay hỏi.

“Không biết”, Ronin đáp, nói đoạn cười cười trả bát lại cho anh thợ mộc. “Chắc kiểu samurai qua đường”.

“Tên của anh ta là - hay *từng* là - Manzo”, thợ mộc hài hước tiết lộ. “Quyết đấu cũng hay đó - nhưng mà nhanh gọn quá”.

“Tỉ thí đàn ông hay ấu dâm thông thường?”, Ronin thắc mắc.

“Nghe nói”, thợ mộc đáp, “người này ôm thanh kiếm mới đi khắp nơi khoe mẽ rằng mình sẽ là thiên hạ vô địch. Một võ sĩ tu hành qua đây đã thách đấu với anh ta. Hôm qua cả thị trấn còn kéo đến xem trò vui”.

Giờ thì Jack có thể khẳng định này giờ nó đã bị Ronin đùa giỡn như cá mắc cạn. Gã nghiện rượu này rõ ràng có trí khôn hài hước. Ông ta hoàn toàn không phải kẻ sát nhân. Xác chết bị giết bởi một samurai trên đường tu tập.

“Chỉ có cái chết mới chữa được bệnh ngu”. Ronin lầm bầm ném cho xác chết ánh nhìn khinh bỉ. “Võ sĩ làm nên kiếm, chứ kiếm đâu làm nên võ sĩ”.

“Quá chính xác”, thợ mộc đồng tình. “Nhưng *phải* công nhận rằng cặp kiếm đó đẹp thật, tuyệt tác của bậc thầy Shizu cơ mà!”

Tại Jack giật lên với thông tin vừa ghi nhận. “Trông chúng như thế nào?”

Anh chàng thợ mộc dừng lại suy nghĩ trong giây lát. “Hừm... vỏ kiếm màu đen chỉ vàng, khảm ngọc... thì phải. Không nhớ lắm, nhưng mà chuôi kiếm thì đỏ thẫm rất ấn tượng!”

“Chúng là kiếm của tôi!”, Jack khẳng định.

Thợ mộc nhìn nó đầy nghi hoặc.

“Giờ thì hết rồi”, anh ta vắn lại, đến giờ mới chú ý đến thằng nhóc nghèo hèn đi theo Ronin.

Jack khuyu gối nhìn kĩ hơn xác chết.

“Nhận ra hãn không?”, Ronin hỏi.

Jack quan sát khuôn mặt - lông mày rậm, mũi tẹt, cằm nhô - nó lắc đầu, chẳng nhớ lại được điều gì.

Ronin vuốt râu trầm ngâm rồi cũng cúi xuống cái xác. “Trông quen quen, nhưng quần áo chẳng có gia huy, không thể lần ra nguồn gốc được...”

“Khoan đã”, Jack cắt ngang, dường như phát hiện được vết rách hình ngôi sao trên cổ áo. “Bộ kimono này cũng là *của tôi*! Trước đây tôi từng xuyên cành cây qua vải áo nên mới tạo thành lỗ như thế”. Nó hạ thấp giọng hết mức để chỉ mình Ronin nghe được. “Tôi thường mặc trang phục không gia huy để tránh bị người khác phát hiện từng tham gia quân đội chống lại Shogun”.

“Máu me hồng hết cả rồi, tiếc thật”, Ronin nhận xét, cố tình nói lớn khi nhận thấy anh thợ mộc đang nhích tới nghe ngóng. Nói đoạn lột luôn đôi

dép rơm của xác chết đưa cho Jack. “Nhưng ít ra thứ này còn dùng được”.

Jack đứng dậy xoay mặt tránh cho anh thợ mộc nhìn thấy rồi xỏ chân vào dép. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng, nhưng giờ không phải là lúc có thể chọn lựa.

“VẬY là đã tìm thấy thủ phạm”, Ronin nhận định, “chưa kể hãn cũng bị trừng trị thích đáng luôn”. Ông cẩn thận đưa ngón tay dọc theo vết cắt trên ngực xác chết. “Có thể khẳng định đối thủ là một tay kiếm rất cừ. Đòn chém này tuyệt thật”.

Anh thợ mộc nhướn mày tò mò nhìn Jack, “Cậu nhóc này là ai...”

“Này, ai trả tiền cho anh đóng quan tài?”, Ronin ngắt lời hỏi ngược lại.

“Một trong hai tên bạn hờ”, thợ mộc vừa đáp vừa vỗ vỗ lên thành phẩm của mình vẻ tự hào. “Họ đi từ hôm qua rồi - thậm chí còn chẳng thèm ở lại dự tang lễ nữa”.

“Chúng có nói là đi đâu không?”, Jack lên tiếng.

Thợ mộc lắc đầu. “Nhưng tôi biết chỗ mà ai rồi cũng sẽ đến”. Anh ta im lặng một lúc cho hồi hộp rồi chỉ ngón tay xương xẩu của mình xuống đất cười lớn.

Ronin bắt đầu lục soát xác chết.

“Không còn đồng nào đâu”, thợ mộc nói. “Bọn bạn lấy hết rồi... chỉ có cặp kiếm và chiếc *inro* này là ngoại lệ thôi”.

Nói đoạn ông gỡ hộp gỗ đang đeo ở thắt lưng ra.

“Của cậu?”, Ronin hỏi Jack.

Jack buồn bã lắc đầu. *Inro* trước mặt trang trí rất tầm thường.

“Không, của tôi có khắc họa tiết anh đào, dây móc đầu sư tử”.

Ronin quay lại phía anh thợ mộc. “Thế cặp kiếm giờ ở đâu?”

“Samurai kia thu làm chiến lợi phẩm rồi”.

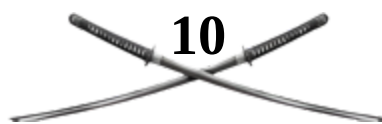
“Hãn có để lại tên không?”

“Ồ có chứ. Huênh hoang với *mọi người* nữa là khác. Đang muốn gây dựng tên tuổi mà, còn khoe đây là trận quyết chiến cuối cùng trên đường tu hành - kết quả bách chiến bách thắng”, thợ mộc vừa nói vừa đặt chiếc hòm đã đóng xong bên cạnh tử thi. “Matagoro Araki”.

“Thế *hãn* có nói gì về điểm dừng chân tiếp theo không?”, Jack bám vào hi vọng sẽ tìm được manh mối từ vị võ sĩ này.

Anh chàng thợ mộc cúi xuống nhìn xác chết đầm máu rồi lại ngẩng lên nhìn Jack.

“Muốn được như tên này thì xin mời tới Kyoto”.

NGÃ TƯ

Chỉ nghĩ thôi Jack đã thấy rợn người. Trở lại Kyoto lúc này chẳng khác nào tự sát. Kẻ thù đầy rẫy, nhất định sẽ có ai đó nhận ra nó, nhất là những đứa từng theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu như Nobu, Hiroto, Goro, và kẻ thù không đội trời chung, Kazuki. Thà đời này đừng gặp lại hãn thì hơn. Tên này căm hận người nước ngoài đến tận xương tủy chỉ vì khauưng khăng cho rằng đó chính là nguyên nhân cái chết của mẹ hãn. Là người ngoại quốc duy nhất ở trường, Jack đã từng chịu đựng không ít trò kì thị từ hãn rồi.

Nhưng Kyoto cũng là nơi Jack có rất nhiều bạn bè. Về điểm này nó cảm thấy tương đối hào hứng. Rất có thể Saburo hay Kiku - hai đứa không tham gia cuộc chiến Osaka - vẫn đang ở đó. Hay như thầy Kano, vị võ sư dẫn đầu cuộc tẩu thoát, đã về trường rồi cũng nên. Hoặc giả còn có Emi và cha cô bé, Lãnh chúa Takatomi ở thành Nijo nữa. Jack biết ông ấy đã ra hàng Tướng Quân và được đặc cách tha mạng.

Nhưng phần mạo hiểm vẫn quá cao.

Hơn nữa, cho dù cặp song kiếm của cha Akiko rất quan trọng, nhưng bản *hải đồ* vẫn là ưu tiên cấp bách nhất. Lo nhất là việc bọn cướp không hề biết tầm quan trọng của món đồ này, chỉ sợ bọn chúng đã vứt đi hay dùng nhóm củi đốt lửa trại rồi cũng nên.

“N, quyết định nhanh lên nào!”, Ronin sốt ruột gắt.

Lúc này hai người đang đứng tại ngã tư trung tâm thị trấn. Tọa lạc giữa đường đi Kyoto và Nara, Kizu là điểm dừng chân lí tưởng cho khách qua đường. Từng dòng người hối hả tỏa đi khắp phía.

Jack vẫn chần chừ chưa quyết.

“Kyoto nằm ở hướng bắc”, Ronin chỉ về phía chiếc cầu gỗ bắc qua sông Kizu nói.

Nguy hiểm cũng ở hướng bắc. Jack thầm nghĩ.

Sau lưng nó về phía đông là rừng Iga, Toba, cùng ước mơ mong manh về một cuộc sống cùng với Akiko. Hướng nam dẫn đến Nara - nơi có Đông

Đại Tự, nguồn gốc lá bùa xanh trong tay Jack - đồng thời cũng rất có thể là địa điểm hai tên bạn của gã Manzo đang hướng đến. Tất nhiên tất cả chỉ là phỏng đoán. Hướng còn lại, hướng tây sẽ dẫn đến vùng duyên hải Osaka, nằm trên lộ trình xuống Nagasaki tìm tàu về Anh Quốc. Nhưng mà, trong tình trạng không tiền bạc, không vũ khí, duy nhất một tên nghiện rượu làm bạn đồng hành, chỉ sợ chưa đến Osaka nó đã tiêu đời chứ đừng nói là tới Nagasaki.

Bốn con đường, bốn sự lựa chọn, và chẳng lựa chọn nào có vẻ chắc chắn cả.

“Bắt cá hai tay thì cuối cùng sẽ chẳng được con nào”. Ronin bình phẩm khi nhận thấy vẻ dăm chiêu trên khuôn mặt Jack.

Jack cầm lá omamori xanh. “Manh mỗi năm ở hướng nam”.

“Nhưng kiếm thì ở *hướng bắc*”.

“Ngoại trừ thứ đó ra thì chẳng còn gì cả: viên ngọc, tiền bạc, nhật kí của cha...”

“Chẳng biết được. Hơn nữa, nhật kí làm sao so sánh được với cặp song kiếm Shizu chứ?”, Ronin gắt.

Jack chẳng đại gì nói về tầm quan trọng của bản *hải đồ* với người lạ. Vị võ sĩ mới quen này chưa đủ tin cậy để nó có thể chia sẻ bí mật chính trị to lớn ấy. Đặc biệt đối với Jack đó còn là con đường duy nhất quay về Anh Quốc, trở thành một hoa tiêu và nuôi nấng em gái nó. Quyển nhật kí hải trình đó cũng chứa đựng sợi dây liên kết *cuối cùng* với cha. Mất nó chẳng khác gì lại mất cha thêm lần nữa.

Jack thề sẽ làm tất cả để đoạt lại bản *hải đồ*.

“Theo ông thì bọn người đã cướp của tôi là võ sĩ hay kẻ cướp?”, Jack cố tình né tránh câu hỏi của Ronin.

“Không thể đoán chắc được”, Ronin đáp. “Manzo rõ ràng tự xem mình là một tay kiếm, nhưng lại hành xử như kẻ cắp. Không có Chúa để thờ thì samurai rất dễ sa vào con đường tội lỗi nhằm sinh tồn. Sau chiến tranh con số này lại càng tăng đáng kể”.

“Cứ tìm được họ sẽ rõ thôi. Anh thợ mộc bảo màn tử thí chỉ mới vừa diễn ra hôm qua, hai người đó chưa đi xa được đâu”.

“Bên *này*”, Ronin chỉ chiếc cầu phía bắc phản đối, “chúng ta có địa điểm, tên người, kèm theo manh mối rõ ràng”. Nói đoạn lại chỉ về phía nam. “Bên *kia* thì chẳng có gì cả. Tất cả chỉ dựa theo phán đoán mà thôi.

Hai người kia hình dạng ra sao cậu có biết không? Cậu khẳng định được lá bùa kia có quan hệ với họ không?”

Jack không thể chối cãi lập luận này. “Nhưng tìm được Matagoro Araki rồi sao nữa? Bảo ông ta ngoan ngoãn trả kiếm chắc?”

“Dám lắm chứ. Hẳn thuộc dạng samurai ưa danh vọng”, Ronin trả lời. “Muốn giữ uy tín hay nghe thiên hạ bàn tán rằng mình đi ăn cướp kiếm của kẻ khác đây? Hơn nữa, một người chỉ có thể đeo theo một cặp song kiếm thôi!”

Jack lắc đầu lo ngại. “Đến Kyoto thật sự quá mạo hiểm”.

“Cậu tự xưng là võ sĩ, xin lỗi chứ võ sĩ *chẳng là gì* khi không có kiếm”, Ronin vừa nói vừa hùng hổ siết thanh *katana* của mình thêm phần sức nặng. “Hơn nữa, cậu sẽ có nhiều cơ hội đòi lại hành lí hơn nếu có vũ khí thích hợp trong tay”.

Cá xuôi dòng là cá đã chết. Vấn đề là Jack không thể biết đâu mới là dòng chảy, lựa chọn sai có thể dẫn đến kết cục rất thảm khốc.

“Thôi có người quyết định giùm chú mày rồi”, Ronin vừa nói vừa hất đầu về hướng nam. Lúc này trên con đường hướng đến Nara là hai tên lính đang tra xét người qua lại.

“Nên nhanh chân thì hơn”, Ronin nói rồi bước thẳng theo phía đối diện hướng về Kyoto. Jack chỉ còn cách bước theo. Cơn mưa to ngày hôm trước tạo thành dòng chảy dọc theo các ngọn núi, nước sông Kizu cuộn cuộn và chảy rất mạnh. Xen lẫn giữa đoàn người du hành, hai người bước thật nhanh đến khi ra khỏi thị trấn.

“Liệu bọn chúng có phát hiện ra mình chưa nhỉ?”, Jack nhìn về phía sau lo lắng hỏi. Con đường khá nhộn nhịp, thoạt nhìn khó nhận ra bộ trang phục đặc trưng của quân sĩ. “Chẳng biết được”. Ronin trả lời. “Nhưng đừng ngừng lại thì hơn”.

Thời gian dần trôi, càng rời xa Kizu lượng khách qua đường càng ít lại. Đến chạng vạng tối thì chẳng còn ai cả. Jack theo sau Ronin tiến sâu vào rừng.

“Hôm nay cắm trại ở đây”, Ronin ngồi xuống một khúc cây gãy nói.

Jack cũng đến bên cạnh nhìn vị võ sĩ nốc liền ba ngụm rượu. Nó tự hỏi chẳng lẽ đêm nào ông ta cũng say khướt như vậy ư? Quá khứ của người khác không phải thứ có thể tùy tiện hỏi. Nghĩ bụng, Jack lấy hai chiếc màn thầu để dành ra chia cho Ronin một chiếc.

“Ông ăn đi”, vị võ sĩ phẩy tay từ chối.

Jack không nói gì nhưng vẫn quyết định để lại cho ông ta dùng sáng hôm sau. Nó cắn bánh của mình và không khỏi ngạc nhiên bởi vị ngọt như đường của màn thầu nhân đậu đỏ. Tuy không đến mức nhỏ dãi như bánh nhân thịt, nhưng dù sao Jack cũng xử lí phần ăn rất nhanh chóng.

Xong xuôi, nó chợt thấy rờn rợn như kiến bò sau cổ. Những bài học nhẫn thuật của Soke đã dạy cho Jack biết tuyệt đối không thể bỏ qua linh cảm dạng này. Nó làm bộ như đang thả lỏng, rồi lợi dụng cơ hội quan sát kĩ xung quanh. Thoạt nhìn thì chẳng thấy ai, nhưng Jack biết có kẻ đang ẩn nấp trong các bụi rậm.

Nó bình tĩnh xoay sang phía Ronin thì thầm nói, “Chúng ta bị theo dõi”.

BÓNG TỐI TRONG ĐÊM ĐEN

Khu rừng tối đen như mực, cây cối phủ kín cả mặt trăng. Riêng khu vực thoáng đặng chỗ Jack và Ronin cắm trại lại có chút ánh sáng từ sao, điều này càng bất lợi hơn đối với họ. Cả hai cố gắng tìm kiếm dấu hiệu của bất kì chuyển động nào khác, nhưng rõ ràng người theo dõi họ ẩn nấp rất kĩ càng.

“Cậu chắc chứ?”, Ronin thì thầm, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm.

Jack khẽ gật đầu, với tay lấy bóng chuẩn bị tư thế chiến đấu. Nó cảm nhận được có kẻ đang ở ngoài kia nhìn mình. Quân lính ư, bọn chúng thuộc dạng lấy đông ép ít, ý mạnh hiếp yếu, chứ không thích hành động bí mật. Hay là giặc cướp? Chẳng lẽ nó xui xẻo đến mức bị tấn công lần nữa? Ninja? Lạ lùng là nó lại mong chờ nhất đáp án này.

Bởi lẽ ninja đã không còn là kẻ thù nữa. Soke từng dạy Jack Long Thủ Ẩn - dấu hiệu bí mật nhằm tỏ rõ với các nhân giả khác rằng mình không phải kẻ thù. Thành công thì chưa dám chắc, liệu có ninja nào tin một thằng nhóc ngoại quốc lại thuộc phe mình không?

Hơn nữa Ronin lại khác. Hiển nhiên ông sẽ không thích thú gì với chuyện bị ám sát. Một cuộc đụng độ nảy lửa chắc chắn sẽ diễn ra.

Vị võ sĩ đứng phắt dậy.

“Ông định đi đâu?”. Jack hỏi ngay.

“Thiên nhiên vậy gọi”, Ronin lớn tiếng đáp, nháy nháy chân mày ra hiệu đây là một cái bẫy.

Nói đoạn ông biến mất trong bóng tối, đem theo cả sự ồn ào. Chỉ còn lại một mình, Jack tiếp tục quan sát động tĩnh xung quanh. Nó biết các ninja có thể ngụy trang thành đá, gốc cây, hay nấp trong cỏ rậm. Rừng đêm yên tĩnh thậm chí có thể ẩn giấu hàng tá sát thủ, tuyệt đối không thể xem thường.

Thế rồi, đột nhiên Ronin im bặt.

Jack xoay người theo hướng đó thì thầm, “Ông có sao không. Ronin?”

Không hề thấy hồi âm. Jack siết chặt cây bồng trong tay. Có thể ông ta không nghe thấy, mà cũng có thể đã bị bắt giữ, thậm chí đã bị giết. Ninja là bậc thầy trong kỹ nghệ hạ thủ đối phương không tiếng động. Và nếu Ronin đã chết thì tiếp theo sẽ là Jack.

Yên tĩnh tiếp tục bao trùm; thậm chí rừng cây như thể đã ngừng thở.

Căn cứ vào mức độ ẩn thân của kẻ địch, Jack đoán chắc đây là một cuộc tập kích của các ninja. Nghĩ vậy nó bèn đan các ngón tay lại chỉ chừa ngón cái và ngón út tạo thành dạng chữ V - Long Tự Ấn - rồi xoay một vòng quanh tứ phía.

Jack chờ đợi một câu trả lời.

Chẳng có gì cả.

“Ronin?”, Jack bồn chồn.

Tiếng cành cây gãy vang lên phía sau làm Jack vội vàng quay lại, cây bồng trong tay sẵn sàng đánh xuống bất kì lúc nào. Ánh kiếm lấp lánh xuất hiện cùng một chiến binh có vẻ ngoài dữ tợn.

“Chả thấy cái gì”, Ronin bực mình.

Jack hạ vũ khí xuống nói, “Nhưng rõ ràng tôi cảm nhận được chuyển động”.

“Thế thì cậu tự đi mà phòng thủ”, Ronin tra luôn kiếm vào vỏ rồi nằm phịch xuống đất.

“Ông định thế nào”, Jack hỏi.

Ronin thậm chí chẳng buồn đáp. Ông chấp tay ra sau đầu rồi nhắm mắt mặc kệ nó canh gác một mình.

Jack vẫn không thể rũ bỏ cảm giác bồn chồn của người bị theo dõi. Nhưng đã quan sát khắp bụi rậm vẫn chẳng thấy ai khiến nó dần nghiêng về giả thuyết lo lắng trước việc phải quay về Kyoto đã gây ra ảo giác.

Dẫu rất mệt, nhưng Jack vẫn quyết định thực hiện một bài thiền định chữa thương trước khi ngủ. Con mắt sừng đã xẹp xuống, các vết trầy trụa mờ đi rất nhanh, nhưng có lẽ phải vài ngày nữa mới lành hẳn được. Nó thì thầm niệm chú tránh đánh động Ronin.

Thế rồi nó cũng ngả người xuống khúc cây và chìm dần vào giấc ngủ.

Một sinh vật chui ra từ trong bụi rậm, con mắt thâm quầng tỏa sáng như ánh sao, chiếc mũi liên tục khịt khịt ngửi. Jack cố ý để con thú tiếp cận.

Một con tanuki, nó thăm ngửi.

Lốc bắt ngờ cuốn lá bao quanh con tanuki biến nó thành hình người cao lớn. Rất nhanh sau đó cơn lốc biến mất để lại một người đàn ông râu ria xồm xoàm vận áo chùng màu đỏ.

“Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối.”

Jack định nói, nhưng miệng lại không thể mở ra. Cặp môi dính chặt với nhau như bị dán keo.

Tiếng vị sơn tăng lại thu nhỏ dần, âm thanh vang vọng tựa đá rơi xuống giếng sâu. “Thứ cậu tìm đã mất... Thứ cậu cho sẽ trở lại... Thứ chống lại cậu sẽ biến mất... Và điều cậu muốn là không thể...”

Áo choàng của nhà sư rơi xuống đất, con tanuki từ đó chui ra phóng thẳng vào rừng, để lại tiếng động như bước chân trên tuyết đầu mùa...

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Jack chợt cảm nhận một bóng đen phóng đi trước mắt. Bàn tay kẻ lạ mặt vừa với tới kiếm Ronin thì Jack đã bật dậy phóng người đến dùng đòn vật qua vai khóa chặt đối phương xuống đất, siết chặt dây bống ngay yết hầu hăn. Lúc này thì Ronin cũng tỉnh giấc, tay cầm đoản kiếm sẵn sàng kết liễu kẻ địch.

“Kh... Khoan đã!”, một giọng nói hoảng sợ vang lên.

Jack nhìn chăm chăm vào cặp mắt đen láy của nhân vật có ngoại hình chẳng khác gì mèo hoang trước mặt. Cô nàng này vẫn tóc thành búi, mặt nhọn, môi hồng, mũi xinh xắn.

“Ninja gì kì vậy?”, nó hỏi sau khi nhận thấy bộ quần áo đen đúa bẩn thỉu của cô gái.

“Võ sĩ gì kì vậy?”, cô nàng vặn lại, cặp mắt mở to cảnh giác nhìn thẳng nhóc tóc vàng, mắt xanh đang đề lên mình.

Jack nói lỏng áp lực nơi cổ, nhưng không thả khóa tay. “Dạng chuyên bảo vệ người khác khỏi thích khách như cô ấy”.

“Tôi không phải thích khách!”

“Thế cô vừa làm gì?”

“T... Tôi... chỉ muốn xem *hộp gỗ* của ông ta...”, cô chỉ chiếc intro giặt hong của Ronin nói.

“Thì ra là trộm cắp vật!”, võ sĩ nghiện rượu thốt lên khinh bỉ, cặp mắt đỏ như máu trợn trừng lên.

“Tôi không phải là trộm!”, cô gái phản nộ.

“Chứ không thì là gì?”, Ronin chất vấn.

Nữ ninja dẫn đo một lát rồi đáp, “Siêu đạo chích!”

“Quá tầm thường”, Ronin lè nhè. “Vừa ra tay đã bị bắt”.

“Xin lỗi, có kẻ ồn ào đi ngang qua”, cô gái nói với vẻ tự hào, “Mà không biết tôi đứng nấp ngay sau lùm cây đấy”.

Ronin đứng luôn dậy vẫy tay bảo với Jack. “Để ta kiểm tra xem nó có gì”.

Nói đoạn ông nắm chặt cổ tay cô gái dốc ngược lên lắc mạnh.

“Buông tôi ra!”, cô nàng la lối phản đối trong vô vọng.

Ba chiếc kẹp tóc, một chiếc quạt, một cái lược, một túi tiền, và một con dao găm rơi xuống.

“Cũng không tồi”, Ronin thả cô gái xuống và nhặt chiếc túi đổ ra tay. “Cái gì đây? Bùa may mắn hả?”

Một con hạc giấy nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay Ronin bên cạnh những đồng xu. “Đừng nói là ăn trộm bây giờ cũng học xếp *origami* nha”. Jack đưa mắt nhìn con chim nói, “Cho tôi xem”.

Ronin đưa hạc giấy cho Jack. Nó lật cánh lên, bên dưới là dòng chữ *Senbazuru* - Thiên vũ hạc. Truyền thuyết kể rằng ai xếp đủ một nghìn con hạc giấy sẽ được ban tặng một điều ước. Yori, một người bạn của Jack đã xếp con hạc này cho Jack để chúc phúc cho nó trên đường về nhà.

“Cô ăn cắp thứ này của tôi phải không?”, Jack hỏi cô gái, lúc này đã ngồi dậy và đang nhăn nhó phúi lá cây trên người.

Cô nàng nhìn nó vẻ thách thức. “Không”.

“Thế cô lấy ở đâu?”, Jack nắm tay khăn nài. “Một tên võ sĩ”, nữ đạo chích giật tay đáp. “Hắn chết rồi”.

“Cô còn trộm thêm gì nữa không?”

Im lặng không đáp.

“Trả lời đi!”, Ronin nạt.

“Không...”, cô gái co người lăm bằm.

Vị võ sĩ ngay lập tức cầm dao sẵn tới.

“Ít tiền lẻ... và viên ngọc đen từ mấy người còn lại...”, cô nàng bèn tiết lộ.

“Ngọc đen!”, Ronin khựng lại và lớn tiếng.

“Thế giờ nó ở đâu?”, Jack đảo mắt nhìn qua những vật dụng rơi vãi trên đất.

Đáp lại nó là nụ cười tự mãn. “Bán rồi”.

12

ĐẠO CHÍCH

“Úi đau!”, nữ đạo chích la lối khi Ronin trói cô ta vào một gốc cây.

“Câm miệng!”, võ sĩ nghiện rượu vừa quấn dây vừa dọa nạt. “Còn la nữa ta sẽ nhét giẻ vào miệng đó”.

Cô gái ngang bướng thè lưỡi, nhưng đã không còn kêu gào nữa. Xong việc, Ronin cầm con dao sắc nhọn của mình ấn lên má tù binh.

“Giờ thì *nói* viên ngọc đang ở đâu, hay là...”, ông cố tình lập lờ.

Đạo chích trừng mắt nhìn Ronin vẻ thách thức.

“Ronin!”, Jack vội cắt ngang, nó sợ có khi vị võ sĩ sẽ làm thật chứ chẳng chơi. “Để tôi thử đã”.

“Mời”, Ronin đáp rồi cầm dao đưa cho nó.

Jack từ chối, thầm tính có khi biện pháp nhẹ nhàng lại hiệu quả hơn. Nghĩ vậy, nó bèn khụy gối xuống bên cạnh cô gái.

“Cô tên gì?”, Jack mỉm cười hỏi.

“Hana”.

“Tôi là Jack”, Jack cúi đầu cho đúng lễ, nhưng đến giữa chừng đã khựng lại bởi câu nói của nữ đạo chích.

“Tôi biết. Quân lính đồn ầm cả lên rồi. Nghe nói triều đình treo giải thủ cấp cậu to lắm”.

Jack chợt cảm thấy ánh mắt Ronin đang chăm chăm nhìn nó.

“Chẳng hiểu tại sao người ta lại trả tới *koban* nữa?”, Hana chớp chớp mắt. “Đồng vàng ấy đủ cho tôi tiêu xài thoải mái trong ba năm đó!”

Jack liếc nhìn Ronin. Liệu thông tin này có làm ông ta *đổi ý*? Phần thưởng này đủ làm mờ mắt dù là samurai mẫu mực nhất - trong khi vị võ sĩ này chẳng làm nó thấy tin tưởng chút nào. Một *koban* đủ cho ông ta bơi trong hồ rượu chứ chẳng chơi. Có điều tạm thời Jack vẫn chưa thấy biểu hiện gì khác lạ.

“Nói, người bán viên ngọc cho ai?”, Ronin lên tiếng.

“Sao ông muốn biết?”

“Nó là của Jack”.

“Chứng minh đi!”

“Viên ngọc đó là quà tặng của người bạn thân nhất của tôi, cô ấy tên là Akiko”, Jack giải thích. Nó vẫn nhớ như in khoảnh khắc ấy. Một ngày mùa hạ Toba rực nắng, Akiko lặn xuống biển như một nàng tiên cá rồi trời lên với vỏ sò bầu dục trong tay. Khi mở ra Jack và Akiko tìm được viên ngọc màu đen tuyền như cặp mắt cô bé. Từ đó đến giờ Jack vẫn luôn giữ kĩ vật này bên mình. “Cô ấy tìm được nó trong một lần lặn xuống biển Toba”.

“Lãng mạn gớm”, Hana làm bộ cảm động. “Bịa chuyện cũng hay đấy”.

“Làm ơn nói cho tôi biết cô đã bán nó cho ai đi”.

Hana mím chặt môi cân nhắc. “Nếu cậu đủ thành ý thì có khi tôi sẽ suy nghĩ lại...”

Jack hít một hơi rồi gặp người trước mặt Hana, “Tôi sẽ vô cùng cảm kích nếu cô chịu tiết lộ viên ngọc đó đã được bán cho ai. Sau khi xong việc chúng tôi cũng tuyệt đối không giữ chân cô lại”.

“Một thương nhân”, nữ đạo chích cười bẽn lễn, có vẻ rất hài lòng với thái độ của Jack.

“Thương nhân nào?”, Jack hỏi ngay.

“Người hay bán kẹp tóc và kimono ở Kizu”.

“Cô có biết tên không?”

Hana lắc đầu.

“Nếu người đã bán viên ngọc”, Ronin lên tiếng, “vậy thì tiền đâu?”

“Ông lấy hết rồi còn gì!”, cô nàng khó chịu. “Trả lời cũng trả lời rồi. Mau thả tôi đi chứ!”

Ronin lắc đầu nghi hoặc. “Thứ đó là ngọc đen. Rất quý hiếm. Giá trị gấp hàng trăm lần số tiền ở đây”.

Hana mở to mắt kinh ngạc. “Nh... nhưng thương nhân bảo ngọc đen là ngọc giả cơ mà?”

Ronin cười lạnh lùng. “Đồ ngốc, cô bị lừa to rồi”.

“Biết thế mình lấy hết kẹp luôn cho bồ tức”, Hana lầm bầm.

Jack suy xét xem tiếp theo nên làm gì. Tình hình càng lúc càng phức tạp. Ban đầu nó gặp toán cướp, ít nhất là ba tên, khả năng là võ sĩ. Hiện một tên trong số này đã chết, hai không rõ tung tích. Cặp song kiếm bị tước mất sau

cuộc tỉ thí, người thắng cuộc đã đến Kyoto, còn viên ngọc thì bị bán cho một thương gia ở thị trấn vừa rời khỏi. Những thứ còn lại có thể ở bất kì đâu. Đó là chưa kể đến tấm bùa mà đến giờ phút này Jack vẫn chưa nhớ ra vì sao nó lại cầm trong tay nữa.

“Cô nói trộm được viên ngọc của bạn bè võ sĩ đã chết kia. Vậy cô có nhận ra họ không?”, Jack hỏi.

“Có thể”, Hana đáp.

Jack quay về phía Ronin theo sự ra hiệu của ông ta.

“Giờ cậu định làm gì?”, Ronin thì thầm hỏi.

“Nếu Hana nói thật thì rất có thể chúng ta sẽ đoạt lại được viên ngọc, cũng như dò ra tung tích của thủ phạm”.

“Chúng ta không thể mang con nhỏ này đi Kyoto được, hỏng việc hết”, Ronin vượt râu trầm ngâm. “Hơn nữa viên ngọc kia cũng khá quý, ước tính phải hơn nửa đồng vàng *koban*...”

“Với tôi viên ngọc đó là vô giá”, Jack nói. “Tiền bạc không thể đổi được món quà của Akiko”.

“Thế thì càng phải quay lại Kizu”.

“Vậy còn cặp song kiếm thì sao?”, Jack hỏi, đầu sao thì nó cũng thấy nhẹ nhõm hơn khi tạm thời tránh được việc phải quay về Kyoto.

“Võ sĩ sẽ *chẳng là gì* nếu không có mục tiêu”, Ronin cười giảo hoạt. “Sau khi lấy lại viên ngọc, chúng ta sẽ tiếp tục đi Kyoto. Giờ thì ngủ một chút cái đã”.

Nói đoạn ông nhanh chóng thu dọn đồ đạc của Hana cho vào tay áo, giắt dao vào thắt lưng rồi ngồi xuống bên gốc cây. Jack cũng tìm một chỗ gần đó để tiện quan sát nữ đạo chích lẫn võ sĩ say rượu, thông tin về phần thưởng bắt được nó quá nguy hiểm khiến Jack không thể lơ là.

“Ê này! Các người hứa sẽ để tôi đi rồi cơ mà!”, Hana vùng vẫy phản đối.

“Đương nhiên”, Ronin đáp. “Nhưng phải chờ đến lúc lấy lại được viên ngọc đã”.

THƯƠNG NHÂN

“Tha cho tôi đi mà”, Hana cầu khẩn.

Lúc này ba người đang đứng ở góc khuất cạnh căn nhà của vị thương nhân ở Kizu.

“Thế có muốn bị nộp cho quan sai không?”, Ronin đe dọa.

Hana gào lên, “Nhưng để gì ông ta chịu *giao ra* viên ngọc. Hơn nữa vụ ăn trộm kẹp tóc chắc cũng lộ tẩy rồi...”

“Làm sao được thì làm”, Ronin vừa nói vừa đưa chỗ tiền Hana nhận được từ vụ trao đổi lần trước cho cô.

“Chúc may mắn!”, Jack thì thầm. Nó biết việc trở lại Kizu lúc này là cực kì nguy hiểm cho cả ba người. Đám lính canh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“May mắn thôi chưa đủ đâu”, Hana chán nản đáp.

Lúc cô xoay người chuẩn bị đi thì Ronin nắm chặt tay lại nói, “Đừng có *ngĩ* đến chuyện bỏ trốn. Bọn ta sẽ theo dõi người ở đây, nếu quay lại mà không có viên ngọc trong tay thì...”, Ronin lấy ngón tay kẻ một đường trên cổ.

“Cảm ơn lời động viên!”, Hana cười mỉa mai rồi bước vào trong.

Ronin đứng chờ cạnh lối vào ngõ nhỏ, cố ý chặn mất lối thoát ra duy nhất, Jack thì lén nhìn vào thông qua khe hở trên tường gỗ.

Vị thương nhân này rõ ràng rất chú trọng đến cửa hàng của mình. Sàn nhà sạch sẽ thơm tất bằng chất liệu gỗ sáng bóng. Từng cây vải, chiếc áo kimono bày thành hàng dài màu sắc rất bắt mắt. Chủ hiệu ngồi trên bục cao tỉ mỉ kiểm tra nhóm hàng kẹp tóc cao cấp - khá đa dạng từ chất liệu đồng, bạc, đồi mồi cho đến họa tiết, kiểu dáng.

Jack thấy Hana tháo dép bước đến chỗ người thương nhân. Ông ta là một người đàn ông đầu hói mắt lơo, môi mỏng, mũi hẹp, ngoại hình toát lên

khí chất gian thương buôn bán lọc lõi. Thấy bóng khách hàng, vẻ mặt chủ hiệu lập tức trở nên niềm nở, cho đến khi ông ta nhận ra đó là Hana.

“Cô...”

“Rất vui được gặp lại ông”, cô nàng cúi đầu mỉm cười ngọt ngào.

“Mấy cái kẹp tóc của tôi đâu?”, thương nhân giận dữ chỉ vào những chỗ trống trên kệ trưng bày.

“Xin lỗi, nhưng ông nói vậy là sao? Cửa hiệu mất đồ à?”

Thương nhân gắt lên khinh khỉnh. “Đừng chối nữa, rõ ràng cô đã lấy *ba chiếc kẹp và một chiếc lược* của tôi”.

“Tôi lấy kẹp với lược để làm gì? Tôi có cần đến chúng đâu?”, Hana vừa nói vừa vỗ vỗ búi tóc trên đầu. “Hơn nữa, có kẻ cắp nào lại *đường hoàng* quay lại như thế chứ?”

Chủ hiệu trừng mắt nhìn Hana. Cô nàng nở nụ cười ngây thơ ngọt ngào như mía lùi đáp trả. Dầu chưa hoàn toàn tin tưởng nhưng thương nhân cũng đã bớt cảnh giác đi đôi chút. “Thế cô cần gì đây?”

Hana nuốt nước bọt. “Viên ngọc đen đó là của...”, cô nàng liếc về hướng Jack đang đứng quan sát - “chủ nhân tôi. Ngài ấy nói nó là vật đính ước rất quan trọng nên nhất định phải lấy về”. Nữ đạo chích đặt tiền lên bàn rồi im lặng chờ.

Người thương nhân lạnh lùng hỏi “Ngọc gì?”

“Viên tôi bán hôm qua đó”.

“Chẳng nhớ có vụ giao dịch nào như vậy cả”.

Nói đoạn vị thương nhân liền xua tay đuổi Hana rồi trở lại với công việc sắp xếp kẹp tóc ban nãy.

Jack quay lại nói với Ronin, “Lẽ nào Hana lừa chúng ta?”

Nhưng vị võ sĩ hoàn toàn không để ý. Anh mắt của ông ta đang chăm chú nhìn người phụ nữ trẻ đang lượn đi trên phố. Thậm chí Jack cũng không giữ được tập trung trước hình ảnh mỹ miều. Người đàn bà xinh đẹp vận bộ kimono lộng lẫy màu đỏ có trang trí hoa anh đào trắng, suối tóc đen mượt buộc kẹp tóc hình bướm vàng rực rỡ, ấn tượng nhất là hai dải hoa tô điểm cho khuôn mặt mận mà quyến rũ. Mỗi bước chân của cô đều kèm theo tiếng chuông từ chiếc vòng bạc nhỏ nhỏ.

Người phụ nữ bước vào, nhìn thấy Hana và lập tức nhăn mặt trước vẻ ngoài lôi thôi của cô nàng. Rất nhanh, thương gia đã tiến đến dẫn đường

cho người đàn bà ngồi xuống.

“*Cô ta là ai vậy?*”, người phụ nữ trẻ hỏi.

“Chẳng ai cả”, thương gia vừa đáp vừa xua đuổi Hana.

Cô nàng vẫn cương quyết bám trụ. Người đàn bà nọ cũng chẳng buồn bận tâm mà bắt đầu ngắm nhìn mình trong gương, cẩn thận chỉnh lại chiếc trâm cùng kẹp tóc sao cho thật hoàn hảo.

“Em rất hài lòng với món quà của anh”, người phụ nữ trẻ nói với thương gia. “*Mấy mụn bạn của em ghen tị quá chừng*. Tụi nó nói chưa từng thấy ngọc đen bao giờ cả”.

Hana lập tức thở hắt khi nhìn thấy viên đá quý giờ đây đang được trang trí trên mái tóc của người đàn bà ấy. “*Kia là viên ngọc tôi bán cho ông còn gì?*”, Hana thốt lên.

Jack tròn mắt nhìn qua khe hở. Trùng hợp vẫn có thể xảy ra, nhưng sẽ thật khó tin nếu lại có *hai* viên ngọc đen giống nhau như vậy trong cùng một thị trấn nhỏ.

“*À, nó hả*”, thương gia càu nhàu. “Không đổi trả”.

“*Nhưng chủ nhân tôi muốn đòi về*”, Hana nhấn mạnh.

“*Viên ngọc đó giờ thuộc sở hữu của vợ tôi rồi*”.

“*Vợ hả!*”, Ronin lắc đầu sững sốt. “*Trông như cha con vậy. Lão ấy hẳn phải giàu sụ*”.

“*Chuyện gì vậy?*”, người vợ trẻ của thương gia lên tiếng.

“*Không có gì đâu em*”, ông ta vội vàng đáp rồi lại tìm cách đẩy Hana đi.

“*Tôi cần phải trả nó về cho chủ nhân thực sự!*”, nữ đạo chích van nài, ánh mắt cô nàng lăm lét nhìn về hướng Ronin đang ẩn nấp.

“*Tao chính là chủ nhân thực sự*”, thiếu phụ đáp trả. “*Đây là viên ngọc duy nhất trong tình, và nó thuộc sở hữu của tao*”.

“*Làm ơn đi... mạng sống của tôi phụ thuộc vào việc này...*”

Người đàn bà xinh đẹp cười lạnh lạnh. “*Mạng sống của mày chẳng đáng bằng hạt cát nữa là - đòi ngọc của tao hả, mơ đi. Biển, hay là muốn quân lính đến bắt?*”

Thương nhân liền tổng luôn Hana ra đường.

“*Xin các người đẩy! Viên ngọc đó vốn là của một samurai*”, Hana vẫy vùng.

Chủ hiệu túm cổ cô nàng lại sát mặt nhíu mắt nhìn về e dè. “Samurai nào?”, ông ta cố tình nói nhỏ giọng để cô vợ khỏi nghe thấy.

“Samurai... ngoại quốc”.

Thương gia lập tức cười ngặt nghẽo. “Xạo cũng phải có căn cứ chứ. Thằng đó giờ này mà không cao chạy xa bay... thì cũng bỏ xác từ lâu rồi”.

Nói xong liền đạp luôn Hana ra cửa.

“Đừng có tới đây nữa!”, thương gia phúi tay rồi quay lại chỗ cô vợ đang giận dỗi.

“Sao anh nói viên ngọc đó là hàng *tuyệt*, Isamu?”, cô vợ gắt gỏng.

“Đúng mà! Đúng mà!”, ông chồng đầu hói vội vàng nịnh nọt. “Con nhỏ đó nói dóc đấy, nó là kẻ cắp... đưa vợ vãn! Thôi thôi, lại đây xem chiếc lược anh mới nhập được nào”.

Trong lúc thương gia cố gắng dụ dỗ vợ thì Hana cũng đứng dậy phúi bụi rồi bước về phía Jack và Ronin.

“Lực bất tòng tâm”, cô nàng chán nản nói với Ronin. “Muốn chém muốn giết gì thì tùy”.

“Nhiều đó thôi sao đủ”, Ronin vừa nói vừa mân mê cán kiếm.

Lo ngại cho tính mạng nữ đạo chích, Jack vội vàng đứng lên chắn phía trước, nhưng Ronin đã chụp cổ tay cô nàng đẩy vào tường.

“Người là *siêu đạo chích* cơ mà”, Ronin giật phắt chỗ tiền ra khỏi bàn tay run rẩy của Hana rồi nhìn thẳng vào mắt cô nàng nói. “Trộm lại là xong thôi, đúng không?”

14

ĐỘT NHẬP

Đường phố Kizu hoang vắng trong tiết trời se lạnh của mùa thu. Ngôi nhà của thương gia nằm bên ngoài thị trấn, được bao quanh bởi khu vườn rộng rãi.

“Làm thế nào liệu có ổn không?”, Jack thì thầm trong lúc quan sát những cánh cổng gỗ chắc chắn.

“Lấy lại đồ của mình thì đâu gọi là trộm cắp”, Ronin khẳng định.

Jack không phản đối, nhưng cũng chẳng thấy an tâm hơn.

“Hơn nữa”, võ sĩ tiếp tục, “*Nhóc này* sẽ là người duy nhất phạm pháp”.

Hana ủ rũ ngồi cạnh Ronin. Họ đã dành cả buổi chiều để bàn bạc cách lấy lại viên ngọc. Tiến hành giữa ban ngày là quá mạo hiểm. Sẽ có nhân chứng ở đó, có khả năng sẽ xảy ra xung đột, đụng độ bất ngờ, hay thậm chí bị bắt bởi bọn lính canh. Làm việc vào ban đêm sẽ có thêm nhiều thời gian bỏ trốn trước khi sự việc bại lộ.

Jack kéo Ronin lại thì thầm. “Nhưng Hana đã biết giá trị thật của viên ngọc rồi, làm sao đảm bảo được cô ta sẽ không bỏ chạy luôn chứ?”

“Chính xác. Vậy nên cậu sẽ phải đi theo”.

“Tôi á?”

“Thì căn bản vẫn là đồ *của cậu* mà”, Ronin thản nhiên hớp một ngụm rượu.

Jack cân nhắc xem có nên làm việc điên rồ này hay không, cuối cùng thì khát khao lấy lại món quà của Akiko đã chiến thắng.

Viên ngọc này tượng trưng cho sợi dây liên kết giữa hai đứa - *mãi mãi bên nhau*. Hơn nữa thành công lần này sẽ tiếp thêm hi vọng cho nó trên đường lấy lại *toàn bộ* hành lí - trong đó quan trọng nhất là bản *hải đồ*.

“Vậy thì đưa tiền cho tôi nào”, Jack nói.

“Trên đường đi còn cần lương thực,...”, Ronin lắc lắc bình rượu đã vơi hơn nửa.

“Đành là thế, nhưng tinh thần võ sĩ đạo yêu cầu samurai phải trung thực. Dù buôn bán gian lận đi chăng nữa thì tiền vẫn là của ông ta.”

Bị buộc phải chấp nhận sự thật, Ronin bèn giao lại khoản tiền rồi bước vào chỗ ẩn nấp trong lùm cây.

“Tôi sẽ canh chừng ở đây”, ông vừa nói vừa nhâm nhi *sake*. “Thôi đi đi!”

Hana nhìn Jack. “Bạn của anh suốt ngày toàn ra lệnh. Hẳn đã *bao* giờ làm được việc gì ra hồn chưa vậy?”

Jack chưa thể xem Ronin như một người bạn, nhưng dù sao người đàn ông này cũng từng cứu mạng nó lúc ở quán trà nên trả lời là: “Thỉnh thoảng”.

Hana bèn đi trước dẫn đường vào nơi thấp nhất của bức tường để chuẩn bị trèo vào.

“Nhớ đừng gây ra tiếng động”, cô nàng cảnh báo.

“Không cần phải lo”, Jack đáp trong lúc đỡ Hana lên.

Nữ đạo chích này hoàn toàn chưa biết Jack từng luyện qua kỹ năng di chuyển bí mật của ninja. Nó nhẹ nhàng nhảy qua bờ tường rồi êm ái hạ xuống bên cạnh Hana. Cảnh vật khu vườn lờ mờ trong ánh trăng, một phòng trà nhỏ dựng lên cạnh bờ hồ, bao phủ bởi khuôn viên cỏ cây được chăm chút cẩn thận, cổng rào nối với căn nhà bên trong bằng con đường đá trải dài có đèn lồng đá điểm xuyết.

Dĩ nhiên Jack và Hana sẽ không đi bằng lối này - quá ồn ào - hai đứa di chuyển thật nhẹ nhàng đến cửa chính. Căn nhà tối om, nhưng chúng biết thương gia và cô vợ trẻ vẫn đang ở nhà, bởi vì lúc chiều đã tận mắt nhìn họ bước vào trong. Phòng đầu tiên gần như trống không, ngoại trừ hốc tường trưng bày hoa, và một bức tranh cuộn hình đôi chim chuyền cảnh.

Cố tình để cửa mở để tiện thoát thân, Jack cùng Hana tiến vào hành lang dẫn đến cầu thang gỗ. Họ cẩn thận lên tầng trên, nhưng Hana vừa chạm chân tới sàn thì một tiếng “két” lớn vang lên.

Hai đứa đứng sững lại.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà dài tựa hàng thế kỉ, tưởng như chuông báo động sẽ vang lên cùng những tiếng chân người xộc tới. Thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Thở hắt một hơi nhẹ nhõm. Jack cùng Hana bắt đầu kiểm tra từng phòng một.

Hai phòng đầu tiên không có người hay vật gì, nhưng gian phòng nhìn ra vườn lại vang lên tiếng ngáy đều đặn. Jack đưa mắt nhìn vào khe hở giữa

cánh cửa và khung gỗ. Người thương gia đang ngửa mặt ngủ say sưa, bên cạnh ông ta là cô vợ trẻ - đầu đặt trên tấm gối cao, có vẻ để tránh làm hỏng mái tóc được chăm chút kỹ lưỡng.

Hana nhón đi nhẹ nhàng như một chiếc bóng vào trong phòng ngủ và bắt đầu lục lọi các ngăn của chiếc tủ gỗ được sơn bóng loáng. Cô nàng hành động rất chậm chạp khiến Jack sốt ruột cũng vào trợ giúp. Nhưng viên ngọc của Akiko hoàn toàn không được cất giấu cùng những món trang sức khác ở đây.

Hana lắc đầu đóng ngăn tủ cuối cùng lại. Lúc nữ đạo chích chuẩn bị quay đi, Jack nhận ra vật sáng lấp lánh từ trong tay cô nàng. Nó vội vàng ra hiệu bắt cô ta trả lại, khi lập bàn kế hoạch đã quy định rất rõ chỉ được lấy viên ngọc, chỉ viên ngọc *mà thôi*. Hana miễn cưỡng mở tủ cất. Đúng khoảnh khắc này, Jack quan sát vợ thương gia và phát hiện ra chiếc trâm vàng vẫn được cắm trên đầu cô ta - hiển nhiên sẽ rất khó nhìn thấy viên ngọc đen giữa đêm khuya như thế này.

Nó nhanh chóng đánh động Hana. Cô nàng nhăn nhó trước nhiệm vụ sắp tới. Muốn tháo được cây trâm ra sẽ cần phải rất bình tĩnh, cũng như hành động phải *cực* kì khéo léo.

Với Jack lại khác. Nó thậm chí đã từng dùng mưu trí trộm thành công gối lót đầu của Soke, đại tông sư ninja nữa kia.

Yên lặng tập trung hết mức, Jack từ từ lên về phía vợ thương gia. Nó quý xuống cạnh cô ta, cố gắng thở thật nhẹ để không đánh động, rồi đưa tay kéo nhẹ nhẹ...

Nhưng dù đã tỉ mỉ hết sức thì món trang sức vẫn bị kẹt lại. Sẽ rất khó để lấy ra được mà không đánh thức thiếu phụ dậy. Hana biết ý nên bước đến trợ giúp. Nữ đạo chích đẩy Jack sang bên nhằm tháo kiểu đầu chải chuốt kia xuống trước. Đúng lúc này thì một trong số các cây lược cô nàng lén lấy cặp ban nãy trượt khỏi tấm áo kimono rơi xuống sàn.

Cặp mắt vợ thương gia mở bừng ra.

Cô ta trừng mắt kinh hãi nhìn Jack. Rất nhanh sau đó, một tiếng hét chói tai vang lên.

Jack vội vàng nắm tay Hana kéo ra khỏi phòng chạy về phía ban công nhảy xuống bên dưới phóng như bay lên tường lẩn vào bóng tối.

KẾ HOẠCH MỚI

“Đã dặn đừng táy máy rồi mà!”. Jack nói trong lúc hai đứa thở hồng hộc lấy hơi ở khu ruộng ngoài thị trấn.

“Chỉ có cây lược chứ mấy”, Hana lầm bầm.

Jack điên tiết. “Mỡ đến miệng mèo rồi mà còn để mất nữa”.

Tiếng cành cây gãy vang lên làm cả hai quay phắt lại. Chúng vừa định thủ thế thì bóng Ronin đã xuất hiện từ phía khu rừng.

“Có lấy được ngọc không?”, vị võ sĩ lên tiếng.

Jack trừng mắt nhìn Hana rồi lắc đầu.

“Sao vậy?”

“Bà vợ tỉnh giấc”, Jack nghiêng răng đáp. Nó cố tình bỏ qua sai lầm của Hana, Ronin sẽ chẳng dễ gì chịu tha cho lỗi lớn ấy.

“Giờ anh định làm gì?”, Hana vừa ngáp ngừng hỏi Jack vừa liếc mắt nhìn thanh gươm trên hông Ronin.

Jack chán nản ngồi thụp xuống ôm đầu. Bây giờ khả năng lấy lại được viên ngọc gần như là bằng không.

Thương gia và vợ ông ta sẽ cảnh giác hơn gấp nhiều lần, bọn lính canh cũng đã bị đánh động.

“Chúng ta cần một kế hoạch mới”, Ronin nói trong lúc đưa bóng và mũ rơm cho Jack. Xong xuôi ông nằm tựa vào một gốc cây nhâm nhi rượu rồi lim dim mắt.

“Ngủ là kế hoạch mới của ông đấy à?”, Jack bình luận bằng giọng mỉa mai.

“Việc gì làm được khi ngồi thì không nên làm khi đứng. Yên lặng một chút đi”.

Mặc kệ Ronin và cơn say của ông ta, Jack giận dữ dùng gậy đập mạnh xuống đất. Nó thậm chí đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Viên ngọc của Akiko có đáng để mạo hiểm đến thế không? Dù cơ hội mỏng manh đến mấy thì

việc nên làm vẫn là tìm cách chạy xuống Nagasaki nhanh nhất có thể - thay vì mất thời gian cho việc tìm kiếm hành lý trong vô vọng.

Chính sơn tăng kia cũng từng nói *Thứ cậu tìm đã mất... Điều cậu muốn là không thể!* Có lẽ đã đến lúc Jack phải thừa nhận món quà nó hăng trên quý kia, dù nhìn thấy ngay trước mắt, nhưng không thể lấy lại được nữa.

Mùi lòng trước vẻ chán chường của Jack, Hana bèn nhích lại gần, “Thật sự xin lỗi...”

“Thôi quên đi”, Jack đáp, cơn giận dữ ban nãy đã qua đi. “Đây là chuyện của cá nhân tôi, chẳng việc gì phải bận tâm đến cả. Giờ cô được tự do rồi, muốn đi đâu tùy ý”.

Hana cười gượng. “Tôi mà làm thế thì bạn của cậu sẽ xả tôi ra làm tám khúc mất”.

“Tôi đảm bảo”.

Dù vậy thì nữ đạo chích vẫn không rời đi, ngược lại cô vẫn đứng yên đó nhìn Jack, lưỡng lự như thể không biết mình nên đi đâu vậy.

“Người tên Akiko rất quan trọng với anh thì phải?”

Jack gật đầu, thoáng mỉm cười khi nghĩ đến cô bé. “Akiko là bạn thân nhất của tôi, người đã ở bên tôi ngay từ những ngày đầu tiên tôi trôi dạt đến nơi này”.

“Thế sao giờ hai người lại xa nhau?”

Jack thở dài. Tim nó nhói đau nhớ lại hôm chia tay ở Toba vì sự an nguy của gia đình Akiko, cũng như lần gặp lại ngắn ngủi ở làng ninja. “Cô ấy phải ở bên mẹ. Để làm trọn đạo hiếu”, Jack giải thích.

Hana gật đầu vẻ đồng tình. “Có mẹ thật là tốt”.

Lần đầu tiên Jack nhận thấy sự cô độc của cô nàng siêu trộm này. “Thế gia đình của cô đâu?”, nó hỏi.

Hana lắc đầu. “Làm gì có. Từ lúc biết nhận thức tôi đã ở một mình rồi”.

Jack chợt cảm thông sâu sắc với người bạn đồng hành bất đắc dĩ này. Cũng như nó, cô ta là một đứa trẻ mồ côi, thậm chí còn khổ sở hơn nó nhiều, vì chưa từng có một ngày được hưởng sự ấm áp của gia đình. Tuy nỗi đau mất cả cha mẹ là rất lớn, nhưng chí ít Jack vẫn còn em gái chờ mong ở quê hương.

Kí ức về Jess một lần nữa phá tan cơn tuyệt vọng của Jack, tạo thành động lực khiến nó muốn hành động ngay lập tức.

Thật ra mà nói thì nó cũng không có sự lựa chọn nào khác. Thiếu kiếm lấy gì để tự vệ, thiếu tiền lấy gì để ăn, và thiếu hải đồ, thì coi như mất cả tương lai. Tuy viên ngọc không quá cần thiết cho hành trình sắp tới, nhưng lại tối quan trọng đối với trái tim Jack. Lấy lại món đồ này sẽ là *bước đầu*, không chỉ trên con đường lấy lại hành lí, mà cả khôi phục trí nhớ nữa.

Jack vẫn luôn thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, Manzo và đồng bọn đánh bại nó như thế nào? Nên nhớ, Jack là một samurai được đào tạo bài bản, từng kinh qua chiến trận thực thụ, hơn nữa còn sở hữu kỹ năng ninja, không bao giờ để lộ ra thân phận thật sự. Một trận tập kích? Hay đánh hội đồng? Chỉ có lần theo manh mối mới mong tìm ra được chân tướng.

Và mảnh ghép đầu tiên sẽ là viên ngọc đen của Akiko.

Xốc lại tinh thần, Jack quyết định thử lại lần nữa, rồi sau đó đến Kyoto tìm cặp song kiếm, cuối cùng truy tìm tung tích bản hải đồ. Thu thập đủ đồ nghề mới tính chuyện đi Nagasaki.

“Tôi *phải* lấy viên ngọc cho bằng được”, Jack nói.

“Tôi sẽ giúp anh”, Hana đề nghị.

“Cảm ơn, nhưng không cần phải vậy”, Jack đáp, nó biết Hana cũng chẳng phải sung sướng gì.

“Nhưng tôi muốn”, nữ đạo chích nhấn mạnh. “Chuyện có một phần lỗi của tôi. Hơn nữa tôi còn phải dạy cho thằng cha thương gia đó một bài học. Hắn đã lừa đảo... lại còn bảo tôi là *đứa vợ vẫn* nữa chứ”.

Jack nhận thấy vẻ quyết tâm trong mắt Hana, rõ ràng lời nói của thương gia kia đã làm cô nàng bị tổn thương.

Bất thành linh. Ronin đứng phắt dậy tuyên bố. “Chúng ta sẽ buộc tên đó trao trả viên ngọc - *tự nguyện*”.

“Bằng cách nào?”, Jack hỏi ngay.

“Trước hết, tôi sẽ đi tìm việc”.

16

ĐÁNH CƯỢC

Mây đen kéo đến cùng với cơn mưa phùn, cả đoàn kéo nhau đi tìm chỗ trú ẩn qua đêm. Họ men theo rìa ngoài thị trấn, hầu hết địa điểm thích hợp đều đã kín chỗ.

“Mưa gì mà mưa hoài thế không biết?”, Hana lầm bầm trong lúc siết chặt áo vào thân mình cho ấm.

Đột nhiên cánh cửa phía trước bật mở, ánh sáng bên trong chiếu xuống con đường ướt sũng nước mưa. Một người đàn ông xuất hiện, trông vẻ mặt buồn rầu. Phía sau ông ta liên tục vang lên những tiếng “Chẩn!”, “Lẻ!”, rồi những tràng cười khoái trá, những tiếng rên rỉ thiếu não... đầy náo nhiệt.

“Sòng bài”, Ronin rít lên. Cả ba nấp sang bên cạnh tránh ánh mắt các con bạc.

Người đàn ông nọ đóng sập cánh cửa lại rồi lê lết bước đi trên đường. Khi hắn đến gần, Hana chợt thốt lên. “Tôi nhận ra tên này”.

Cô nàng nheo mắt. Nhân vật này mặc một bộ kimono màu xanh thẫm, kiểu đầu búi củ hành điển hình của tầng lớp võ sĩ, nhưng hông lại không có cặp kiếm.

“Là tên từng giữ viên ngọc của anh đấy”, nữ đạo chích thì thầm.

“Cô chắc chứ?”, Jack hỏi ngay, rõ ràng rất háo hức trước cơ may hiếm gặp vừa xuất hiện.

Hana gật đầu. “Thị trấn này không lớn lắm, chả có mấy võ sĩ đâu”.

Ronin bước ra chặn đường người đàn ông.

“Tôi có quen anh không?”, võ sĩ nọ vừa hỏi vừa cố nhìn rõ khuôn mặt thập thò của Ronin trong bóng tối.

“Không, và tao cũng không cần!”, Ronin đáp, nói đoạn túm luôn áo người đàn ông kéo đi. “Nhưng mày biết nó!”

Cặp mắt người đàn ông sững sờ mở to khi thấy Jack bỏ mũ rơm xuống để lộ ra mái tóc vàng và khuôn mặt ngoại quốc.

“Ng... người vẫn chưa chết ư...”, hăn lắp bắp.

“Suýt thôi”, Jack giận dữ siết chặt năm đấm. Chỉ có những bài học về tính kỉ luật cùng thầy Masamoto trước đây mới giúp nó giữ lại được đôi chút bình tĩnh. “Hành lí của ta đâu?”

Cơn sốc đã qua đi, tên cướp chỉ chăm chăm nhìn Jack, miệng im bất.

“Trả lời mau!”, Ronin túm chặt cổ uy hiếp.

“Tôi chẳng biết... mấy người đang nói gì cả”.

“Rượu mời không muốn uống rượu phạt hả?”, Ronin càng siết chặt khiến hăn bắt đầu ngạt thở. “Tiền đâu?”

Tên cướp hồi hộp nuốt nước bọt. “Đánh bạc rồi”.

“Đánh *hết* luôn ư?”, Jack thốt lên.

“Hôm nay quá xúi quẩy”, người đàn ông lăm bằm như thể đang giải thích. “Thậm chí *cặp kiếm* cũng thua mất”.

Ronin trừng mắt kinh ngạc. “Mày *cướp* luôn cả cặp song kiếm hả? Samurai kiểu gì mà lấy linh hồn đi đánh bạc vậy?”

“Tại *xui* quá”, tên cướp phản đối. “Nhất định là do bọn chúng giở trò thôi!”

“Vậy thì công nhận mày *xui* thật”, Ronin nói. “Giờ thì đến bộ kimono cũng không còn”.

Nói đoạn ông bảo Jack lại gần. Thoạt nhìn, bộ kimono này hoàn toàn không có gia huy, đúng là một trong những trang phục mẹ Akiko đã đưa cho nó trước khi lên đường. Jack gật đầu đồng tình. Ronin bèn buông tay ra lệnh cho tên cướp cởi quần áo.

“Không có gì mặc thì tôi sẽ chết mất!”

“Đó là chuyện của mày”, Ronin vừa nói vừa rút gươm để sẵn khiến tên kia không còn cách nào khác phải lột sạch quần áo đứng run rẩy giữa cơn mưa.

“Bọn tao biết tung tích về cặp kiếm Shizu rồi”, Ronin đặt đầu kiếm lên vị trí tim tên cướp. “Nếu mày không muốn chịu chung số phận với thằng chiến hữu Manzo thì khôn hồn mau khai vị trí mấy món còn lại ra”.

“T... tôi đâu có giữ đâu”, hăn lắp bắp.

“Ai chả biết”, Hana cười khúc khích trước thân hình gầy khảnh khiu của tên cướp.

“Vậy đưa nào giữ?”, Ronin chất vấn.

“Botan!”, tên cướp giận dữ tố cáo. “*Hắn* đồ thừa, nói tôi đánh bạc mất viên ngọc. Nhưng chắc là vừa ăn cướp vừa la làng thôi”.

Jack và Ronin liếc nhìn Hana, trông cô nàng cố nhin cười rất khổ sở.

“Thế tên Botan đó đang ở đâu?”, Jack lên tiếng, bản *hải đồ* là thứ đầu tiên hiện lên trong đầu nó.

“Làm sao tôi biết được? Từ lúc Manzo chết đã chia tay rồi. Giờ hắn có thể ở *bất kì đâu*”.

Trong chớp mắt, Ronin lia mũi kiếm sượt qua cổ tên cướp để lại một đường máu dài. “Tao biết mày có thể làm tốt hơn mà”.

“C... có thể là Nara”, hắn sợ hãi đáp. “Quê nó ở đó”.

Ronin thu kiếm lại. “Mày cũng được việc đấy. Rất xứng đáng nhận thưởng...”

“Đừng!”, Jack vội vàng cắt ngang sau khi nhận ra Ronin định làm gì. “Tôi cần hỏi về quyền nhật kí và chi tiết sự việc chúng đã làm ngày hôm đó”.

Tên cướp cười nhạt. “Dĩ nhiên... là mày không nhớ rồi!” Nói đoạn đảo mắt về phía Ronin. “Còn anh thì *khác...*”

“Đừng có đánh lạc hướng. MAU TRẢ LỜI!”, Ronin giận dữ gào lên.

Tên cướp không thể giữ nổi bình tĩnh trước cơn thịnh nộ của võ sĩ nghiện rượu. Nhưng hắn chưa kịp trả lời thì tiếng Hana đã vang lên, “Quân lính?”

Ánh sáng đèn lồng xuất hiện từ đằng xa, kéo theo sau là âm thanh bước chân dồn dập. Một đoàn quan sai đang tuần tra rất gắt gao.

“Xem ra vận may của mày trở lại rồi đó”, Ronin khó chịu thu kiếm. “Có điều, nếu dám nói dù chỉ một từ với bọn lính thì thứ bị mất không chỉ là quần áo đâu”.

Ba người Jack bỏ tên cướp lại và trốn vào trong bóng tối.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại, Ronin!”, tên nghiện bạc thách thức, hắn biết mình đã an toàn.

Võ sĩ nghiện rượu đứng lại trừng mắt nhìn. “Mày nên cầu cho chuyện đó đừng xảy ra thì hơn”.

Xuyên qua khu vực ngoại ô đến một ruộng lúa, Ronin tìm được một cửa hàng gạo cũ nát bỏ không bèn ra hiệu tiến vào trong.

“Có nhất thiết phải ở lại *đây* không?”, Hana bịt mũi phản đối.

Ronin gật đầu. “Chỉ một đêm thôi”.

“Nhưng ở đây thối như chuột chết ấy”.

“Người thì thơm lắm chắc?”, Ronin vặn lại trong lúc nhìn ra ngoài kiểm tra xem bọn lính có đuổi theo không. “Đêm nay thay nhau canh gác. Tôi đầu tiên”.

Jack tìm một chỗ khô ráo ở góc nhà kho rồi gấp tấm kimono xanh làm gối tạm. “Hana, cô ngủ ở đây đi. Chỗ này không hôi lắm đâu”.

Cô nàng lấm bầm cảm ơn rồi nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say vì kiệt sức. Jack dọn dẹp chỗ nghỉ cho mình, nhưng chưa vội nhắm mắt. Màn đùng độ với tên cướp nghiện bạc kia đã đem lại hi vọng mới về khả năng tìm được *hải đồ*. Jack xoa xoa lá bùa xanh xanh cầu may, rõ ràng thứ này đã chỉ đúng địa điểm cần đến. Hơn nữa giờ đây nó còn biết một cái tên, Botan.

Lúc Jack sắp ngủ được thì một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, “Ronin, tại sao hẳn lại biết tên ông?”

Võ sĩ quay lại nhìn nó bằng cặp mắt rực lửa. “Có vấn đề gì?”

Jack nhận thấy vẻ ám ảnh trên khuôn mặt ông ta. “Chỉ là hơi lạ thôi...”

“Nghe này, số lượng võ sĩ tôi từng gặp cho đến giờ phút này cũng không ít, và đa số đều là kẻ thù cả. Đừng hỏi lí do làm gì, chả nhớ đâu”. Ronin nốc rượu nói. “Giờ thì ngủ đi. Ngày mai sẽ rất bận rộn đấy”.

17

VÊ SĨ

“Được nhận rồi”, Ronin quay về nhà kho vui vẻ tuyên bố. “Hắn còn trả trước tiền công hôm nay nữa”.

Vị võ sĩ mở túi vải lấy ra vài cái màn thầu bốc khói. Trong lúc Hana và Jack điên cuồng nhai nuốt, ông mở bình rượu vừa uống vừa mô tả kỹ hơn về kế hoạch.

“Để dành hai cái bánh bao nhân đậu đỏ lại sau còn có việc cần”. Ronin nhắc. “Rồi, trở lại vấn đề, tôi vừa tìm hiểu được tên thương gia này thường dọn hàng cuối giờ đậu, sau đó cùng vợ men bờ sông về nhà. Hai đứa sẽ phục sẵn ở lối đi nhỏ thông ra đó”.

“Ông có chắc sẽ thành công không?”, Jack hỏi.

Ronin đứng dậy sửa soạn lại áo quần và cặp kiếm. “Chỉ có một cách để biết thôi”.

“Thấy gì chưa?”, Hana sốt ruột trong lúc cùng Jack đứng nấp trong mương dọc con đường.

“Chưa”, nó đáp, bắt đầu e ngại thương gia cùng vợ đã đi đường khác về nhà.

“Hay có chuyện gì rồi?”

“Mong là không phải”. Jack nói. Mặt trời đã khuất dần sau núi mà vẫn chưa thấy bóng dáng họ... hay Ronin đâu cả. Càng tối thì kế hoạch này sẽ càng thêm phần mạo hiểm.

“Có khi Ronin xin rồi cũng nên”.

Jack không nói gì, thà đừng nghĩ đến khả năng đó thì hơn.

Thời gian để thực hiện kế hoạch không còn nhiều, và lòng kiên nhẫn của Hana cũng vấy.

“Thằng cha đó có đáng tin không vậy?”, cô nàng lấy con dao mới được Ronin trả cho lúc sáng vừa cào đất vừa nói. “Dù sao hai người cũng mới quen nhau được vài hôm chứ mấy...”

“Tới rồi!”, Jack ra hiệu, giọng nó không giấu được vui mừng trước diễn biến mới. Mối lo của Hana cũng đã thoáng qua trong tâm trí nó. Ronin là một người rất khó đoán, lai lịch cũng không rõ ràng, nhưng dẫu sao ông vẫn là sự lựa chọn duy nhất của Jack vào lúc này.

Thương gia cùng người vợ trẻ đã xuất hiện trên con đường dọc theo bờ sông dẫn về nhà. Khi họ đi tới gần thì Jack và Hana nhảy xổ ra, tay lăm lăm vũ khí.

“Tôi đến để lấy lại tài sản của mình”, Jack tuyên bố.

Mắt thương gia mở to sững sờ. “Tên võ sĩ ngoại quốc! Thì ra kẻ đột nhập hôm qua chính là người!”

Người vợ vô thức sờ tay lên tóc. “Đừng có mơ. Viên ngọc này là của tao!”

“Trước khi bị người ta lấy đi nó là món quà tôi luôn giữ bên mình”. Jack lên tiếng. “Giờ tôi trân trọng xin hai người vui lòng trả lại”.

Thương gia cười lớn. “Một tên ngoại quốc thì biết gì đến lễ nghĩa mà đòi trân trọng?”

“Ít ra cũng hơn ông!”, Hana xen vào. “Hôm đó chính ông đã lừa gạt tôi về giá trị của nó”.

“Buôn bán là buôn bán. Hơn nữa mày đâu đáng được tôn trọng - một đứa vợ vẫn đầu đường xó chợ”.

Điên tiết trước lời xúc phạm, Hana sấn tới phía người thương gia.

“À mà chúng mày đã gặp vệ sĩ mới của tao chưa nhỉ?”, hăn kiêu ngạo búng ngón tay.

Từ phía sau cặp vợ chồng gian xảo, Ronin lù lù xuất hiện. Jack và Hana thoáng sững sờ, nhưng khuôn mặt vị võ sĩ không hề có chút biểu cảm - chỉ duy nhất cái liếc lạnh lùng chết chóc mà thôi.

“Giết cả hai!”, thương gia ra lệnh.

Hana ngẩng đầu nhìn Ronin rồi nhanh chóng bỏ chạy, lúc này ông trông rất uy nghiêm, hoàn toàn khác hẳn vẻ đờ đẫn ngày thường. Nhưng Jack vẫn đứng im tại chỗ. “Tôi không có ý muốn khiêu khích, mà chỉ đến để lấy lại viên ngọc thôi”.

“Không đến lượt mày lựa chọn”, Ronin tuốt gươm nói.

Nhanh như một tia chớp, vị võ sĩ tung ra một đòn phạt ngang đầu. Dù kịp thời thụp mình xuống tránh nhưng Jack vẫn không khỏi thấy ớn lạnh khi

nghe tiếng gió vụt qua. Nó thúc bỗng phản công. Ronin dễ dàng né sang bên nhằm thẳng ngực chém xuống. Jack vội vàng nhảy ra, lưỡi đao bén lẹm trượt đi trong gang tấc.

Dù là diễn theo kế hoạch nhưng cái cách mà Ronin chiến đấu quá *chân thật*.

Chẳng lẽ thương gia đã hứa hẹn điều gì đó rất lớn, hay tiền thưởng triều đình treo trên đầu Jack đã khiến võ sĩ nghiện rượu kia thay lòng? Dù sao thì Jack cũng chỉ có một lựa chọn: đánh hay là chết...

Jack đỡ đòn hiểm vào tim rồi đảo gậy nhằm đầu Ronin quất mạnh. Lợi thế của nó là độ dài cây bồng, nhưng đối thủ lại dày dặn kinh nghiệm hơn rất nhiều. Ông dễ dàng tránh sang bên chấn chuôi kiếm vào tay Jack khiến nó la lên, tuột tay đánh rơi luôn cây bồng, cuối cùng lãnh trọn một đòn giạt cùi chỏ vào cằm nối tiếp.

Choáng váng, Jack mất đi thể phòng thủ, Ronin liền phóng kiếm vào hông nó. Khuyu gõ trên đất, tuy Jack không thấy đau, nhưng máu đỏ đã nhuộm màu bộ kimono rách nát.

“*Trúng đòn rồi! Trúng đòn rồi!*”, vợ thương gia reo lên vừa mừng vừa sợ.

Lúc này Jack đã không còn khả năng chống trả, chỉ biết nắm chặt vết thương mong cầm bớt máu.

“Chặt đầu nó đi!”, thiếu phụ ra lệnh, khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện vẻ lạnh lùng tàn khốc.

“Chỉ có những samurai *thực thụ* mới xứng đáng được chết theo cách đó”, Ronin đáp.

Jack la lên một tiếng cuối cùng rồi nằm gục xuống đất.

“Nó chết rồi à?”, thương gia liếc qua vai vợ hỏi.

Ronin chọc ngón tay vào thân thể Jack và không thấy phản ứng gì thì đáp lại. “Vâng”, ông vừa đáp vừa lau chỗ máu dính trên gươm của mình.

“Thế thì còn chờ gì nữa mà không về dùng bữa tối?”, vợ thương gia hoan hỉ lên tiếng.

“Dù gì cũng phải xử lí cái xác đã chứ?”, Ronin hơi bất ngờ trước sự vô tình của người đàn bà xinh đẹp này.

“Để sau đi”, thương gia nói chen vào. “Giờ đá tạm nó qua một bên cho quạ rửa xác một bữa”.

Nghe lệnh, võ sĩ nghiện rượu lăn cơ thể vô hồn của Jack sang đường hào cạnh đó rồi nhanh chóng theo chân ông bà chủ.

18

OAN HỒN

Jack nằm bất động dưới khe đất, mũi đã tắt thở, cặp mắt trắng dã trợn ngược. Trên người nó, chỗ bị kiếm của Ronin xuyên thấu đỏ rực toàn máu. Một lúc sau, từ bóng tối khuôn mặt lo lắng của Hana hiện ra, cô thất thần cúi xuống, tay nhấn mạnh vào vết thương của nó.

“Jack!”, cô nàng không giấu được nỗi sợ hãi. “Anh không chết... thật đấy chứ?”

Đầu cái xác ngẩng lên nhìn về hướng nữ đạo chích, kéo theo sau là nụ cười tươi. “Cũng suýt rồi đấy chứ”.

Hana thở phào nhẹ nhõm. “Anh diễn *sống động* quá”.

“Chứ sao, dày công khổ luyện mà”, Jack vừa đáp vừa ngồi dậy xoa xoa chỗ cảm bị Ronin thúc trúng. Nữ đạo chích tưởng đó là câu nói đùa, nhưng kì thực trong thời gian luyện tập nhả thuật thì giả chết chính là một trong những kĩ năng nó được truyền dạy cẩn thận nhất.

Đã an tâm, Hana bắt đầu cạy chỗ “máu” dính trên người Jack. “Phí phạm thức ăn quá đi mất”.

Jack tháo tấm áo ra để lộ vài chiếc màn thầu nhân đậu đỏ bên dưới. Nó cẩn thận kiểm tra xem nhát kiếm vừa nãy của Ronin có chạm vào phần da thịt không.

“Trận đánh rất gay cấn”, Hana bình phẩm.

“Thì phải ra vẻ cho giống chứ”, Jack đứng dậy đáp. “Nhưng thực sự tôi cũng không ngờ Ronin lại tấn công dữ dội *đến thế*. Mà chỗ bột ông ấy mua đâu rồi?”

Hana lấy ra một cái túi nhỏ rồi bắt đầu trát lên đầu tóc, mặt mũi Jack cho đến lúc trắng xóa lên.

“Trông tôi thế nào?”

“Săn sàng vào lò nướng rồi đó!”, Hana trêu.

Jack lắc đầu ngao ngán. “Biết ngay mà. Chẳng ra sao cả. Giả thế này ai mà tin là ma được cơ chứ?”

Nữ đạo chích nghiêm nghị nói. “Đừng lo. Người ta sợ nhất là *onryo* đấy”.

“Được vậy đã tốt”, Jack lăm bắm trong lúc hai đứa bước theo hướng nhà thương gia. “Nếu không *cả đám* sẽ gặp rắc rối to cho xem”.

Kế hoạch này của Ronin phần lớn dựa trên phỏng đoán về tính mê tín dị đoan của vợ chồng nhà thương gia. *Onryo* có nghĩa là oan hồn, những ai chết oan uổng hoặc quá thương tâm sẽ trở thành oan hồn nếu không thể siêu thoát. Họ làm ma bám theo kẻ thù gây ra những tai họa khôn lường. Cách duy nhất để trừ tà là thực hiện đúng di nguyện rồi chôn xác tử tế.

Jack và Hana chờ ở bên ngoài cho đến lúc tất cả đèn đóm đều tắt hết.

“Đến giờ rồi”, nữ đạo chích thì thầm trong lúc phủ nốt chỗ bột còn lại lên tay Jack. “Chúc may mắn”.

“Chỉ may thôi thì chưa đủ đâu”, Jack lặp lại câu nói của chính Hana vào đêm qua. Nghĩ lại thật điên rồ khi tin tưởng vào kế hoạch của Ronin, một người mà thời gian say xỉn còn nhiều hơn tỉnh táo. Căn bản đã đứng ở bước đường cùng, nó chẳng thể có lựa chọn khác được nữa.

Cửa sổ tầng trên xuất hiện ánh nến lập lòe ba lần. Ronin đã ra hiệu, chính thức khép lại đường lùi.

Trong ánh trăng mờ ảo, Jack cùng Hana tiếp cận rồi trèo qua tường. Khi đi ngang hồ nước trong vườn, Jack vô tình nhìn thấy bóng mình phản chiếu bên dưới và suýt chút nữa đã hét toáng lên. Lúc này khuôn mặt nó cứng đờ nứt nẻ rất dễ sợ. Vết đậu đỏ khô càng thêm sẫm màu, tương phản khủng khiếp với bộ áo phủ bột trắng, trông thật bi ai hơn bao giờ hết.

Lần đầu tiên, Jack cảm nhận được một tia hi vọng.

Có khi lại thành công cũng nên.

Hana ra hiệu thúc giục. Hai đứa trèo lên ban công, Jack rung mình theo từng cơn gió lạnh. Lại sắp mưa bão tới nơi rồi, phải nhanh chóng hành động mới được. Đến nơi, Jack gật đầu với Hana.

Bằng một động tác rất chuyên nghiệp, Hana mở tung cánh cửa giấy dẫn vào phòng ngủ, Jack xuất hiện gào rú dưới ánh trăng mờ ảo. Đáp lại nó là những tiếng thét của vợ chồng thương gia, vốn đang yên vị trên giường đệm. Ánh mắt họ hiện lên nỗi sợ hãi khi thấy oan hồn của võ sĩ ngoại quốc.

“*Trả lại cho ta! Trả lại cho ta! Trả lại cho ta!*”, bóng hình ma quái rên rỉ từng tiếng.

Ông chồng là người đầu tiên hồi tỉnh. “M... mày muốn gì?”

Jack chậm chạp trở tay vào đầu người vợ.

“*Viên ngọc! Viên ngọc! Viên ngọc!*”

Thiếu phụ run rẩy lùi ra xa, tiếng hét chói tai của bà ta đánh động cả tòa nhà. Rất nhanh chóng, Ronin đã xuất hiện với thanh kiếm trong tay.

“Ng... người đã chết rồi mà!”, vị võ sĩ kinh sợ thốt lên.

“*Báo thù! Báo thù! Báo thù!*”

Đúng lúc này thì bầu trời bỗng giật chớp rất mạnh. Một chi tiết không nằm trong kịch bản nhưng lại vô cùng có lợi cho hình ảnh âm u Jack đang cố tạo dựng. Tiếng sấm kéo theo ngay sau đó đã thật sự đánh vào tâm can những người đang chứng kiến.

Tuy nhiên hiệu ứng này không kéo dài được bao lâu.

Jack cảm thấy lớp bột đang dần tan biến, mảng đậu đỏ cũng bắt đầu tuột khỏi áo. Nó chưa sẵn sàng đối phó với tình huống này. May thay người vợ đã la lên trước - “*Mặt nó chảy ra kìa*”.

Chớp lấy thời cơ, Jack gào to, “*Cả người cũng thế! Trả ngọc cho ta!*”

Thiếu phụ đương nhiên không thể chấp nhận nếu khuôn mặt xinh đẹp của mình trở nên kinh dị như vậy.

Jack quyết định đến đây là đủ. Không đợi đến khi lớp hóa trang hoàn toàn bị cơn mưa gột tẩy, nó lén ra hiệu trước cho Hana. Cô nàng nhanh chóng đóng cửa lại rồi cả hai trèo lên trần nhà. Một lúc sau thì Ronin cũng đuổi theo ra tới bên ngoài.

“Oan hồn... biến mất rồi!”, võ sĩ nghiện rượu vờ kinh hãi. “Nhưng kiểu gì cũng sẽ quay lại thôi... Bọn chúng bám dai lắm!”

BỘ BA HOÀN CẢNH

Vậy là viên ngọc đen đã trở về bên Jack, như người bạn cũ lâu ngày tái ngộ.

“Mụ vợ lão thiếu điều *quỳ lạy* xin tôi lấy nó đi”, Ronin cười khoái trá. Ông ngồi cạnh Jack giữa nhà kho ăn sáng bằng cơm nguội.

“Không ngờ vậy mà họ cũng tin”, Jack chăm chăm nhìn món quà ngày trước của Akiko, nó cứ ngỡ mình đang mơ.

“Còn nhớ lúc đó không?”, Hana giả điệu bộ và giọng nói của thiếu phụ đêm qua. “*Mặt nó chảy ra kìa!*”

Rồi cô ôm bụng lăn lộn cười sặc sụa. Trái lại, Jack cảm thấy hơi tội lỗi. Nó cố an ủi bản thân rằng dù sao lần này cũng lấy lại được viên ngọc mà không có ai bị thương hay trộm cắp trái lương tâm gì. Tuy kế hoạch có phần hơi mạo hiểm, nhưng bảo đảm không bị lính canh phát hiện. Nói chung, Ronin này không thể xem thường một chút nào.

“Tôi cảm ơn mối ân tình này của ông”, Jack vừa nói với Ronin vừa cẩn thận cất viên đá quý vào trong lớp áo.

Vị võ sĩ gật đầu ghi nhận. Sau khi ăn xong, ông ôm ngay bình rượu hóp vài ngụm lớn rồi nhìn ra bầu trời đang bắt đầu hửng sáng bên ngoài. “Mưa ngớt rồi, chuẩn bị lên đường thôi”.

“Ông không sợ đi thế này thì vợ chồng thương gia nghi ngờ sao?”, Jack lên tiếng.

“Tôi bảo ông ta tôi đi tìm thầy trừ tà rồi, võ sĩ không biết đánh nhau với ma!”, Ronin giải thích. “Nhưng mà, làm công phải làm cho trót, nhiệm vụ trả ngọc và chôn xác cứ an tâm”.

Nói xong ông lại uống rượu, vẻ mặt trông rất khoái trá.

Jack vút tấm áo rách vào trong đồng rơm rồi mặc bộ kimono xanh. Một cảm giác hưng phấn chột lấp đầy con tim, nó thấy mình phần nào trở lại như ngày trước, thậm chí còn hào hứng muốn lấy ngay *hải đồ* về.

“Rồi, Kyoto thẳng tiến!”, Ronin giơ cao bình sake tuyên bố.

“Kyoto? Tên Botan đang đi về Nara mà?”, Jack phản đối.

“Kiếm của cậu ở Kyoto”.

“Nhưng mà...”

“Chuyện này nói rồi. Một võ sĩ sẽ *chẳng là gì* nếu thiếu cặp song kiếm”.

“Botan đang cầm những thứ khác, nhất là cái hộp gỗ và quyển nhật kí của cha tôi”.

“Quyển nhật kí đó thì có *gì* mà quan trọng dữ vậy?”, Ronin thắc mắc.

Jack cẩn thận lựa chọn từ ngữ giải thích, “Cha tôi đã chết trong tay bọn ninja, quyển nhật kí đó là kỉ vật duy nhất tôi còn giữ được”.

Ronin nhìn Jack bằng cặp mắt tò mò, vẻ hung tợn thường ngày được thay bằng sự cảm thông sâu sắc.

“Động cơ có phần hơi ủy mị, nhưng cũng rất chính đáng”, vị võ sĩ tự hào đặt tay lên cặp kiếm của mình. “Chúng cũng từng là của cha tôi”. Ông chậm rãi cầm bình rượu lên uống rồi lại nói tiếp, “Nhưng tên Botan này rất tàn độc, lại vô cùng căm thù người ngoại quốc. Cậu sẽ cần cặp kiếm trước khi đụng độ hắn đấy”.

Jack suy nghĩ về lời khuyên của Ronin. Ông ấy nói không sai. Kyoto và Nara đều nguy hiểm như nhau, nhưng có vũ khí trong tay cơ hội sẽ tăng lên rất nhiều.

“Thế thì đến Kyoto trước vậy”, Jack tán thành, cúi xuống nhật cây bông và chiếc mũ rơm lên.

Hành lí đã xong, chẳng có lí do gì để trì hoãn thêm nữa.

“Hẹn gặp lại nhé, nhóc ăn trộm!”, Ronin nói mà không hề nhìn mặt Hana.

Ông vừa đi được một đoạn thì Hana đã cất chất giọng ngập ngừng nhưng tràn đầy hi vọng. “Th... thế còn tôi thì sao? Tôi đi cùng được chứ?”

Ronin dứt khoát lắc đầu. “Không”.

“Nhưng mà...”

“Đã bảo là không!”

Bị từ chối thẳng thừng, Hana gục mặt hăn xuống. Jack liếc nhìn nữ đạo chích thất thần ngồi trong góc tường, nó chợt nhận ra cô ta không hăn muốn đi theo, mà là *buộc phải* đi theo.

Jack kéo Ronin sang một bên hỏi. “Sao không cho Hana đi theo?”

“Nó là quả bom nổ chậm đó, hành nghề trộm cắp, xảo trá, gian manh không đáng tin cậy nữa”.

“Nhưng mà cô ấy đã giúp chúng ta còn gì”, Jack phân bua.

“Làm tròn trách nhiệm thôi. Hơn nữa, thêm người thêm miệng ăn, làm gì có đủ tiền nuôi báo cô như thế?”

“Biết đâu được kĩ năng của Hana sẽ có ích trong việc lấy lại cặp kiếm thì sao?”

Ronin không hẳn là hài lòng, nhưng Jack có vẻ đã chọc trúng chỗ ngứa. “Thôi được rồi”, ông quyết định. “Nhưng nhớ liệu hồn không thì lưỡi kiếm này sẽ trừng trị thích đáng đấy”.

Jack quay về phía Hana, cô nàng đã nhảy đến bên cạnh nó tự lúc nào rồi.

“Từ nhỏ tôi đã ao ước được đến thăm thủ đô Kyoto rồi”, nữ đạo chích háo hức. “Liệu có cơ hội gặp Hoàng Đế không nhỉ?”

Ba người rời Kizu, dù họ cố đi đường vắng nhưng từ vị trí này vẫn thoáng nhìn thấy căn nhà của vợ chồng thương gia.

Toà kiến trúc giờ đây ngập trong bụi có xuất xứ từ đền thờ Thần Đạo địa phương. Bên trong, thương gia thiếu điều quỳ xuống năn nỉ vợ. Ông tặng vợ nào quần áo đẹp, trang sức đắt tiền nhưng bà vợ chẳng chịu nhận cái nào, ngược lại còn truy hỏi gốc tích *từng* cái một - đồng thời tay vẫn cầm bó hương khăn vái khắp các hướng.

Jack phì cười. Có khi sau vụ này họ sẽ tôn trọng người khác hơn, và bớt đi cái tính gian thương cũng nên.

Bộ ba hoàn cảnh tiếp tục đi theo hướng bắc đến Kyoto. Nước sông sau một đêm mưa bão dâng lên rất cao, trông như thể sắp trào ra khỏi bờ. Khi băng qua, Jack cảm thấy chiếc cầu đung đưa theo dòng nước, nó thăm cầu nguyện để không có chuyện gì bất trắc xảy ra. Phải ở lại Kizu thêm một ngày quả là điều chẳng dễ chịu gì.

Tiến thêm một đoạn, Hana bắt đầu nói đủ thứ chuyện trên đời. Ronin đi trước khá xa, đối với vị võ sĩ này rượu là người đồng hành lí tưởng duy nhất. Jack lại khác, nó thấy khá thích thú với việc nghe nữ đạo chích lúi lo. Chí ít cũng đánh lạc hướng khiến nó không phải suy nghĩ về chuyện sau khi đến Kyoto. Chuyến hành trình trở lại nơi từng gọi là nhà suốt ba năm qua thật sự chứa đựng quá nhiều điều bất trắc.

Cả đoàn xuyên qua một khu rừng, dừng lại ăn cơm nắm dành cho bữa trưa. Đến chiều thì ngoài họ ra chẳng còn bóng người nào khác. Hana, vẫn cao hứng liền thoảng liên hồi, “Đoạn này nằm trong *Cổ sự kí*^[2]. Người kể chuyện đường phố ở Kizu đã kể tôi nghe. Sở trường của ông ấy là hai bộ Taiheiki và Heiki Monogatari^[3]...”

Cô nàng chợt im bặt, vểnh tai theo hướng tiếng động lạ. Jack cũng vậy - đó là một thứ âm thanh đều đều. Hai đứa nhìn nhau, rồi lại nhìn Ronin. Điều kinh dị là, vị võ sĩ nghiện rượu đó đang hát - nếu chất giọng ngang phè như cua đó có thể gọi là hát. Đi suốt một ngày dài, Jack nhận ra càng uống bao nhiêu thì tâm trạng ông ta lại càng tốt bấy nhiêu. Trước lúc lên đường, cùng với thức ăn Ronin còn mua thêm hai bình sake. Lúc này vị võ sĩ đã xử lí xong một bình, đang tiếp tục uống sang bình tiếp theo, bước chân có phần hơi loạn choạng.

“Lão ấy *múa* hay sao vậy?”, Hana hoài nghi hỏi.

Jack cũng không dám tin vào mắt mình, nhưng đúng là Ronin đang nhảy chân sáo tung tăng trên đường. Không thể nhịn cười nữa, Jack liếc mắt nhìn Hana, hai đứa cứ khúc khích trước cảnh tượng hiếm thấy trước mắt.

“Ô là la, đám khách hôm nay lạ quá ta!”

Một bóng người xuất hiện trước mặt nhóm Jack. Khuôn mặt to bành, tóc dài cột phía sau, mũi tẹt, hếch lên như mũi lợn, tay lăm lăm gậy gố.

“Một tên võ sĩ say rượu, một con nhỏ lảm lời, và một thằng ngoại quốc”.

Ronin đứng tại chỗ đung đưa, hầu như không hề bị ảnh hưởng gì trước tình huống bất ngờ xuất hiện kẻ cướp này.

Thế rồi thêm năm tên nữa lũ lượt từ trong bụi rậm bước ra. Tên đầu tiên cũng cầm gậy, người đã thấp lại còn béo tròn như gốc cây. Tên gần Jack nhất đầu trọc lốc, tay chân lực lưỡng, cầm một cái rìu. Phía sau hắn là một tên khác trẻ hơn, tay cầm bổng. Tên thứ tư lăm lăm thương ba cạnh. Tên ồm tong ồm teo cuối cùng từ phía sau bước ra, hất gươm dao găm găm gù với Hana và để lộ bộ hàm chỉ còn vài cái răng sún.

Bị bọn cướp bao vây, Hana bất giác xích lại gần Jack.

“Lần này tiêu chắc rồi”, cô nàng thì thầm.

20

TUÝ QUYỀN

Jack không nhìn bọn cướp mà chỉ mỉm cười trấn an Hana.

“Đừng lo, còn có Ronin ở đây”.

Hana nhìn người bạn đồng hành của mình như thể một kẻ điên. “Nhưng ông ấy đang say đó!”

“Tôi biết”, Jack đáp, tay siết chặt bồng chờ thời điểm Ronin bắt đầu hành động.

“Người muốn đi thì tiền phải để lại”, tên thủ lĩnh tuyên bố.

Ronin nắc nghẹn, nói giọng lè nhè líu cả lưỡi như người say quá rồi. “*Ba nhieu?*”

“Tất cả”.

“Tuyệt vời!”, Ronin hào sảng. “Tụi này chả có cái gì cả... vậy thì xem như miễn phí rồi”.

Nói đoạn vẫy tay gọi Jack và Hana rồi tiếp tục bước tới. Tên thủ lĩnh đứng ra dùng tay cản ngực ông lại.

“Đừng vội, võ sĩ. Cái bình này cũng tính là tiền đó”.

“*Bìn nài hờ*”, Ronin làu bàu lắc bình sake. “Có gì trong ó ầu?”

Thậm chí ông còn dốc vài giọt cuối cùng vào miệng như thể chứng minh.

“Mày còn một bình giắt hông kia! Đưa đây...”

Đúng lúc đó Ronin giả vờ sặc phun luôn rượu trong miệng vào mặt tên cướp khiến hắn hét lên vì cay. Tiếp theo ông lão đảo bước tới húc thẳng đầu vào khiến mũi kẻ xấu số vỡ nát. Hắn loạng choạng lùi ra sau, mặt máu me trông rất dễ sợ.

“*Giết!*”, tên thủ lĩnh la thất thanh.

Ngay lập tức tên béo cầm gậy lao về phía Ronin. Ông chậm rãi nghiêng người sang bên, hai tay vung vẩy như thể đang lấy thăng bằng. Đòn tấn công hổ báo của tên cướp lập tức bị hóa giải, thậm chí hắn còn bị cái bình

không trong tay Ronin đập vào mặt, chưa kịp phản ứng, hắn đã ngã gục xuống đất bất tỉnh.

Jack cũng xông tới trợ chiến. Nó vung gậy đánh vào tay tên đứng gần nhất khiến hắn gào lên mà buông vũ khí. Cái rìu phản chủ cắt lìa đầu ngón chân hắn. Quá đau đớn, tên cướp trở thành mục tiêu tĩnh, Jack dễ dàng xoay gậy hướng đầu quất tới lật ngửa hắn ra, bồi thêm một đấm vào bụng dứt điểm trận đấu.

Xong xuôi, Jack nghe thấy một tiếng thét từ phía sau, thì ra Hana đã bị tên sún răng bắt được.

“Mau ngồi thụp xuống!”, nó vừa la vừa thúc gậy ngang tầm đầu cô nàng.

Nữ đạo chích làm theo lời Jack, cây bồng đập mạnh vào ngực kẻ thủ ác. Chao đảo sau đòn công kích, hắn buộc phải thả con tin ra cầm dao lao tới, nhắm thẳng vào cổ Jack. Chỉ trong tích tắc, những bài học ở trường Nhi Thiên Nhất Lưu đã phát huy hiệu quả, Jack dùng gậy phản hồi đòn tấn công theo bản năng.

Điên tiết, tên sún răng lao vào như một con thú bị thương, Jack nhanh chóng hất đầu gậy trúng ngay cằm hắn. Đòn hiểm khiến cho mấy chiếc răng còn lại của hắn cũng bay ra nốt. Cuối cùng Jack xoay bồng hất tên cướp móm vào một thân cây, làm hắn ngất xỉu tại chỗ.

Jack lại chuyển hướng chú ý sang tên cầm gậy thứ tư.

Trong lúc này. Ronin đang một mình chống chọi với cả thủ lĩnh và tay cướp dùng thương. Hana chỉ biết há hốc miệng nhìn Ronin say xỉn đảo qua đảo lại giữa hai tên cướp mà bọn chúng chẳng cách nào đánh trúng được ông cả.

Tên cầm thương cố thúc vũ khí của mình về hướng thân hình lão đảo của Ronin, đầu kích của hắn cắm phập vào đất trong gang tấc. Vị võ sĩ say rượu chậm chạp đứng dậy đập vào thân món vũ khí khiến nó gãy ngay làm đôi rồi tung ra một chiêu túy quyền vào cổ tên này và nhanh chóng kết thúc màn tỉ thí.

Mất thăng bằng vì cứ liên tục xoay, chân Ronin vướng vào nhau khiến ông ngã lăn ra đất.

“Mày tiêu rồi con!”, tên cầm đầu la lớn cầm gậy đập mạnh xuống.

Bất thành lĩnh Ronin đứng phắt dậy tung chân đập luôn vào bộ mặt vốn đã rất thâm của tên cướp. Thân thể hắn sưng lại rồi đổ gục như một khúc cây.

“Đừng *bao giờ* chộc đến rượu của tao”, Ronin nhìn bộ mặt biến dạng khủng khiếp của tên thủ lĩnh tuyên bố. “Thế mà cứ tưởng mày *không* thể nào xấu hơn được nữa rồi chứ!”

Tên này chỉ rên được một tiếng rồi cũng lịm đi.

Ronin nhìn sang phía Jack và trận chiến với tên cướp cuối cùng của nó.

“Nhanh lên! Không có nhiều thời gian đâu”, ông nôn nóng giục.

Nói đoạn ông tựa lưng vào thân cây quan sát, chỉ một lúc sau Jack đã tước được vũ khí của kẻ địch. Hắn xoay lại nhìn đồng bọn nằm lăn lóc tứ phía rồi quay đầu chạy như bay.

“Kệ tụi nó tự sinh tự diệt”, Ronin lão đảo trở lại đường đi.

Jack và Hana theo sát ngay sau. Lần đầu tiên trong ngày, nữ đạo chích im lặng không nói một tiếng nào.

Họ dừng lại bên một con sông, chọn chỗ gần đầu nguồn hạ trại qua đêm. Jack nhóm lửa, mọi người quây quần sưởi ấm, ăn mản thầu vị bơ lạc cùng mấy nắm cơm.

“Ông cừ thật đấy!”, Hana nói đầy ngưỡng mộ.

“Cái gì?”, vị võ sĩ há cái miệng đầy mản thầu ra nói.

Hana lăn lộn trên đất, mô phỏng theo đường thế túy quyền của Ronin. Cô nàng cố bật dậy, nhưng chưa được nửa đường đã đập lưng xuống đất. Jack phì cười sặc sụa.

Ronin khó chịu làu bàu. “*Không phải* thế! Túy quyền là một miếng võ rất tuyệt diệu”.

“Có gì mà khó, chỉ cần nhậu xỉn là được mà!”, Hana vừa nói vừa túm lấy bình rượu của vị võ sĩ.

“Trả lại đây!”, Ronin gào lên, giật phắt món bảo bối khỏi tay cô nàng. “Người học túy quyền không cần dùng tới rượu, cái họ cần là khổ công luyện tập chăm chỉ”.

“Thế sao ông không dạy cho bọn tôi?”, Hana làm bộ gợi ý.

“Ta không phải võ sư”.

“Thì tôi cũng đâu phải võ sinh”, Hana vặn lại. “Chưa từng được ai dạy cho cái gì trong đời. Chỉ cần ông chỉ giáo cho một xiu thôi cũng đủ được xưng tôn làm sư phụ giỏi nhất của tôi đấy”.

Ronin uống rượu chẳng thèm đáp lại.

“Ông học môn túy quyền từ đâu vậy?”, Jack lên tiếng hỏi. Nó ngờ rằng ngón nghề này của Ronin phải có cao nhân chỉ dạy thì mới thành.

“Một nhà sư Thiếu Lâm Tự đi hành hương từ Trung Quốc sang. Tên ông ấy là Hàn Chung Ly”. Ronin mỉm cười nhớ lại kí ức xưa. “Lần đó tôi tận mắt chứng kiến thầy một mình đánh bại hai mươi người đàn ông nên chẳng ngần ngại gì xin theo học ông ấy luôn”. Vị võ sĩ mơ màng nhìn đốm lửa.

“Và?”, Hana mớm lời.

Ronin đứng thẳng dậy tay vẫn cầm bình rượu.

“Túy quyền chú trọng vào mưu mẹo”, võ sĩ nghiện rượu giải thích, người có vẻ hơi xiêu vẹo. “Người sử dụng giả như mình đang say”. Ông đưa tay như thể đang nốc một chén rượu. “Di chuyển xung quanh, nhẹ nhàng nhưng uy lực”.

Ronin lão đảo bước không vững.

“Động tác với tay lấy rượu, thực chất là một đòn đánh”. Ronin vung tay, dừng ngay lại trước mũi Hana trong gang tấc. “Hay đòn túm”. Ông tiếp tục chụp xuống vai nữ đạo chích khiến cô nàng la oai oái. “Nhắm vào huyết trọng yếu, hoặc phá hủy trọng tâm đối thủ”.

Dù lúc đầu không mấy hào hứng, nhưng rõ ràng là Ronin có ý muốn truyền túy quyền cho hai đứa. Hana chăm chú quan sát, còn Jack thì lưu vào não bộ tất cả khẩu quyết.

“Nguyên tắc cơ bản là giả vờ phòng thủ để tấn công. Nhắm đằng đông, đánh đằng tây”.

Nói đoạn Ronin nghiêng ngả sang phải rồi tung một cú đá quét bằng chân trái.

“Chuyển động bên ngoài có tác dụng làm đối phương bối rối, đó là lí do tôi trông như thể sắp ngã”. Ronin lắc lư một chân. “Nhưng thật ra vẫn luôn đảm bảo được thăng bằng...”

Bất thành lình chân Ronin va vào nhau khiến ông ngã lăn ra đất, kết thúc bài học một cách bất ngờ. Biến cố này khiến Hana bật cười khúc khích. Jack biết vị võ sĩ không thích bị châm chọc nên vội vàng liếc Hana rồi chạy lại định đỡ ông dậy.

“Cậu tưởng tôi ngã à?”, Ronin lên tiếng khi Jack đến đủ gần.

Chỉ trong chớp mắt, ông vặn lưng tung một cú đá móc. Nếu Jack không nhanh chóng lùi lại thì chí ít cũng gãy vài cái răng. Thế nhưng điều nó

không ngờ là Ronin lại nối tiếp bằng một đòn đập ngực. Trúng đòn, Jack văng ra đề luôn lên Hana, cả hai đứa đều sững sờ tròn mắt kinh ngạc.

“Túy quyền là *như thế*”, Ronin trình trọng tuyên bố. “Tấn công... vào lúc đối phương tưởng mình sơ hở nhất!

21

MESHU

“Ừa, sao chúng ta không đi qua cầu?”, Hana hỏi khi cả đoàn lại lên đường vào sáng hôm sau.

“Dùng cầu sẽ chẳng học được cái gì cả”, Ronin vừa đáp vừa phóng mình từ bờ sông lên một tảng đá giữa dòng nước.

Ông hạ xuống bằng một chân, hai tay dang rộng, một bên là bình rượu, một bên là cặp song kiếm. Jack và Hana nhìn người đàn ông hơi lắc nhẹ trên mặt nước nhấp nhô.

“Thăng bằng là điểm trọng yếu trong võ học”.

Nói đoạn Ronin nhảy sang hòn đá tiếp theo, trông vừa nhỏ lại vừa trơn trượt hơn hòn đầu tiên. Điều lạ là vị võ sĩ vẫn ung dung chẳng tốn một chút sức nào, ông nhảy nhót trên đá như thể người say đi lảo đảo, thế mà vẫn qua được bờ sông.

Đến nơi, Ronin nâng bình trước mặt Jack và Hana hớp một ngụm rượu.

Hana nhìn Jack nói, “Ông ta qua được thì mình cũng qua được!”

Cô nàng chạy vài bước lấy đà nhảy sang hòn đá đầu tiên.

“Dễ ợt!”, nữ đạo chích hơi chao đảo reo hò phấn khích.

Xong xuôi lại hít một hơi thật sâu nhắm đến mục tiêu tiếp theo. Lần này khi tiếp xúc chân Hana bị trượt khiến cô nàng mất thăng bằng vùng vẫy quơ tay như quạ đen đập cánh mà chẳng ích lợi gì, cuối cùng ngã lăn luôn xuống sông.

Ronin khoái trá trước tai nạn của Hana còn cô nàng thì vừa ngoi ngóp vừa thở dốc.

“Tôi không biết bơi! Tôi không biết bơi!”, nữ đạo chích kêu cứu.

Jack vội vàng cởi dép định nhảy xuống cứu thì từ bên kia Ronin đã la lớn, “ĐÚNG XUỐNG! Nước nông lắm!”

Nghe vậy, Hana thôi hoảng loạn, mặt ửng đỏ ngượng ngùng. Đúng là đoạn này của con sông chỉ cao tầm hông của cô nàng là cùng.

Võ sĩ nghiện rượu xoay sang Jack, “Đến lượt cậu, nhóc tì samurai!”

Jack chẳng lạ gì những bài tập dạng này ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nên rất tự tin. Nó thậm chí còn có cây bông hỗ trợ giữ thăng bằng. Nhanh chóng giắt dép vào đai lưng, Jack thoăn thoắt nhảy từ hòn đá này sang hòn đá khác, đôi chân trần trụ vững trên mặt đá nhỏ hẹp trơn trượt tựa như ngày còn trèo cột trên tàu Alexandria.

“Khá đấy”, Ronin càu nhàu nhìn Jack hạ xuống hòn đá cuối cùng. “Đây, cầm lấy”.

Dứt lời ông ném bình rượu về phía Jack. Quá ít thời gian phản ứng, nó bỏ luôn cây bông để chụp, nhưng không kịp nên bị đập thẳng vào ngực.

“Không được để rơi!”

Jack giữ được cái bình, nhưng trọng tâm đã mất, liền ngã lăn quay xuống dòng sông. Nó trôi lên và trở thành trò cười của Ronin và Hana.

Ronin chìa tay đỡ. Jack rất cảm ơn hành động này của vị võ sĩ, nước mùa này trên vùng cao khá lạnh.

Dù đã từng trải qua huấn luyện samurai và ninja, nhưng Jack biết trên đời còn rất nhiều thứ để học. Nó không được phép phạm lại sai lầm như vừa rồi.

Ronin liếc nhìn hai đứa đồ đệ hờ ước như chuột lột. “Đừng lo, từ giờ tới Kyoto tụi bây sẽ khô ráo lại ngay thôi!”

Khi ba người vượt rặng núi cao vùng Yamashiro đến cao nguyên ngoại ô Kyoto thì mặt trời đã lên trên đỉnh đầu. Dọc theo tuyến đường chính có khá nhiều ruộng trồng một loại cây thấp bé, thậm chí còn chưa cao bằng Jack.

“Đến Aodani rồi!”, Ronin hào hứng nói. “Vùng này nổi tiếng nhất là mận. Phải đến hàng vạn cây được trồng ở đây. Vào mùa xuân cảnh sắc rất tuyệt diệu”.

“Chúng ta đâu phải du khách đến thưởng ngoạn”, Jack nhìn vị võ sĩ vẻ khó hiểu.

“Tôi lại rất thích ngắm hoa”, Hana xen vào. “Mọi loại hoa đều rất đẹp...”, một nụ cười ranh mãnh chọt nở trên môi. “Và sẽ chẳng ai biết nếu thiếu đi một vài thứ đâu”.

Ronin cười lớn. “Để đến lúc ra quả làm *umeshu* thu hoạch mới đã. Rượu mận Aodani mệnh danh số một Nhật Bản đấy!”

Ông tăng tốc khi thấy bóng một ngôi làng đập vào tầm mắt. “Phải kiểm chứng mới được”.

Jack và Hana theo sát phía sau. Ngôi làng này khá nhỏ nhưng khang trang. Dọc đường vào làng là những căn nhà có mái hiên. Ngoài ra còn có cửa hàng bán nhu yếu phẩm, quán nước, nơi hai người đàn ông đứng cạnh kiệu nhắm mắt hít thở. Rõ ràng họ vừa mới nặng nhọc khiêng chủ nhân, một người mập tròn lưng lằng, đang ngồi bên trong nhâm nhi trà, ăn kẹo *wagashi*.

“Trúng mãnh rồi!”, Ronin hào hứng ngồi xuống. “Họ có một thùng còn tươi đây”.

“Chúng ta nên đi tiếp thì hơn”, Jack thì thầm nói. Những khách hàng xung quanh tỏ vẻ không hề thích kiểu đội mũ như nó mà vào quán xá. “Uống tí thôi”, Ronin nài nỉ. “Rồi lên đường ngay mà”.

Jack miễn cưỡng gật đầu. Cũng chẳng hại gì mấy, hơn nữa vào rồi bỏ đi sẽ càng khiến người ta thêm nghi ngờ.

Chủ quán mang đến cho Ronin một chiếc tách chứa chất lỏng màu vàng mật. Vị vô sĩ hít hà rồi uống một hơi cạn sạch. Ông liếm môi thêm thưởng, “Ái chà, ngọt và thanh. Đúng là loại ngon nhất từng được uống”.

Chủ quán cúi đầu cảm ơn lời khen tặng rồi lại rót đầy bát.

“Ông bảo chỉ một là đủ rồi cơ mà”.

Ronin chẳng thèm nghe mà quay sang yêu cầu thêm, “Có *umeboshi* không?”

Chủ quán gật đầu quay đi, lát sau quay lại với một cái tô bên trong chứa loại quả khô màu đỏ.

“Để lại bình là được”. Ronin nói, chủ quán thấy vậy cũng nhanh chóng đi phục vụ bàn khác.

“Ronin, ông đã hứa sẽ...”

“Ăn đi!”, Ronin phớt lờ phản ứng của Jack và ném cho nó một quả *umeboshi*. “Mận khô đó”.

Hana cũng lấy một quả. Jack đang bức tức nên nó cắn mạnh quả mận trong tay mình rồi ngay lập tức ho sặc sụa.

Vị chua của món này quả là ngoài sức tưởng tượng.

“Ăn đi!”, Ronin thích thú nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Jack. “Rất tốt cho việc hồi phục sau chiến đấu đấy”.

Hana nhai rau ráu quả mận khô. “Họ còn nói mỗi sáng ăn *umeboshi* sẽ giải trừ được những điều không hay.

“Chẳng lạ”, Jack càu nhàu. “Nuốt được món này thì thần kinh thép rồi còn sợ gì nữa”.

Ronin tiếp tục nhâm nhi rượu, trong khi đó Jack càng lúc càng vội vàng muốn đi.

“Chúng ta *cần phải* đi”, Jack nhấn mạnh. “Chính ông nói Kyoto còn cách một đoạn nữa, mà tình hình này e rằng chiều tối mới đến mất”.

“Một bát nữa thôi”, Ronin hứa, ông hơi chao đảo vì thấm rượu.

Lúc một vị khách khác đứng dậy bước ra ngoài, Ronin vội vàng thì thầm vào tai Jack. “Cậu bảo cái hộp của mình có trang trí họa tiết anh đào?”

Jack gật đầu. “Và dây đeo trang trí đầu sư tử”.

“Thế thì phát hiện ra tung tích của nó rồi”.

22

CHIẾC HỘP

Thanh toán xong xuôi, ba người vội vàng đuổi theo người đàn ông vận bộ kimono bằng lụa tơ tằm xanh thẫm bảnh bao. Người này không mang theo kiếm, có vẻ như là một thương gia giàu có đang trên đường đến Kyoto.

Jack thoáng nhìn thấy chiếc hộp khi ông ta bước lên kiệu. Đúng là giống đến kinh ngạc. Nên nhớ cái *inro* đó vốn là phần thưởng Lãnh chúa Takatomi tặng Jack sau lần nó ngăn chặn thành công âm mưu ám sát của tên ninja Độc Nhân Long. *Inro* đó được làm bằng gỗ quý, trang trí vàng bạc, họa tiết cây anh đào nở rộ, dây đeo có đính đầu sư tử - rất hiếm.

“Có khi đúng rồi đấy”, Jack nói trong lúc hai người đầy tớ nhấc kiệu xoay về hướng Kizu.

“Thế thì đuổi theo thôi!”, Hana lên tiếng.

“Dù sao cũng chỉ là một cái hộp mà thôi”, Jack chần chừ không muốn phải quay đi quay về.

“Biết đâu hắn có liên quan”, Ronin xen ngang. “Hoặc biết tung tích những kẻ tấn công cậu chẳng hạn”.

Jack không thể cãi được. Đúng là *phải* đuổi theo rồi. Có khi chiếc hộp này sẽ dẫn nó đến chỗ bản hải đồ cũng nên.

Lúc này kiệu của thương gia đã khuất sau những lùm cây. Không thể phí phạm thêm thời gian, mọi người liền tức tốc phóng theo, Jack và Hana tiên phong, Ronin theo sau bọc hậu. Hai người đầy tớ khiêng kiệu phải nói là rất khỏe nên mất một lúc ba người mới đuổi kịp, nhưng khi đó kiệu đã trống không từ lúc nào, còn họ đang đứng nghỉ bên dòng suối.

“Ông ta đâu rồi?”, Hana thì thầm trong lúc cùng Jack và Ronin núp sau lùm cây.

“Tôi ở lại đây... hai đứa đi tìm hắn”, Ronin hớp một ngụm rượu và phân nhiệm vụ.

Jack cùng Hana vòng ngược ra sau thì phát hiện thương gia đang cởi quần ngồi xổm bèn gọi Ronin đến. Người đàn ông la lên kinh hãi khi thấy mình bị bao vây.

“Mau đưa cái hộp đây”, Ronin ra lệnh.

Thương gia chán nản nhìn ba kẻ tấn công nói, “Đi giải quyết nhu cầu tự nhiên mà cũng bị cướp nữa sao trời?”

Hana không thể nhịn cười nổi trước trạng thái không thể xấu hổ hơn của ông ta.

“Chúng tôi không phải kẻ cướp”, Jack nhanh chóng đính chính. “Chỉ muốn... mượn cái hộp của ông kiểm tra một chút thôi”.

Người thương gia run rẩy đưa cho Jack chiếc *inro*. Dù phần dây đeo chính xác là đầu sư tử, nhưng họa tiết lại là cây tuyết tùng chứ không phải anh đào.

“Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã nhìn nhầm”, Jack bẽn lẽn.

“Đương nhiên”, thương gia bức tức. “Hàng người ta mới mua ở Kyoto hôm qua đó!”

Ba người lặng lẽ lui đi bỏ lại người đàn ông tiếp tục giải quyết “công việc” của mình. Ra đến đường chính, Jack bắt đầu nổi giận đùng đùng.

“Không thể tin được là ông lại đề nghị vợ vẫn như vậy đó!”

“Nhưng chính cậu cũng nói trông rất giống còn gì?”, Ronin đáp trả.

“Lúc đó tôi đâu có nhìn rõ, giờ thì đã là nửa đường về Kizu rồi còn đâu!”

Jack tức tối vừa chỉ trích Ronin vừa đá mạnh cành cây trước mặt.

“Nếu *ông* đừng nhậu nhẹt suốt ngày thì đâu đến nỗi mất toi cả buổi chiều, cuối cùng còn dính vào vụ vợ vẫn vừa nãy nữa chứ. Lỗi tại ai đây?”

“Đừng có *đổ thừa*”, Ronin vô tư tu rượu. “Nên nhớ, tiên *trách kị*, hậu trách nhân. Cậu là người mất đồ chứ đâu phải tôi”.

“Rốt cuộc là ông đang bị bệnh gì vậy?”, Jack không thềm nói lí. “Tại sao suốt ngày cứ rượu chè thế kia?”

“Để đối phó với mấy thằng ngu như cậu đó!”, vị võ sĩ phản đòn.

“Thôi đi! Thôi đi!”, Hana chen vào giữa hòa giải. “Cãi nhau đâu có giúp chúng ta đến Kyoto”.

Jack và Ronin vẫn găm gù nhìn nhau không chịu xuống nước.

“Chẳng ai ở đây đáng trách cả. Lỗi là ở phía bọn người đã tấn công Jack kia kìa”.

Nhận ra lời nói của Hana rất có lí, Jack cúi đầu và cảm thấy vô cùng xấu hổ với hành động của mình.

“Xin lỗi ông, Ronin. Lẽ ra tôi phải biết ơn ông mới đúng. Chỉ vì chúng ta cứ giậm chân tại chỗ. Tuy đã lấy lại được viên ngọc, nhưng hầu như những thứ khác đều vô vọng”.

Ronin tu rượu rồi mỉm cười động viên Jack.

“Chẳng có gì gọi là vô vọng cả”, ông siết chặt vai nó. “Sau cơn mưa trời lại sáng, nhất định chúng ta sẽ đòi được cặp kiếm thôi”.

23

KYOTO

Jack hít mạnh một hơi khi nhìn thấy thủ đô của nước Nhật, nơi cư ngụ của hoàng gia, thành Nijo, trường Nhị Thiên Nhất Lưu, cùng vô số kỉ niệm... vui có buồn có.

Nó hồi tưởng lại mình đã ấn tượng như thế nào khi lần đầu đặt chân đến đây ba năm về trước. Cảm giác ấy vẫn vẹn tròn không thay đổi. Từ bình nguyên phía nam bước tới, Jack có thể thấy núi Hiei sừng sững chọc xuyên mây ở đằng xa. Tọa lạc tại nơi này là tàn tích Duyên Lịch Tự, nơi bốn mươi năm trước từng bị thiêu rụi bởi samurai vĩ đại Nobunaga. Có điều bên trong đó vẫn thấp sáng một ngọn lửa vĩnh hằng, Jack biết điều này vì đó là nơi nó trải qua các bài tập cùng vị võ sư mù lòn Kano. Kí ức trong đầu Jack cũng bắt đầu bùng cháy như vậy.

Jack nhớ năm trước cùng Akiko ở tại ngọn núi này đón bình minh đầu tiên của năm mới, lúc đó cô bé còn tựa đầu lên vai nó.

Tiến gần hơn đến địa phận thành phố, Jack nhìn thấy đỉnh tháp Thanh Thủy Tự, nơi nó từng tranh thanh ngọc kiếm với Yamato, qua đó bước đầu gắn kết được tình cảm.

Một làn sóng bi ai tràn qua khi Jack nhớ đến cậu em nuôi trung thành và dũng cảm đã hi sinh tính mạng bảo vệ bạn bè khỏi nanh vuốt tên ninja Độc Nhân Long.

Đến cây cầu gỗ hướng vào thành, Ronin, đặc biệt tinh táo hơn bình thường, đi trước dẫn đường cả đoàn xuyên qua sông Kizugawa. Loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa của một gia đình đang cắm trại dưới rừng anh đào, Jack chợt nhớ đến buổi *hanami* - tiệc ngắm hoa thường niên - cùng Akiko ngày trước.

Ba người bước trên đường phố Kyoto, bỏ lại phía sau vô số những đền thờ Thần Đạo và chùa chiền Phật Giáo, cũng như những khu vườn xinh đẹp, cửa hiệu buôn bán sầm uất, quán trọ chật kín người. Jack càng lúc càng đắm chìm trong hồi tưởng. Nào là lá phong chùa Vĩnh Quan; cửa hàng bán

okonomiyaki, bánh trứng rán mà thằng bạn Saburo của nó rất thích; những quầy bán mặt nạ giấy cả bọn từng đeo vào đêm hội Gion; rồi cả ngõ nhỏ dẫn vào Long An Tự, ngôi chùa nơi nhà sư với bàn tay như dao găm bí mật dạy Akiko các bài học về nhẫn thuật.

Quá nhiều kí ức, quá nhiều kỉ niệm, tất cả đều tựa như một giấc mơ. Thành phố này giờ đây không chào đón sự hiện diện của Jack nữa.

Nó cảm thấy đặc biệt hồi hộp khi vào đến khu chợ trung tâm. Đành rằng có thể trốn vào đám đông, nhưng càng nhiều người thì khả năng bị phát hiện sẽ càng cao. Nghĩ vậy, Jack càng cúi sát đầu cho chiếc mũ rộng vành che phủ cả khuôn mặt.

Ronin đi trước mở lối băng qua vô số những tiểu thương, người đi chợ, võ sĩ, và cả khách vãng lai. Họ tiến vào con đường nhỏ dẫn đến một khu vực yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Ở yên đây”, Ronin ra lệnh lúc cả ba bước đến quán nước trong góc. “Tôi sẽ đi hỏi thăm thông tin tên Araki đó”.

Nói đoạn ông gọi một ấm trà xanh cho Jack và Hana, trả tiền cho cô phục vụ rồi quay ra bắt đầu công cuộc truy tìm võ sĩ đang giữ cặp song kiếm của Jack.

“Anh nghĩ bao lâu ông ta sẽ trở lại?”, Hana vừa hỏi vừa rót trà cho Jack.

“Hi vọng là sẽ không lâu”.

Cảm giác quay về Kyoto khiến Jack thật sự thấy bất an. Nó ước gì mình đã không mạo hiểm như vậy. Giờ thì chẳng khác nào tự chui vào hang cọp. Chỉ mong sao nhịp sống hối hả sẽ khiến người dân bỏ qua tên khách vô hại mặc áo kimono xanh đầu đội mũ rơm này.

Hana hào hứng nhìn xung quanh. “Tôi cũng không hình dung ra Kyoto lại như thế này đây!”

Jack nhâm nhi trà trong lúc cô nàng mô tả chi tiết cảm nhận về những thứ mình nhìn thấy - các cô gái *geisha* mặt trắng, võ sĩ dáng đi bệ vệ, tượng kì lân trước cổng chùa, cửa hàng bán chim ưng.

Một lúc sau chủ quán trà bước đến bàn của họ. “Quý khách dùng thêm trà không ạ?”

Jack nhìn Hana lắc đầu.

“Không ạ, cảm ơn”, cô nàng đáp.

“Hai người từ xa đến thì phải”, ông ta đánh giá.

Hana mỉm cười ngọt ngào. “Chúng tôi cùng chủ nhân đi tu hành qua đây”, cô nàng nói đúng như kế hoạch đã định sẵn.

“Ra vậy”, chủ quán khẽ liếc nhìn Jack nhưng không hỏi gì thêm. “Một lời khuyên chân thành, nơi này không thích hợp cho khách vắng lai. Nhất là *một số người* không còn được chào đón như trước nữa”.

Jack không dám hó hé.

“Có vẻ hai người *đang bị* chú ý đấy”.

“Ý ông là sao?”, Hana hỏi.

“Có vị *metsuke bên* kia đường”.

Hana nhìn chủ quán vẻ không hiểu. Ông ta cúi lại gần, ra vẻ như đang lau bàn.

“Một lính do thám, chuyên thu thập thông tin cho Tướng Quân”.

24

METSUKE

“Tay do thám đó trông thế nào?”, Jack hỏi Hana sau khi chủ quán chuyển sang phục vụ bàn khác.

Cô nàng vốn dày dặn kinh nghiệm làm đạo chích nên không hề nhìn thẳng vào đối tượng mà làm bộ vừa ngắm nghía xung quanh vừa quan sát. Thoạt tiên Hana không nhìn thấy ai khả nghi, nhưng rồi cô bắt đầu để ý đến một người đang đứng ngoài cửa đền. Hana không hề có ý muốn vào cầu nguyện, mà cũng chẳng ra vẻ chuẩn bị đi.

“Rất trẻ”, Hana đáp. “Rất gầy, hai mắt tương đối gần nhau. Hana vận một bộ kimono màu đen, hông đeo cặp kiếm. Là người này chắc chẳng hơn tuổi anh là mấy đâu”.

Jack cảm thấy ớn lạnh xương sống. Mô tả của Hana quen thuộc đến đáng sợ.

“Hắn đang đứng ở đâu?”, Jack lên tiếng.

“Gần chỗ tượng kì lân”.

Jack thận trọng liếc nhìn qua mũ. Khá đông người di chuyển qua lại, nhưng chẳng ai mặc kimono đen cả. “Đâu có?”

“Chỗ ngôi đền...”, Hana quay lại nhìn. “Mất tiêu rồi!”

“Chúng ta cũng rời khỏi đây thôi”, Jack với tay lấy bổng. “Sao lại thế? Hana không thấy gì khả nghi nên mới bỏ đi đấy chứ!”

“Có thể đúng”, Jack vừa đáp vừa tính đến việc chuyển hướng tới thành Nijo. “Mà cũng có thể không”.

“Nhưng mình đâu thể đi trước khi Ronin quay lại. Ông ấy làm sao biết đường mà đuổi theo?”

Jack hơi chần chừ. Đúng là vừa nãy chưa hề đặt ra phương án dự phòng trong trường hợp lạc nhau. Hơn nữa tên *metsuke* đi đâu còn chưa biết, nhờ độ phải hăn thì thật phiền. Dù sao có Ronin bên cạnh vẫn an toàn hơn.

“Thôi được rồi, chờ thêm một lát nữa vậy”.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp. Trời không nóng mà Jack vẫn toát cả mồ hôi, cảm giác như đang bị mọi người quan sát, rằng *tất cả* đều biết nó là người nước ngoài.

Jack nghĩ đến chuyện gửi tin nhắn lại cho Ronin thông qua chủ quán, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng ông ta đáng tin cả.

“Ra chỗ ngồi đèn đi”, Jack đầu hàng cảm giác nôn nao đang dâng trào. “Đứng đó có thể quan sát toàn cục quán nước này”.

“Khoan đã!”, Hana trở tay vào góc đường nói. “Ronin kia rồi”.

Nhưng Jack không quay lại. Cặp mắt của nó dán chặt vào bốn bóng người mặc kimono đen đang tiến đến từ phía đối diện. Riêng tên dẫn đầu còn có gia huy mặt trời đỏ trên áo, nhân vật nó sợ phải đụng độ nhất trong chuyến trở lại Kyoto này.

Kazuki.

Lần cuối cùng Jack gặp tay cự thủ này là ở chiến trường Thiên Vương Tự, khi đó Akiko còn bắn tên xuyên qua tay cầm kiếm của hắn. Có vẻ như kẻ phản bội - đầu sỏ bán đứng trường Nhị Thiên Nhất Lưu - đã hoàn toàn bình phục, thậm chí có phần mạnh mẽ hơn xưa. Đầu hắn cạo trọc, cặp mắt đen chất chứa căm hờn, khuôn mặt điển trai góc cạnh, tất cả tạo nên một hình ảnh thật sự đáng gờm.

Đồng hành cùng Kazuki là những thành viên còn sót lại của băng Bọ Cạp. Nobu, lúc này còn to lớn hơn so với trí nhớ của Jack, đang vừa đi vừa xô đẩy người để mở đường như thể võ sĩ sumo; Goro, cơ bắp cuộn cuộn kiểu chiến binh điển hình, bọc hậu phía sau, tay đặt sẵn trên cán kiếm; và cuối cùng là Hiroto, người Jack nghi ngờ chính là tên trinh sát ban nãy.

Ngực Jack thắt lại khi thấy bốn người đã góp phần phá hoại trường Nhị Thiên Nhất Lưu của nó. Mỗi tên riêng lẻ đã đủ phiền phức, đằng này bọn chúng còn tụ hội lại dưới cờ cầm đầu của Kazuki, tôn thờ Lãnh chúa Kamakura và chiến dịch bài trừ người nước ngoài của ông ta. Các thành viên trong nhóm đều có xăm hình bọ cạp đen và thề độc - “Bọn ngoại quốc phải chết!”

Jack siết chặt cây bồng trong tay. Dù cho tình thế đang vô cùng bất lợi, nó cũng không thể ngồi yên chờ chết được.

NHÂN DANH SHOGUN

“Anh phải mau rời khỏi đây thôi!”, Hana hoảng hốt nắm tay Jack.

“Quá muộn rồi”, nó chán nản đáp, cơ hội bỏ trốn đã trôi qua từ lâu.

Băng Bọ Cạp nhanh chóng áp sát. Lúc chúng đến quảng trường thì bất ngờ bị chặn ngang bởi một người đàn ông say rượu. Người này va trúng quây đồ chơi khiến những con bông vụ gỗ xoay tít khắp đường. Quang cảnh hỗn loạn nổ ra. Ronin loạng choạng túm Kazuki để giữ thăng bằng. Kazuki giận dữ xô Ronin ra làm bình rượu trên tay đập luôn vào mặt Nobu. Goro và Hiroto vội vàng tiến tới định đuổi vị võ sĩ rắc rối kia đi nhưng lại ngã lên ngã xuống với đám bông vụ bên dưới.

“*Sin lũi*”, Ronin làu bàu lùi đi, rượu vung vẩy khắp mọi nơi.

Bất thành lĩnh chủ quán nước lại gần bàn Jack và Hana. “Lối này”, ông dẫn đường cho chúng rời khỏi khu vực nguy hiểm.

Không còn sự lựa chọn nào khác, hai đứa đi theo vào bếp rồi thông ra lối hậu.

“Làm ơn nói với Ronin đến tìm tôi ở phía nam thành Nijo”, Jack vội vàng nói. “Và cảm ơn ông đã giúp đỡ”.

“Con chiên của Chúa phải biết giúp đỡ lẫn nhau”, chủ quán thì thầm.

Jack sững sờ trước thông tin vừa ghi nhận. Shogun đã ra lệnh bài trừ không chỉ người nước ngoài, mà cả người theo đạo Kito nữa. Rõ ràng người này đã vô cùng mạo hiểm khi ra tay giúp đỡ nó, cái giá phải trả có thể là rất đắt.

Chủ quán cẩn thận nghe ngóng xung quanh rồi làm dấu thánh giá. “Cầu Chúa phù hộ cậu”.

“Cầu Chúa phù hộ ông”, Jack cảm động.

“Nhanh lên nào!”, Hana hối thúc.

Thế là hai đứa lén lút trốn khỏi Kyoto hướng về phía thành Nijo. Jack những mong nó sẽ gặp được Lãnh chúa Takatomi và cô Emi con gái lãnh

chúa để tạm nương nhờ chỗ họ. Thế nhưng khi đến gần nó mới biết đây là một sai lầm ghê gớm.

Quân lính canh phòng cổng chính cũng như tường thành không hề mang gia huy hình hạc trắng của Lãnh chúa Takatomi, mà là gia huy mặt trời đỏ của cha Kazuki - Oda Satoshi. Có lẽ công lao trong trận chiến vừa qua đã cho cha con họ được tướng quân ban thưởng cho quyền cai quản địa hạt Kyoto này.

Jack tự rửa mình ngu ngốc. Thay vì là nơi gặp nhau lí tưởng, giờ đây thành Nijo đã trở thành khu cấm địa hung hiểm nhất.

“Chúng ta đi tiếp thôi”, Jack nói với Hana sau khi giải thích tình hình.

Không hề có mục tiêu, Jack cứ lầm lũi cúi đầu đi theo bản năng. Hai đứa cứ thế vòng lại, đi qua một con đường lớn rồi dừng lại.

“Giờ tính sao?”, Hana lên tiếng.

Jack ngẩng đầu nhìn lên và suýt tí nữa thì khụy luôn cả gối xuống. Ngay trước mặt nó là cánh cổng bằng gỗ đen bao quanh bởi tường trắng. Gia huy phượng hoàng lửa dù đã bị gãy cánh nhưng vẫn rất uy nghiêm.

“Về đến rồi”, Jack thở hắt, nước mắt trào ra, đầu ngập tràn cảm xúc.

Trong vô thức, chân nó đã tự động bước về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Anh vẫn ổn chứ?”, Hana lo lắng.

Jack nén dòng suy nghĩ khê gập đầu. Nó chậm chạp bước đến bên ngoài cánh cổng. Nước sơn cũ kĩ loang lổ những vết bẩn. Jack lần ngón tay theo những chữ Hán tự được khắc vào tấm biển gỗ treo bên ngoài.

將軍の命令により閉鎖

“Họ viết gì vậy?”, Hana tò mò hỏi.

“Ừm...”, Jack lục lại trong bộ nhớ những bài học ngày trước Akiko đã dạy. “Nhân danh Shogun. Đóng cửa”.

Nó đưa mắt nhìn qua khe hở. Bên trong vẫn là ngôi trường thân quen với vườn hoa ở giữa, Vũ Đức Điện nơi võ sinh tập kiếm thuật và thể thuật. Bên phải là thang đá dẫn đến Phật Điện của thiền sư Yamada, bên trong có chứa chuông đồng kích thước khổng lồ.

Ngay sau Phật Điện, Jack lơ mơ nhìn thấy phần ngói nâu đỏ của Điện Trùng Đường, đặt tên theo trang trí hình con bướm và anh đào ẩn tượng. Sâu bên trong là phòng riêng kiêm võ đường của thầy Masamoto, Phụng

Hoàng Đường, nơi số ít võ sinh được chọn truyền tuyệt kỹ Nhị Thiên. Ngay cạnh đó tọa lạc Nam Thiên Viên và Sư Tử Đường, chỗ ngủ nghỉ của võ sinh toàn trường...

Jack nhắm mắt. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như những năm về trước.

Thế rồi nó dần nhận ra mình đã bị chính kí ức đánh lừa. Sân vườn hoang phế đầy cỏ dại, lá cây rơi đầy các góc. Cổng vào Phật Điện trật bản lề, Phụng Hoàng Đường - toà kiến trúc Kazuki châm lửa phá hủy - nằm cạnh Vũ Đức Điện như một hàm mộ. Sư Tử Đường cũng chỉ còn lại duy nhất một bên tường xiêu vẹo sắp đổ.

Tĩnh mịch không một bóng người. Võ sinh không. Võ sư không. Sự sống không.

Chỉ mong sao nơi đây chưa bị bỏ hoang hẳn, Jack thầm cầu nguyện.

“Chủ quán nước nói đi về phía nam thành Nijo. Nhưng đây là hướng đông mà!”, Ronin bực tức cắn nhai.

Jack quay phắt lại, nửa bất ngờ nửa nhẹ nhõm. “Ông không bị bắt à?”

“Tôi làm bộ say xin cản đường chúng. Và đó không thể tính là tội... được”. Vị võ sĩ nhìn nó bằng cặp mắt tinh anh tỉnh táo, rõ ràng việc xảy ra trước đó chỉ là một màn kịch. Ronin quan sát xung quanh. “Mau đi thôi. Đám nhóc đó đang đuổi đến đây”.

Ba người rẽ vào lối đi đầu tiên họ nhìn thấy, Ronin dẫn đường xuyên thành phố vào một khu dân cư yên tĩnh. Họ tiếp tục đi về hướng bắc, cố ra vẻ bình tĩnh tránh đánh động nghi ngờ.

“Thế, chúng là ai vậy?”, Ronin hỏi.

“Cầm đầu là Kazuki”, Jack đáp, chỉ nhắc đến kẻ phản bội này thôi cũng đủ khiến nó buồn nôn. “Đồng môn cũ. Một tên lừa thầy phản bạn”.

“Và rất nguy hiểm. Ánh mắt hắn hiện rõ điều đó. Bọn còn lại thì sao?”

“Đều thuộc băng Bọ Cạp cả. Mục tiêu của chúng là săn cùng giết tận toàn bộ người ngoại quốc giống như tôi”.

“Tên gây nhóm chính là *metsuke* lúc ở quán nước đấy”, Hana cung cấp thông tin.

“Vậy thì đúng rồi”, Ronin nhận xét. “Bọn chúng nghi ngờ Jack là người ngoại quốc, nhưng vẫn còn tranh luận có đúng thực là *đối tượng cần tìm* hay không”.

“Chúng ta phải rời khỏi Kyoto thôi”, Jack kết luận, thành phố này chẳng khác nào thòng lọng treo trên cổ nó. “Nếu Kazuki cho rằng tôi đã đến đây thì hắn sẽ sẵn sàng xối tung mọi thứ lên để tìm cho bằng được đấy”.

“Thủ đô là nơi rất rộng lớn”. Ronin trấn an. “Với cả - chúng ta không cần phải ở lâu. Vì tôi tìm thấy Matagoro Araki rồi”.

“Thật không?”

“Cứ đi rồi biết”, Ronin đáp. “Cũng lưu ý luôn rằng hắn vốn là môn đồ của ngôi trường danh tiếng - Liễu Sinh Lưu đấy nhé”.

LIỄU SINH LƯU

Jack cảm tưởng như đang nhảy từ chảo dầu xuống núi đao. Nó và Liễu Sinh Lưu vốn có nhiều duyên nợ, ngôi trường võ sĩ do chính vị tướng quân lập này chính là nơi cuối cùng một tên tội phạm bị truy nã muốn đến.

Hai năm trước, Jack từng khiến họ nhục nhã ê chề khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, giao lưu võ học giữa hai trường.

“Araki là con trai trưởng tộc Matagoro. Một kẻ tôn thờ lễ nghi”, Ronin giải thích khi thấy Jack có vẻ chột dạ. “Nhưng kèm theo đó là thái độ công tâm và chính trực. Tôi tin chúng ta có thể thuyết phục anh ta trả cho cậu cặp kiếm”.

“Không dễ như ông tưởng tượng đâu”, Jack cắt ngang. Nó bắt đầu kể cho Ronin và Hana nghe về những sự kiện ở lần Tha Lưu Tỉ Thí, và cách trường Nhị Thiên Nhất Lưu giành chiến thắng trước trường Liễu Sinh Lưu.

Ronin phì cười, “Ừ, Liễu Sinh Lưu chẳng dễ gì bỏ qua chuyện như vậy! Nhưng mà đã quá muộn để có thể suy nghĩ lại”, vị võ sĩ vừa nói vừa bước đến cánh cổng gỗ dẫn vào khuôn viên vây kín xung quanh. “Đến nơi rồi”.

“Điều gì sẽ khiến Araki không nộp tôi ra cho Shogun đây?”

“Chẳng gì cả. Giữ nguyên mũ như thế, chỉ cần chào hỏi thôi, còn lại cứ để ta”.

Ronin kéo sợi dây của chiếc chuông đồng treo trước cửa. “Hana ở ngoài trông chừng bọn Bọ Cạp. Nếu thấy động thì đánh chuông ba tiếng rồi bỏ chạy. Chúng ta sẽ gặp nhau ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu”.

Hana gật đầu rồi trốn vào góc khuất gần đó.

Tiếng chuông vang vọng kéo theo hàng loạt bước chân từ bên kia cánh cửa. Một cặp mắt nâu ti hí nhìn ra ngoài. “Vâng?”

Ronin cúi đầu thi lễ. “Chúng tôi đến xin được hội kiến ngài Matagoro Araki”.

“Hai người quen nhau chứ?”

“Không, nhưng có thể anh ta đã nghe qua tên cha tôi, Obata Torayasu”.

“Đứng đó!”, người nọ đóng hốc cửa lại nói.

Một khoảng thời gian dài cứ thế trôi qua khiến Jack bắt đầu lo lắng tin nó xuất hiện ở Kyoto đã lan truyền khắp nơi, võ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang mài gươm giáo sẵn sàng lập công.

Thế rồi người ban nãy cũng trở lại mở cửa. Võ sư samurai có vẻ ngoài điêu ngoa hồi thúc Jack và Ronin vào trong.

“Để kiếm ở đó”, ông ta trở vào cái giá ở gần sảnh.

Ronin trừng mắt nhìn. “Đây là trường võ sĩ cơ mà? Bộ ông định bảo tôi vào đó mà không mang theo vũ khí hả?”

Ông nhìn khắp một lượt, như thể tranh cãi chỉ tổ tốn hơi. “Cũng vì các người thôi. Kẻ nào mang vũ khí sẽ phải nhận lời thách thức mà không được từ chối. Nội quy là như vậy”.

Ronin không hề tỏ vẻ e dè trước lời cảnh cáo. Thấy vậy, ông lão bèn dẫn họ đi theo một hành lang, cũng không bắt Jack phải cởi mũ. Nhìn qua hàng rào, Jack thấy bóng các võ sinh đang luyện kiếm gỗ ngoài sân. Họ vừa hô to vừa vung kiếm nhịp nhàng lên xuống. Cảnh tượng này không khỏi khiến Jack nhớ đến những ngày xưa cũ ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Người gác cổng dẫn họ vào phòng khách trải chiếu tatami, có bọc gỗ tuyết tùng sáng bóng. Treo trên tường là một bức thư pháp, đường bút Hán tự như thể những nhát chém sắc lẹm.

“Chờ một lát”, ông lão dặn rồi bước ra đóng cửa lại. Còn lại một mình, Jack ngẩng đầu lên hỏi, “Ông c...”

“*Cúi xuống và đừng lên tiếng*”, Ronin thì thầm. “*Bọn họ vẫn theo dõi chúng ta đấy*”.

Ronin ra hiệu bảo Jack quỳ xuống bọc rồi cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Cả hai cùng chờ trong im lặng.

Một lúc sau, cánh cửa giấy mở ra, một người đàn ông tiến vào phòng. Jack liếc nhìn. Người này còn khá trẻ, cơ thể khỏe mạnh, tự tin đến kiêu ngạo, nửa đầu cạo trọc, phần tóc còn lại cột thành bó theo đúng tiêu chuẩn samurai. Anh ta mặc bộ kimono màu xanh và đen, điểm xuyết thêm lông công. Khuôn mặt thanh tú nhưng hung hãn, cặp chân mày đặc biệt rậm rạp, miệng cử ẩu trông không mấy cảm tình.

Araki nhìn Ronin, rồi lướt mắt qua thằng nhóc đội mũ rơm bên cạnh.

“Chào mừng đến trường Liễu Sinh Lưu - cơ sở đào tạo võ sĩ chính thức của triều đình”.

“Cảm ơn anh đã dành thời gian tiếp chúng tôi”, Ronin cúi đầu.

Jack cũng làm theo. Araki nghiêng mình đáp lễ, nhưng cặp mắt vẫn không rời khỏi họ.

“Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện cha anh”, Araki nói chẳng mấy cảm xúc. “Người ta vẫn đồn lần đó *anh* cũng đã chết rồi”.

Nét mặt Ronin thoáng thay đổi. Jack tò mò không hiểu Obata Torayasu có phải cha ông ta *thật* không hay chỉ là một cái cớ để gặp mặt Araki.

“Lời đồn chẳng mấy cái đáng tin”, Ronin đáp.

Araki và Ronin chăm chăm nhìn nhau, trận chiến cân não đã bắt đầu. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt khác thường, Jack biết chỉ một sai lầm của Ronin cũng đủ khiến cả hai gặp rắc rối.

“Từ đó ông vẫn du hành à?”, Araki lên tiếng phá vỡ im lặng.

Ronin gật đầu. “Tiếng tăm anh lan rộng khắp mọi nơi trên đất Nhật”.

Araki mỉm cười hài lòng. “Thế mục đích của việc thăm ngày hôm nay phải chăng là... thách đấu?”

“Được như thế quả là vinh hạnh, nhưng quả thực tôi chỉ đại diện cho thầy tôi mà thôi”. Ronin xoay đầu sang hướng Jack nói.

“*Thầy?*”, Araki có vẻ ngạc nhiên trước danh phận và vẻ bề ngoài của Jack. “Ông ta không nói được à?”

“Tiếc là không. Thế này, một sự cố đã xảy ra khiến thầy bị cướp mất cặp song kiếm”. Araki nhú mày, nhưng không nói gì.

“Vì chuyện này mà thầy thề cúi đầu giữ im lặng, tách biệt khỏi thế giới cho đến khi lấy lại được chúng về. Anh biết đấy, kiếm là linh hồn võ sĩ mà”.

Araki mím môi gật đầu tỏ vẻ đồng tình với mất mát to lớn ấy.

“Thế tôi giúp được gì cho hai người?”

“Chúng tôi cho rằng cặp kiếm đó hiện đang ở trong tay anh”.

Araki dùng dùng nỗi giận. “Hai người cho rằng tôi là kẻ cắp ư?”

“Ồ không!”, Ronin vội vàng đính chính. “Chỉ là kiếm thuật thượng thặng đã đưa chúng đến tay anh sau những cuộc tỉ thí nảy lửa thôi”.

Lời tâng bốc này lập tức khiến Araki hết bực tức. “Gì chứ *chiến lợi phẩm* thì tôi chẳng thiếu”, anh ta tự hào. “Nhưng làm sao xác định được cái nào là của thầy anh?”

“Cặp kiếm ấy khá đặc biệt. Chúng là của gia truyền với vỏ đen khảm ngọc, chuôi quấn vải đỏ sẫm, lưỡi có khắc tên người thợ rèn Shizu”.

Một tia động tâm hiện rõ trên mặt Araki.

“Anh nhận ra mô tả chứ?”, Ronin tiếp tục.

“Có lẽ”, anh ta thận trọng đáp. “Nghe cũng hơi quen quen”.

“Chúng tôi chỉ xin đưa chúng về với chủ nhân đích thực”.

“Không được rồi”.

Jack, này giờ vẫn chăm chú theo dõi diễn biến cuộc nói chuyện, không khỏi cảm thấy chùng xuống với câu trả lời. Nhưng giờ mới là lúc Ronin bắt đầu ra tay.

“Chẳng lẽ ngài không ngại bị người đời biết cặp kiếm mình sử dụng là đồ ăn cắp ư?”

Araki cười gằn. “Nói rất hay. Đánh ngay vào lòng tự trọng của tôi”. Anh ta dừng lại soi xét Jack và Ronin một lần nữa. “Nước đi rất hay. Nhưng ông biết đấy, làm gì có chuyện dễ dàng trao trả cho võ sĩ bất cẩn đến độ làm mất kiếm như vậy được”.

“Là bị *đánh cắp*”, Ronin đính chính bằng chất giọng chắc nịch. “Chúng tôi có thể chứng minh lời mình nói. Hãy kiểm tra chuôi kiếm, ở đó có...”.

“Có thể chúng từng là kiếm của thầy anh”, Araki cắt ngang. “Mô tả của anh rất chính xác, thân phận con trai Obata càng không thể xem thường. Nhưng cặp kiếm này là chiến lợi phẩm tôi lấy được sau một cuộc tỉ thí công bằng. Cũng có nghĩa giờ chúng thuộc về tôi”.

“Nhưng sự thật là đối thủ của anh đã dùng các biện pháp vô liêm sỉ để đoạt nó từ thầy tôi”.

Đến đây Ronin và Araki lại tiếp tục cuộc chiến bằng mắt như thể chờ đợi xem ai sẽ đầu hàng trước.

“Trả cũng được”, Araki tuyên bố trong sự ngỡ ngàng của Jack.

Ronin vẫn bình tĩnh chờ nốt vế sau.

“Nhưng với một điều kiện. Thầy của anh phải tỉ thí thắng được tôi”.

Jack vừa mới hưng phấn lại xẹp xuống ngay tức khắc.

“Chắc sẽ không đến mức chém giết chứ?”, Ronin hỏi ngay.

“Thắng thua phân định bằng đòn thế”, Araki đồng tình. “Nhưng mà thầy của anh phải *chứng minh* rằng ông ta xứng đáng với cặp kiếm tuyệt vời đó.

Đối thủ lần trước quá đáng thất vọng, cho dù vũ khí thì rất tốt. Thế nên chỉ có màn trình diễn cực kì *ấn tượng* mới đủ khiến tôi hài lòng.

“Nhất trí”, Ronin đáp gọn lỏn khiến Jack không khỏi hoang mang. “Thời gian, địa điểm?”

“Hoàng hôn ngày mai, tại Âm Vũ Thác”.

Jack thật sự bàng hoàng. Bên cạnh việc đối phó với một cuộc tử thí, nó còn phải trốn Kazuki và mạng lưới do thám *metsuke* thêm một ngày nữa.

Ba tiếng chuông vang lên giữa âm thanh võ sinh luyện tập.

“Không gặp không về”, Ronin đứng dậy cúi đầu hành lễ nói. Jack cũng làm theo, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù trong tâm nóng như lửa sau khi nghe còi hiệu của Hana.

Ông lão gác cổng dẫn hai người ra ngoài.

“À mà”, Araki cười mỉa nói vọng theo, “thầy của anh có cần *mượn* kiếm không vậy?”

“Không”, Ronin lạnh lùng đáp. “Ông ấy sẽ dùng kiếm của tôi”.

TRỞ LẠI TRƯỜNG

“Bọn *metsuke* đó đã to lại còn lông lá nữa!”, Hana thốt lên trong lúc cùng Jack và Ronin đang nhanh chóng rời khỏi trường Liễu Sinh Lưu. “Cũng may chúng mặc kimono đen gia huy mặt trời đỏ như mấy tên lần trước nên tôi mới nhận ra”.

“Lần này phải nói là may đấy, vừa kịp lúc xong việc”, Ronin xuýt xoa.

“Có phải hai tên do thám trông rất giống tinh tinh khổng lồ đó không?”, Jack hỏi Hana.

Cô nàng cười lớn. “Ừ!”

“Thế thì chỉ có thể là cặp song sinh bà con Kazuki - Raiden và Toru - võ sinh trường Liễu Sinh Lưu”.

“Như vậy khả năng trùng hợp lúc bọn chúng quay về tập luyện thôi”, Ronin nhận xét rồi dẫn đường băng qua cầu nổi giữa con kênh. “Có điều quá nhiều *metsuke* như thế này, chúng ta cần tìm gấp một chỗ trú chân.”

“Trường cũ của Jack ổn không?”, Hana gợi ý.

“Nhưng nó ngay cạnh thành Nijo mà!”. Jack lắc đầu nguây nguậy.

“Chính xác!”, nữ đạo chích cười tủm tỉm. “Bọn chúng sẽ chẳng bao giờ nghi ngờ một nơi như vậy cả”.

“Nhanh trí đó”, Ronin đồng tình khiến Jack không khỏi ngạc nhiên khi thấy vị samurai này chịu nghe lời Hana. “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

Thiếu số thua đa số, Jack đành theo Ronin và Hana băng xuyên thành phố trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Công bằng mà nói, ý kiến của Hana không hề tồi. Chỉ là nó muốn giữ mái nhà thân yêu bốn năm vừa rồi vẹn tròn như trong kí ức mà thôi.

“Vào bằng cửa chính không ổn”, Ronin nói khi mọi người đã gần đến địa điểm. “Quá nguy hiểm”.

“Có một cánh cổng phụ vẫn dùng cho võ sinh đấy”, Jack nói.

Thế là cả ba xuyên qua một dãy các lối đi dẫn đến khu vực cổng phụ.

Thậm chí nơi này cũng có treo biển *Đóng cửa nhân danh tướng quân*, cẩn thận quan sát một lượt, Ronin mới lại gần thử mở cửa.

“Khóa trong rồi!”, vị võ sĩ định lui lại dùng sức tông.

“Để tôi thử đã”, Hana chen vào giữa. “Làm vậy khác nào lạy ông con ở bụi này”.

Nói đoạn cô nàng móc con dao giắt sau đai lưng ra. Lưỡi dao sáng bóng đầy sắc bén.

“Cái này ở đâu ra vậy?”. Ronin thắc mắc.

“Của tên cướp sún răng đó”.

“*Ăn cắp* hả?”

“Làm gì có”, Hana phản đối, miệng mở rộng như thể đó là việc cuối cùng cô nàng làm trên đời. “Chính tay hãn ném đi đó chứ. Với lại, tôi còn tử tế để lại con dao cũ bù vào rồi”.

Cô chọc đầu con dao vào ổ khóa rồi vặn vẹo một hồi đến khi nghe thấy tiếng tách nhỏ. Hana quay đầu lại cười tươi với cánh cửa mở toang sau lưng.

Ronin khẽ thốt lên tán phục.

“Tốt lắm!”, Jack cảm thán, nó rất hoan hỉ khi Hana liên tục chứng minh được khả năng của mình trước mặt Ronin.

Cả đoàn tiến vào rồi cẩn thận khép cổng phụ lại như trước. Tiếng bước chân vang vọng trên con đường rải đá hoang phế. Jack cảm thấy như thể đang tiến vào một khu hầm mộ, mọi thứ đều quá khác biệt so với ngôi trường đã từng đào tạo nó.

“Không thể tin đây từng là Nhị Thiên Nhất Lưu danh tiếng lẫy lừng”, Ronin bình phẩm khi nhìn thấy Vũ Đức Điện. “Quá đáng tiếc!”

Họ bước vào đại sảnh, những cột trụ bằng gỗ cây bách vẫn hiên ngang chống mái nhà rách nát. Từng tia nắng chiều chiếu vào bên trong làm hiện rõ bụi bặm, mùi mốc nồng nặc trong không khí, khu vực đựng vũ khí bị cướp phá từ lâu. Hầu như chẳng còn lại gì ở đây sau cao trào trận chiến sinh tử lần trước, ngoại trừ một cây đoản kiếm *wakizashi* gãy, và thanh gươm gỗ cũ kĩ bị bỏ lại.

Bước chân ba người vang vọng giữa không gian trống vắng. Ronin nhặt thanh gươm gỗ lên vung thử rồi thở dài. “Được tập luyện ở nơi này *hãn* là

tuyệt vời lắm”.

Jack gật đầu đồng tình. Thật ra đối với nó Nhị Thiên Nhất Lưu không hoàn toàn chỉ tồn tại điều tốt. Thầy Kyuzo, vị võ sư thể thuật thấp bé nhưng mạnh mẽ vẫn thường đem anh chàng ngoại quốc này ra làm bia biểu diễn các thế đánh mới cho học trò. Một lần ông ấy còn phạt bắt Jack phải thức trắng để lau từng miếng ván sàn võ đường nữa. Jack thầm nghĩ nó sẵn sàng trải qua tất cả những điều đau khổ đó, để đổi lại là mái trường này trở về như trước kia.

Mọi người rời Vũ Đức Điện đến Điệp Trùng Đường.

“Đẹp quá!”, Hana thốt lên, tay liên tục miết theo những tấm tranh lụa hình bướm và anh đào.

Một vài cái bàn vẫn được dựng sẵn như thể đang chờ học viên và võ sư đến dùng bữa. Jack thậm chí có thể hình dung ra cảnh tượng thầy Masamoto hiên ngang xuất hiện từ phía cánh cửa, nhưng sự thật chỉ là vết máu khô còn vương lại khắp nơi. Saburo từng được băng bó vết thương tại đây, vào cái đêm mở đầu cho sự kết thúc.

Jack tự hỏi không biết thằng bạn của mình, cũng như Kiku, người tình nguyện ở lại chăm sóc nó giờ đây ra sao. Nếu vẫn còn sống thì họ cũng đang ẩn náu như nó, hay nhanh chóng trốn khỏi nanh vuốt bè lũ tướng quân rồi?

Trong lúc Jack thả hồn theo dòng suy nghĩ thì Ronin đã tìm được nhà bếp. Lát sau ông mang về một ít bát, ba đôi đũa, và một bộ dụng cụ nấu ăn.

“Đến giờ ăn rồi. Cậu sẽ cần nhiều sức cho trận chiến ngày mai đây”.

Vị võ sĩ dẫn đường ra ngoài rồi ra lệnh cho Hana đi nhặt củi từ đồng đồ nát của Phượng Hoàng Đường. Xong ông tìm một chỗ thích hợp tại Nam Thiên Viên để nhóm lửa, cuối cùng dừng lại tại một hòn đá dưới gốc cây, có lẽ để ngăn khói bốc lên. Trong lúc nấu cơm, Hana xắt rau củ còn Jack sơ chế con cá Ronin mua trước đó bằng số tiền ít ỏi trong hành lí.

Khi mọi thứ chuẩn bị xong Jack lại chẳng muốn ăn nữa. Nó không thể xua đuổi nỗi buồn về quang cảnh của ngôi trường, cũng như lo lắng cho trận chiến ngày mai. Việc có mặt tại Nhị Thiên Nhất Lưu khiến Jack nhận ra rất lâu rồi nó chưa luyện kiếm, chứ đừng nói đến tuyệt kỹ Nhị Thiên.

“Tôi muốn đi dạo một lát”, Jack mỉm cười ái ngại khi Hana xới cơm cho nó.

“Còn tôi thì muốn uống cho say”, Ronin nhắc bình rượu sake lên môi.

“Anh phải ăn chứ, Jack...”, Hana lo lắng.

Ronin khẽ lắc đầu ý bảo cứ để nó tự do.

Jack lang thang khắp ngôi trường bỏ hoang. Trời nhập nhoạng tối tạo cho nó cảm giác như Nhị Thiên Nhất Lưu chỉ đang ngủ, chứ chưa chết hẳn. Leo lên các bậc thang, Jack thấy mình đứng trước Phật Điện, cánh cửa gỗ lớn trập bản lề xiêu vẹo. Nó bước vào bóng tối bên trong.

“Xin chào?”, Jack lên tiếng.

Đáp lại chỉ là tiếng vọng văng vẳng. *Nó chẳng biết mình làm vậy vì cái gì nữa.*

Bức tượng Đức Phật không người thờ phụng nằm đìu hiu giữa sảnh. Phía trên treo chiếc chuông to tựa như vương miện cao quý. Ánh nắng chiều tà khiến Đức Phật như tỏa sáng. Càng lúc Jack càng bước lại gần hơn trong vô thức, băng qua căn phòng quỳ xuống phía trước.

Nó chấp tay, cầu nguyện. Cho Saburo, cho Kiku, cho thầy Masamoto, cho vong linh của Yamato. Cho tình cảm với Akiko, và cuối cùng... cho Jess, đứa em gái vẫn đang chờ ở Anh Quốc.

Những lúc đứng trước lằn ranh của sự sống và cái chết như thế này, Jack luôn hướng suy nghĩ về bạn bè và gia đình để tự nhắc nhở bản thân rằng mình *nhất định* phải sống.

Giá mà có thầy Yamada ở đây. Vị thiền sư ấy luôn có câu trả lời cho mọi tình huống khó khăn nhất, dù rằng lời nói của ông không phải bao giờ cũng dễ hiểu.

Bất thành linh một âm thanh vang lên khiến quạ trên mái nhà bay tán loạn.

Jack quay phắt lại. “Ai đó?”

Chỉ có tiếng cười văng vẳng từ xa đáp lại.

Nó xoay sang hướng khác, cặp mắt liên tục đảo quanh Phật Điện hoang tàn. Phát hiện thấy ánh sáng đỏ trên bức tượng Phật bằng đồng, Jack không đi vì sợ hãi.

Không phải chứ?

Các giác quan của Jack hoạt động hết công suất, bóng đêm như thể chuyển động.

“Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu

cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối”.

“Làm sao tôi biết được”, Jack thều thào bằng chất giọng lợt thỏm giữa không gian tĩnh mịch. Câu đố của vị sơn tăng vẫn day dứt ám ảnh trong đầu nó.

Một lúc sau, Jack đứng dậy vòng ra sau pho tượng Phật, tay thủ thế sẵn sàng chiến đấu bất kì lúc nào.

“Nghe này! Thứ cậu tìm đã mất. Thứ cậu cho sẽ trở lại. Thứ chống lại cậu sẽ biến mất. Và điều cậu muốn là không thể”.

Đập vào mắt Jack là một con quái vật khổng lồ màu đỏ, trông rất đáng sợ với hàng ria rậm, nhãn cầu duy nhất màu đen tỏa sáng. Nó hoảng loạn đến mức phải một lúc mới nhận ra đây chỉ là búp bê Daruma ngoại cỡ. Sốc nặng, Jack chạy như bay khỏi Phật Điện.

Nó phóng mình ra ngoài, tìm đập liên hồi trong lồng ngực. Dù biết chỉ là ảo ảnh nhưng nỗi sợ là có thực. Jack thậm chí cảm tưởng như vị sơn tăng đang hiện diện ở đó khiến nó nổi hết cả da gà.

Chưa kịp hít thở lấy hơi thì tiếng thét của Hana đã vang lên...

28

CỘC GỖ MẶN

Jack chạy xộc đến vườn thì tiếng la của Hana đã trở thành tiếng cười - cũng là tiếng cười ban nãy nó nghe thấy ở Phật Điện. Ronin ngồi xếp bằng trên mái hiên, cầm tựa lên cán thanh kiếm gỗ nhật được tại Vũ Đức Điện. Hana nằm trên đất giữa một rừng cọc gỗ.

“Phải thả lỏng và thật uyển chuyển...”, Ronin hướng dẫn.

“Nói thì dễ nhưng làm mới khó đó!”, Hana xoa hông nói.

Ronin mắng ngay. “Đừng có ngắt lời ta! Muốn làm được thì im lặng mà lắng tai nghe”.

Hana ngoan ngoãn im miệng gật đầu.

“Thân thể quá cứng nhắc sẽ rất dễ bị mất thăng bằng”, ông giải thích. “Một chiến binh dẻo dai, thoải mái như đang say rượu sẽ dễ dàng tránh đòn, bật dậy, và tấn công từ bất kì góc độ nào. Hoàn thiện kĩ năng giữ thăng bằng cần kíp nhất chính là tìm trọng tâm”.

Đến đây thì Hana nhìn thấy Jack. “Tôi để dành đồ ăn cho anh rồi đấy”, cô nàng chỉ vào chiếc đĩa đầy cơm và cá nói. Biểu cảm lo lắng trên khuôn mặt nó khiến nữ đạo chích tò mò hỏi ngay, “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi cứ tưởng cô gặp phải rắc rối chứ”.

Hana phì cười. “Thì đúng là vậy mà! Bài học của Ronin khó quá”.

“Và đưa học trò thì rõ dốt!”, Ronin gặt gong hớp một ngụm rượu rồi quay sang phía Jack. “Mong rằng cậu sẽ khá hơn”.

“Chúng là gì vậy?”, Jack đảo mắt nhìn đám gậy gỗ phía trước. Phải đến hàng tá gậy được xếp thành vòng tròn cao thấp khác nhau.

“Cọc gỗ mận đó”, Hana hào hứng giải thích. “Ronin dựng chúng lên để giúp tôi tập giữ thăng bằng”.

Nói đoạn cô nàng nhảy lên cây cọc đầu tiên, rồi cây tiếp theo.

“Càng lên cao thì sẽ càng đung đưa”. Tay Hana liên tục quờ quạng giữa không khí. “Và cũng khó hơn...” Nữ đạo chích lại ngã, nhưng lần này ít ra

cũng không đến nỗi đập mông xuống đất. “Không hề đơn giản đâu!”

Ronin lên tiếng, “Lo giữ trọng tâm đi!”

Ông bực mình phóng tới làm mẫu, lao đi giữa đám cọc một cách rất nhẹ nhàng. Đến giữa đường, vị võ sĩ ngửa người ra phía sau tạo thành vòng cung, trông như thể sắp mất thăng bằng và ngã đến nơi.

Ronin chỉ vào bụng, “Nhìn đây, khi di chuyển, trọng tâm của ta vẫn luôn ở vị trí cân bằng...” - rồi lại chỉ vào chân. “Phải thế mới khống chế được tình hình”.

Ông nhanh chóng nhảy lên cây cọc cao nhất, đứng ở đó bằng một chân, tay gọn gàng thủ thế.

“Uyển chuyển như một con mèo”.

Ronin nhẹ nhàng nhảy xuống ngay bên cạnh Jack. “Thử đi. Nhớ phải đặt trọng tâm vào chân ấy”.

Jack thử đứng trên cây cọc thấp nhất bằng một chân. Cọc không mấy đung đưa nên nó đứng khá dễ dàng. Càng lên cao, cọc gỗ và cơ thể càng lắc nhịp, chân cứ theo bản năng tìm điểm tựa. Jack cảm tưởng như đang ở trên cột buồm của tàu Alexandria.

“Cậu chơi trò này rồi!”, Ronin nhận xét.

“Tôi *từng* là một thủy thủ...”

Bất thành lời, Ronin ném bình rượu về phía Jack mà không hề báo trước. Có điều lần này nó đã để phòng nên bắt được rất dễ dàng, không hề mất thăng bằng.

“Biết rút kinh nghiệm là tốt”, Ronin nói trong lúc Jack nhảy xuống đem bình sake trả lại. Ông nhặt cặp song kiếm từ hiên lên đưa cho Jack. “Cậu sẽ cần làm quen trước trận chiến ngày mai đây”.

Jack cúi đầu đưa hai tay tôn kính đón lấy.

“Tôi rất cảm kích, nhưng tại sao ông không đồng ý với đề nghị cho mượn kiếm của Araki?”

“Hiển nhiên thôi”, Ronin khó chịu giật phắt thanh kiếm gỗ. “Kiểu gì hẳn chẳng đưa ra mấy thanh kiếm lỗi. Dù là người tôn trọng lễ nghĩa thì trong chiến đấu cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để giành phần thắng”.

Jack cầm vỏ kiếm vào đai lưng rồi rút ra thử sức nặng. Đây là một cặp song kiếm khá tốt, được chăm sóc kỹ lưỡng, và rất thực dụng. Dù không

phải loại cực phẩm do danh nhân rèn nên như của gia truyền nhà Akiko, nhưng vẫn là một món vũ khí phòng thân cực kì hữu hiệu.

“Sở trường của cậu là tuyệt kĩ Nhị Thiên”, Ronin thủ thế nói. “Còn tôi chỉ cầm thanh kiếm gỗ. Chắc không phải là đối thủ rồi”.

Nói đoạn vị võ sĩ đâm thẳng vào cổ Jack. Dựa vào bản năng, nó chặn đứng đòn tấn công rồi dùng đoản kiếm *wakizashi* phản lại. Ronin dễ dàng né rồi chớp nhoáng tung chiêu chém móc. Jack phải vất vả lắm mới kịp lùi lại. Việc ít luyện tập đã khiến cơ thể nó trở nên chậm chạp, đầu óc thiếu minh mẫn. Trong khi Ronin vốn là tay kiếm rất cừ, lại dày dặn kinh nghiệm hơn hẳn.

“Có vậy thôi hả?”, Ronin thách thức, màn tử thí đã thực sự bắt đầu.

Võ đài là khu vườn, những tảng đá to lớn xung quanh tạo thành vành đai tự nhiên. Bóng đêm kéo xuống, hai võ sĩ lấp lánh ánh sáng của ngọn lửa. Hana ngồi trên hiên và trầm trồ xem.

“Cố lên Jack ơi! Anh đủ sức thắng ông ta mà”, nữ đạo chích cổ vũ.

Tuy nhiên cái nhìn sắc bén của Ronin lập tức khiến cô nàng đổi phe.

“Hạ cậu ta đi, Ronin!”

Lúc này Jack đã hoàn tất khâu khởi động, tuyệt kĩ Nhị Thiên cuộn cuộn tuôn chảy. Đòn gạt - đâm, thu diệp thức, tông sơn quá hải, tàn tâm, lưu thủy. Ronin dần bị ép phải lùi về phía đám cọc gỗ. Jack tung một đòn chém ngang ngực, ông nhảy lên chiếc cọc đầu tiên, và đoạt được lợi thế tầm cao.

“Ngon thì đuổi tôi xem!”

Jack phóng theo Ronin, trận chiến chuyển từ mặt đất sang không trung. Liên tục nhảy qua lại giữa đám cọc, ai cũng muốn nắm quyền chủ động. Tuy nhiên, kĩ năng giữ thăng bằng của Ronin tốt hơn hẳn, thành thử tuyệt kĩ Nhị Thiên không thể giúp Jack chiếm thế thượng phong được nữa.

Không gian chiến đấu mỗi lúc một cao hơn. Jack chuyển từ thế tấn công sang toàn lực giữ trọng tâm. Thế rồi nó thoáng thấy sơ hở trong thủ thế của Ronin nên vội vàng tung đòn đâm vào bụng vị võ sĩ khiến ông phải nhảy sang một cây cọc khác, tiếp xúc trật nghiêng người sang một bên.

Jack thuận tay định khép lại trận đấu. Nhưng khi tiếp cận tung đòn kết liễu nó mới nhận ra mình đã bị lừa. Ronin dễ dàng lấy lại thăng bằng quét chân Jack với thanh kiếm gỗ. Mất điểm tựa, nó ngã nhào xuống đất. Hana cuồng nhiệt vỗ tay ngợi khen vị võ sĩ nghiệm rựu.

Ronin đứng trên cọc cao chĩa mũi kiếm vào Jack.

“Luôn giữ trọng tâm”, ông nhắc nhở. “Và ngày mai đừng hấp tấp như vậy!”

UY HIẾP

Nước đổ cuồn cuồn từ trên thác xuống những hẻm núi cây cối xum xuê phía dưới. Sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn hướng về nội thành Kyoto. Khung cảnh diệu kì lại càng thêm huyền ảo với lớp lá mùa thu vàng úa lấp lánh dưới ánh bình minh.

Từ chỗ Jack đứng ở rìa sông, nó có thể nhìn thấy phần mái cong của Thanh Thủy Tự, cũng như toàn bộ khối kiến trúc phụ của ngôi chùa này. Hoàn toàn không hay biết gì về trận chiến sắp diễn ra, những nhà sư trong bộ áo cà sa chậm rãi hành hương buổi sớm, vài quan khách đứng trên bực chiêm ngưỡng thác Âm Vũ Thanh danh tiếng lẫy lừng.

Jack từng đến đây để lấy thanh Phi Thúy Ngọc Kiếm. Nó thậm chí còn nhìn thấy ngôi đền ngày xưa nằm trong hang nhỏ ở mãi tít trên rìa thác, hai bên nối với dòng nước bởi những phiến đá nho nhỏ. Trong lần cạnh tranh với Yamato ấy, Jack là người thắng cuộc. Nhưng màn tranh cãi gay gắt nổ ra ngay sau đó đã khiến hai đứa rơi xuống nước. Chỉ có may mắn mới giúp chúng khỏi chết chìm hay gãy cổ.

“Giờ thì tôi *thật sự* tin cặp kiếm đó là của thầy ông rồi”, Araki vỗ bộ *daisho* cán đỏ trên hông nói trong lúc bước đến điểm hẹn. “Phải thế mới dám đánh cược bằng cả tính mạng chứ”.

“Phải chúng không?”, Ronin thì thầm, Hana đứng ngay cạnh Jack, tay cầm bông.

Vỏ đen khảm ngọc, chuôi quấn vải đỏ. Jack gật đầu. Nó thật sự tìm thấy cặp kiếm của mình rồi!

Nhưng phải chiến đấu mới mong giành lại được.

Một nhóm võ sinh Liễu Sinh Lưu đến cùng Araki. Rõ ràng anh chàng này rất được lòng mọi người, họ hiển nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội chứng kiến thần tượng ra tay rồi. Araki vừa cởi tấm áo ngoài, lập tức hai võ sinh bước đến đón ngay lấy.

Anh ta làm vài động tác khởi động, thắt lại dải thắt lưng, chỉnh kiếm bên hông.

“Tôi có thể vinh hạnh được nhìn mặt đối thủ trước khi bắt đầu không nhỉ”, Araki nhướn mày hỏi Ronin.

Vị võ sĩ nghiện rượu chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng thét của Raiden và Toru khi bọn chúng tìm cách mở đường cho Kazuki và băng Bọ Cạp. Cả đám vây chặt Jack, Ronin và Hana ở giữa.

“Ta *cũng* muốn nhìn mặt hăn”, Kazuki nói.

Jack thầm nghĩ tình thế thật sự không thể nào tệ hơn nữa. Nhưng dù sao nó cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Dù bị bắt hay giết thì cũng phải ngẩng cao đầu nắm chặt kiếm trong tay.

“Kazuki”, Jack cười mũ rơm đưa cho Ronin rồi gật đầu với kẻ thù cũ. “Tay mày sao rồi?”

“Thì ra là tên võ sĩ ngoại quốc!”, Araki hào hứng thốt lên.

“Đúng là mày!”, Kazuki nói bằng giọng vừa căm hận vừa khoái trá. “Lúc nghe có trận tỉ thí giành cặp kiếm do Shizu rèn tao còn tưởng là cặp kiếm của Masamoto chứ, thứ trên tay Araki đâu phải!”

“Chúng là của cha Akiko”, Jack đáp. “Đích thân cô ấy đã trao lại cho tao”.

“Akiko! Nó còn sống!”, Kazuki phản ứng. “Tao cứ tưởng... đã trả được thù rồi”.

“Cô ấy mạnh mẽ hơn mày nghĩ nhiều”, Jack khó chịu.

Kazuki giơ cánh tay phải bọc trong găng tay đen lên.

“*Tác phẩm* của nó đây”, hăn gắt. “Giết mày xong tao nhất định sẽ hành hạ ả cho thật xứng đáng. Chỉ e khuôn mặt xinh đẹp kia sẽ chẳng còn ra được hình người nữa thôi”.

Jack thấy máu mình sục sôi, vừa tức bản thân vì để lộ thông tin về Akiko, vừa căm hận lời đe dọa của Kazuki. Nó thề sẽ *không bao giờ* để ai làm tổn hại cô bé.

“À có theo mày đến Kyoto không?”, Kazuki chất vấn.

Jack không trả lời. Dù mắc sai lầm nhưng ít ra Akiko vẫn sẽ an toàn chừng nào Kazuki chưa phát hiện tung tích cô bé.

“Nói mau!”, Hăn dùng tay trái rút kiếm thét.

“Kazuki à”, Araki chen vào giữa. “Đành rằng cậu có nợ phải đòi, nhưng hôm nay vị võ sĩ này đã hẹn tỉ thí với tôi rồi”.

“Võ sĩ? Nó đâu phải võ sĩ!”, Kazuki nói giọng miệt thị.

“Ồ, phải chứ”, Araki đính chính. “Cậu ta là võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng với tuyệt kĩ Nhị Thiên mà”.

“Có tổng cộng ba người biết sử dụng tuyệt kĩ Nhị Thiên”, Kazuki phản đối. “Chả có gì đáng tự hào cả, cứ nhìn gương Masamoto đi”.

“Xin cậu tôn trọng ước định của chúng tôi, Kazuki”, Araki kiên quyết bỏ ngoài tai những lời cay cú của hắn. “Tỉ thí liên quan đến danh dự của võ sĩ. Nếu cậu ta còn sống thì tùy ý. Bằng không, lấy... thủ cấp về cũng được mà”.

Kazuki trừng mắt nhìn Araki rồi lui lại thu kiếm về vỏ.

“Đừng có lẫn ra chết sớm quá đấy nhé, thằng ngoại quốc”, Kazuki nói. “Nhưng để đề phòng thì mày cũng nên biết là tao *nhất định* sẽ tìm thấy con bé đó”.

TRẬN CHIẾN TRÊN THÁC NƯỚC

“Quả là một ngày tuyệt vời để đấu kiếm!”, Araki bình phẩm khung cảnh bình minh trên thác nước. “Trận chiến này nhất định sẽ lưu danh sử sách cho xem”.

Jack quay lại thì thầm với Ronin, “Thua cũng chết, mà sống cũng chết. Chọn cái nào bây giờ?”

“Chiến trận luôn phân định bởi từng trận đánh nhỏ”, Ronin giữ tay trên cán kiếm gỗ nói. “Cứ lo việc trước mắt đã”.

Đám đông hưng phấn tạo thành vòng bán nguyệt bao quanh sàn đấu, điểm bắt đầu là một võ sinh trường Nhất Sinh Lưu, điểm kết thúc là thác Âm Vũ Thanh phía sau.

“Rất hân hạnh!”, Araki tươi cười thi lễ.

Bỏ lại mối lo đến từ Kazuki, Jack cúi đầu đáp trả. Người hùng trường Liễu Sinh Lưu chậm rãi rút thanh *katana* ra. Lưỡi kiếm Shizu lấp lánh hào quang dưới ánh mặt trời.

Bị đặt vào trận chiến với chính vũ khí của mình, Jack cảm thấy tinh thần thoáng chùng xuống. Đến tận bây giờ nó mới nhận ra cặp kiếm này lợi hại như thế nào. Chiến thắng dường như đã thấm vào chất thép, chỉ cần một nhát thôi cũng đủ kết liễu đối phương.

Jack hít sâu lấy lại bình tĩnh rồi rút cặp kiếm của Ronin ra. Bằng động tác uyển chuyển, nó giơ trường kiếm *katana* lên cao, giữ đoản kiếm *wakizashi* trước mặt thủ thế. *Chỉ cần đánh trúng trước là được*. Đâm hờ hay cắt nhẹ qua thôi cũng đủ.

Araki chẳng vội tấn công mà đi thành vòng tròn. Jack cũng nhịp nhàng bước theo, giữ nguyên khoảng cách cự li lí tưởng. Jack biết Araki đang đánh giá năng lực của mình, anh ta xoay ngang giấu kiếm sau người khiến nó rất khó đoán định hướng tấn công.

Bất thành linh, Araki giậm chân về phía trước.

Jack lùi lại, tay nắm chặt kiếm sẵn sàng chống đỡ.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Căng thẳng à?”, Araki cười rồi một lần nữa bước thành vòng tròn như điều hâu sẵn mồi.

Jack không đáp. Araki cố ý muốn trêu đùa nên nó chẳng đại gì cuốn theo. Tốt nhất là cứ bình tĩnh đợi đối phương ra tay trước.

Thế rồi Araki cũng tung chiêu, lưỡi kiếm của anh ta phản chiếu ánh mặt trời khiến Jack bị lóa mắt. Cũng may nhờ nghe được tiếng gió mà nó kịp vận dụng khả năng chiến đấu không dùng mắt học được từ thầy Kano, đỡ đòn bằng đoản kiếm rồi lùi khỏi vòng nguy hiểm.

Đám đông ồ lên thất vọng.

Araki chăm chăm nhìn Jack, có vẻ như hơi bất ngờ khi không thể tốc chiến tốc thắng.

“Không mấy ai thoát được Vô Ảnh Thức của tôi đâu”, anh ta lạnh lùng bình phẩm. “Kiaiii!”

Araki thét lên vung kiếm phạt ngang ngực Jack. Jack chỉ vừa kịp tránh sang bên, tung một đòn đâm phản công vào bụng Araki, nhưng anh ta cũng nhanh chóng hóa giải được.

“Lôi Trảm Thức thì càng ít hơn nữa”, Araki rút lên, cố gắng kiềm chế bức xúc khi lại thất bại một lần nữa. “Thế cậu thì làm được những gì nào?”

Nói đoạn anh ta hạ thấp người thủ thế đợi Jack đến. Nó biết đây là một cái bẫy, nhưng cơ hội thì vẫn nên nắm lấy. Bằng tốc độ của một tia chớp, Jack vung đoản kiếm về phía đầu Araki. Anh ta đỡ được nhưng để lộ ra mạn bên trái. Jack nhanh chóng dùng trường kiếm đâm thẳng tới ngực đối thủ. Mắt Araki thoáng lộ tia hoang mang, nhưng cuối cùng anh ta vẫn kịp gạt được đòn này.

Yên tĩnh vài giây.

Jack đề mạnh theo lưỡi kiếm Araki, định dùng sức gạt sang bên để tấn công vào tim... như thầy Masamoto từng dạy... nhưng thanh katana cứ nâng lên hạ xuống nhấp nhô như một con sóng làm tiêu biến hết lực. Jack buộc phải phóng mình ra trước khi tự lao vào lưỡi kiếm đối thủ.

Araki mỉm cười. “Đối phó với đòn Gạt - đâm thì dùng nhu là thích hợp nhất”.

Đám đông võ sinh Liễu Sinh Lưu hoan hỉ tán dương. Araki chiến đấu theo kiểu biểu diễn, làm như thể mình đang ở cửa trên, muốn nuốt chửng

đối phương lúc nào cũng được. Thế nhưng Jack biết thật ra anh ta ít nhiều đã bị tuyệt kỹ Nhị Thiên cũng như khả năng chiến đấu của nó làm lung lay tinh thần.

Trận chiến tiếp diễn. Hana la hò cổ vũ, còn Ronin im lặng đứng xem. Đám đông rõ ràng chỉ đứng về một phía, liên tục huýt gió mỗi khi Jack tấn công hay phòng ngự hợp lí. Riêng Kazuki chỉ cau có khoanh tay quan sát. Araki vừa chiến đấu vừa nêu tên các đòn thế. Tác phong này của anh ta rất dễ gây ức chế. Jack biết mục đích của anh ta chính là muốn làm nó phân tâm.

Màn so tài dần đến chỗ cao trào. Jack thấy tim nó đập thành thịch trong lồng ngực hòa cùng tiếng thác đổ. Nó đã thấm mệt và rất có thể sẽ mắc phải sai lầm. Lối đánh của Araki quá chuẩn xác, kĩ năng lại gần như hoàn hảo rất khó cho đối thủ tìm ra được sơ hở. Sau một đòn đâm, Jack bị đẩy về phía dòng sông.

Trong Ngũ Đại thì thủy luôn là người bạn tốt nhất của nhẫn giả...

Jack chợt nhớ lại bài học của vị tổ sư ninja Soke về cách vận dụng môi trường làm lợi thế. Nó cúi đầu tránh đòn của Araki.

Dù kẻ mạnh nhất cũng không thể kháng cự... Đó vừa là tấn công, vừa là phòng ngự...

Jack liên tục lùi theo rìa sông để Araki tiếp tục lấn tới.

Dù kiếm thuật của Araki rất bài bản, nhưng điểm yếu là chuyển động dễ bị đoán phương hướng được trước.

Jack quyết định vận dụng nguyên tố Thủy.

Dẫn địch vào sông... Bắt họ chiến đấu trong nước...

Chiến thuật này thoát nhìn thì rất mạo hiểm. Jack cũng có thể ảnh hưởng bởi dòng nước như Araki. Lợi thế của nó là đã từng trải qua khóa huấn luyện ninja nên biết cách ứng phó. Trong khi đó Araki thiếu sự uyển chuyển cũng như kinh nghiệm nên bất lợi hơn hẳn.

Trận chiến đã kéo vào sông, đám đông nhanh chóng đến gần bờ quan sát.

Jack đã quá coi thường Araki. Dù ở trong môi trường nước thì anh ta vẫn rất lợi hại. Tiếng kiếm va vào nhau vang lên không ngớt, càng lúc hai người càng đến gần dòng thác. Dòng chảy như trở nên mạnh mẽ hơn khiến việc giữ thăng bằng cực kì khó khăn. Nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Hana và Ronin.

“Cọc gỗ mạn!”, Hana chỉ vào sau lưng Jack la lớn.

Quay lại nhìn thấy những hòn đá nổi trên mặt nước, Jack nhanh chóng nhảy lên hòn đầu tiên. Araki không muốn Jack chiếm được lợi thế chiều cao nên cũng nhảy theo. Anh ta suýt trượt chân vì bề mặt trơn trượt nhưng cuối cùng vẫn giữ được thăng bằng.

Jack đi trước, Araki theo sau. Họ chiến đấu trên bề mặt nhấp nhô giữa dòng sông cuộn cuộn chảy. Araki đỡ một đòn đâm của Jack rồi phản lại bằng đòn chém chéo lợi hại. Cách duy nhất để có thể tránh được là phải cong người ra phía sau. Khoảnh khắc đó, trông Jack như thể chỉ một cơn gió cũng đủ khiến nó rơi ngay xuống.

Giữ trọng tâm.

Araki phóng tới chuẩn bị tung đòn kết liễu. Đám đông bắt đầu đồng thanh hô, “Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!”

“Đến lúc kết thúc rồi”, Araki giơ cao kiếm tuyên bố. “Nói lời vĩnh biệt đi”.

“Chúng ta chỉ đánh đến khi lấy được máu đối phương thôi mà!”, Jack chao đảo trên hòn đá.

“Đó là *trước khi* tôi biết cậu là tay võ sĩ ngoại quốc”, Araki cười nham hiểm. “Ai lại bỏ qua cơ hội lưu danh muôn đời như vậy chứ!”

CHÂN TƠ KẼ TÓC

Lưỡi kiếm phóng tới cổ Jack như máy chém. Trong khoảnh khắc đó, nó bất ngờ bật dậy phóng sang hòn đá tiếp theo. Đòn tấn công của Araki thành ra công cốc, ngược lại còn khiến anh ta bị mất đà. Jack chọc kiếm vào đai lưng trước khi đối phương ngã hẳn xuống nước.

Araki đã bị đẩy đến giới hạn, mắt anh ta mở to rưng rưng sợ hãi.

“Cái này gọi là túy quyền”, Jack tuyên bố. “Tấn công khi tưởng chừng yếu thế nhất”.

Một dòng máu đỏ lan ra trên áo Araki chỗ kiếm Jack xuyên qua.

“Anh trúng đòn trước rồi nhé”, Jack khẳng định.

“Không!”, Araki vẫn cố chấp bất kể tình trạng của mình. Một tiếng vải bị xé rách vang lên khi anh ta cố vẫy vùng. Kiếm thủ trẻ tuổi trường Liễu Sinh Lưu đã hoàn toàn bị chế phục bởi Jack.

“Đừng ngoan cố nữa”, Jack bình tĩnh nói. “Hay anh muốn tôi rút kiếm ra kiểm tra?”

“Không! Có! Ý của tôi là... Được rồi, được rồi! Tôi trúng đòn trước! Cậu thắng rồi!”, Araki la lên khi tấm đai lưng rách thêm một đoạn.

Jack túm cổ áo anh ta kéo thẳng dậy. Điên cuồng trong cơn tức giận, Araki muốn đánh tiếp. Nhưng là một người tôn thờ tinh thần võ sĩ đạo, anh ta cuối cùng cũng tra kiếm vào vỏ đứng sang hòn đá bên cạnh cúi đầu tui hổ.

“Trả kiếm cho tôi”, Jack nhắc nhở.

Araki im lặng kéo cặp daisho Shizu ra khỏi tấm đai lưng rách rưới đưa cho nó. Ngay khi cầm được món vũ khí của mình, Jack chợt cảm thấy như một luồng năng lượng đang dâng trào trong cơ thể. Lấy lại hòn ngọc và cặp kiếm của Akiko, nó gần như đã thấy trọn vẹn các báu vật. Trong đám hành lí bị lấy cắp còn hộp gỗ *inro* của lãnh chúa Takatomi và cuốn hải đồ của

cha. Thứ đầu tiên vốn không đến nỗi quá quan trọng, vấn đề nằm ở cuốn sách đặc biệt ấy.

Hana nhanh chóng phóng tới khi Araki nhảy lên bờ. Ronin cũng theo sát phía sau. Jack trả lại cặp kiếm cho ông rồi đeo bộ daisho của mình lên, siết chặt vỏ kiếm trong đai lưng.

“Quá tuyệt vời!”, Hana phấn khích, hưng phấn từ chiến thắng của Jack khiến cô nàng gần như bị choáng ngợp.

“Chưa xong đâu”, Jack liếc qua lưng cô nàng cảnh báo.

Nhóm võ sinh Liễu Sinh Lưu đã biến thành đám đông điên cuồng tức tối sau khi chứng kiến thần tượng của mình bị đánh bại.

Kazuki và băng Bọ Cạp đi trước dẫn đầu. Cả bọn đứng chờ ở bờ sông, tay lăm lăm vũ khí.

“Bắt thẳng ngoại quốc, giết hai tên phản bội!”, Kazuki ra hiệu lệnh.

Raiden bước lên hòn đá đầu tiên, Goro, Hiroto, và người anh em Toru của hắn cũng nối tiếp theo sau. Nhìn con quái vật đang tiến đến và bè lũ đông đảo phía sau, Ronin do dự, “Xem chừng khó thắng keo này à nha”.

“Hay là mình hàng đi?”, Hana buột miệng thốt lên trong lúc Ronin rút kiếm khỏi vỏ.

Ronin không đáp. Ông đưa thanh kiếm gỗ cho Hana rồi gật đầu khi thấy Jack tuốt gươm thủ thế.

“Nhưng tôi có biết dùng món này đâu!”, nữ đạo chích phản đối.

“Vậy thì học nhanh lên”, võ sĩ nghiện rượu đáp.

Băng Bọ Cạp tiến dần đến. Jack nhìn quanh tìm đường thoát, nhưng những hòn đá này chỉ dẫn đến ngôi đền, mà nó biết rõ hơn ai hết nơi đó vốn là một ngõ cụt. Trở lại bờ sông cũng là một lựa chọn vô cùng tồi. Hạ gục vài ba người còn có thể, chứ cả đám đông như thế này thì thật quá sức.

Kazuki cười mỉa mai. “Mày cùng đường rồi, thẳng ngoại quốc!”

Nhận ra kháng cự chỉ là vô ích, Jack thu kiếm vào vỏ. Nếu nó chết ở đây thì ai sẽ cảnh báo cho Akiko biết về mối hiểm họa đang kề cận từng ngày.

“Anh đang làm gì vậy?”, Hana hỏi ngay.

“Sẵn sàng nhảy!”, Jack thì thầm đáp.

Hana nhìn qua thác nước chảy cuồn cuộn xuống con sông tưởng chừng như không đáy bên dưới. “Anh điên rồi chắc?”

“Tôi đã từng sống sót một lần như vậy rồi”.

“Từ đây ấy hả?”, Ronin hoài nghi hỏi.

“Không hẳn”, Jack thừa nhận. “Nửa đường thôi”.

“Nhưng tôi không biết bơi!”, Hana sợ hãi tột cùng trước viễn cảnh phải chọn giữa việc chiến đấu với đám người phía trước hay lao mình xuống sông.

“Cô cũng đâu có biết đánh kiếm”, Jack vặn lại khi Raiden đã tiến sát phạm vi tấn công.

“NHẢY THÔI!”

Jack nắm luôn cổ tay Hana kéo xuống. Ronin lắc đầu kiểu như không thể tưởng tượng nổi rồi cũng phóng mình theo nó, vừa kịp lúc kiếm của Raiden lướt qua lưng.

Ba người lướt theo dòng thác, Hana liên tục la hét, còn Jack thì cầu mong cho đừng tảng đá nào chờ sẵn trên đường. Gió thổi phân phật, thác đổ ầm ầm. Mọi người rơi xuống rất nhanh. Jack và Hana bị chia cách, bản thân nó còn tưởng đã chết, đến khi trời được lên khỏi mặt nước thì thở phào nhẹ nhõm.

Một tiếng thét cảnh báo Jack về Hana. Nữ đạo chích đã chìm hẳn xuống. Nó vội vàng bơi đến phía cô nàng. Hana trôi lên một lần nữa, có vẻ đã yếu đi nhiều. Jack cố gắng vật lộn khi dòng sông lần thứ hai nuốt chửng Hana. Nó quyết định lặn tìm nữ đạo chích mới quen được vài ngày, với tay nắm được vào tấm kimono ướt sũng kéo mạnh lên. Hana sặc sụa phun ra đầy nước.

Đoạn sông này hiền hòa hơn, nhưng dòng chảy vẫn rất mạnh. Jack giữ Hana thả lỏng cho cơ thể trôi đi. Lát sau Ronin cũng xuất hiện. Thế rồi một tiếng hét vang lên.

Từ trên đỉnh thác, Kazuki điên cuồng cảm tức.

“Tao thề sẽ tìm ra mày, đồ hèn mạt!”

SUY SÚP

Jack, Hana và Ronin hồi hải di chuyển dọc theo đường rừng hướng về phía nam cách xa Kyoto. Họ đã trôi theo dòng sông khá lâu, cho đến khi dòng chảy dừng lại mới lên bờ đi bộ. Ronin dẫn đường theo một lối tắt tránh các khu vực đông người. Dù màn thoát hiểm ngoạn mục đã tạo ra ưu thế không nhỏ về thời gian, nhưng để bị phát hiện vẫn là quá liều lĩnh.

Jack đi sau bọc hậu, vận dụng kỹ năng ninja để đảm bảo xóa hết mọi dấu vết. Hana thì vẫn liên tục liên tưởng như thường thấy.

“Không thể tin được là chúng ta vẫn còn sống! Anh có thấy mặt Raiden lúc tụi mình nhảy xuống không? Trông hẳn còn sốc hơn cả tôi ấy chứ! Trận chiến với Araki thì quá tuyệt vời. Lúc đầu tôi tưởng anh thua rồi. Ngờ đâu chỉ là mồi nhử thôi! Phe ta quả là lợi hại, mới mấy ngày đã lấy lại được kiếm và viên ngọc! Tuy tên bợm cờ bạc đã thua hết tiền của anh, nhưng nếu cần tôi trộm về lúc nào chẳng được. Cây bồng thì mất rồi, nhưng kiếm gỗ còn nguyên! Ronin, tôi trả cho ông nhé?”

“Cứ giữ đi”, võ sĩ nghiện rượu đáp cụt lủn trong lúc cổ tình tăng tốc, nửa để khỏi nghe cô nàng lải nhải thêm, nửa để tạo thêm khoảng cách với nhóm Kazuki và băng Bọ Cạp.

“Thật à?”, Hana hỏi rồi tự hào giắt kiếm vào đai lưng. “Thanh katana đầu tiên của tôi! Ông sẽ dạy tôi nhé, Ronin? Tôi cũng muốn trở thành một võ sĩ như ông và Jack vậy!”

“Võ sĩ là tước hiệu *kế thừa*”.

“Nhưng Jack thậm chí còn không phải người Nhật nữa!”

“Cậu ta được võ sĩ nhận nuôi. Và cũng không đi ăn cắp vặt!”

“Ô!”, Hana thoáng buồn bực với câu trả lời của Ronin. Cô nàng im lặng giây lát rồi lại tiếp tục. “Thế thì ông nhận nuôi tôi là được!”

Ronin đứng sững lại, mặt cứng đờ. Ông quay người định đáp, nhưng suy nghĩ thế nào lại tiếp tục bước đi.

Hana xoay sang nhìn Jack. “VẬY là chịu hay không chịu?”

Jack nhún vai nước đôi. Dù vậy, trong thâm tâm nó tin rằng Ronin không phải người có thể nhận nuôi kẻ khác. “Chúng ta cũng đi thôi”, Jack nhắc nhở.

Cả ba lại lên đường, thậm chí còn không dừng lại ăn trưa. Thịnh thoảng họ phải đi vòng tránh du khách hay làng mạc. Cứ như vậy đến xế chiều thì tới một thung lũng nhỏ bên dòng suối tách biệt.

“Hôm nay cắm trại ở đây”, Ronin tuyên bố rồi bắt đầu dọn dẹp nhóm lửa.

Hana nhanh nhẹn thu lượm củi, còn Jack thì chặt cây tạo thành giá treo hong khô quần áo. Ronin mở túi lấy lương thực ra quất tháo ẩm ỉ.

“Sao vậy?”, Jack thắc mắc.

Ronin không đáp mà chỉ giận dữ ném hành lí ra đất. Một kiện rơm đựng gạo, một cái lò nhỏ, một củ hành, nửa cây bắp cải, vài củ cải trắng, kèm theo những mảnh sành vỡ. Thì ra chấn động khi tiếp nước đã khiến bình rượu cuối cùng của Ronin tan tành.

Hana trở lại với đám củi trên tay vừa lúc nhìn thấy biểu cảm khó coi của Ronin. Vị võ sĩ giật phắt nửa cây bắp cải ngồi xuống bắt đầu chặt.

“Để tôi làm cho”, Hana đề nghị, cô nàng sợ rằng thay vì vào nồi thì phần lớn món ăn sẽ bị Ronin làm văng cả ra đất. “Ông ra nhóm lửa đi”.

Ronin khó chịu lau bầu dúi bắp cải vào tay Hana rồi lấy đám củi chất thành đống. Jack thầm nghĩ tốt hơn hết cứ để ông một mình nên quyết định giúp Hana chuẩn bị thức ăn. Hai đứa nhìn nhau nghe vị võ sĩ gặt gồng thêm vài lần trong lúc nhóm lửa. May là khi thành công Ronin đã nguôi ngoai ít nhiều. Bữa ăn tuy đạm bạc nhưng phần nào cũng vực dậy tinh thần vị võ sĩ.

“Tin tức về thất bại của Araki sẽ lan ra rất nhanh chóng”, Ronin nói với Jack, “Và với tình hình bị băng Bọ Cạp săn đuổi như hiện nay, cậu cần phải đến Nagasaki sớm chừng nào hay chừng đó”.

“Nhưng tôi phải qua Nara đã”.

Ronin lắc đầu. “Không đáng đâu”.

“Nagasaki sẽ là hướng Kazuki đề phòng nhất”.

“Đúng. Nhưng càng chần chừ hấn sẽ càng có thêm thời gian dàn quân mai phục. Cậu nghĩ mình đủ sức đơn độc chiến đấu với bao nhiêu tên?”

“Cũng đành thôi. Tôi *nhất định* phải đi Nara. Nhật kí của cha vẫn ở đó. Hơn nữa tôi cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Phần kí ức bị đánh mất,

tên Botan đó nhất định sẽ có câu trả lời”.

“Cậu đã lấy lại được viên ngọc, quần áo, vũ khí rồi. Bộ quyền nhật kí đó quan trọng đến vậy ư?”

Jack gật đầu, thầm nghĩ đã đến lúc đặt trọn niềm tin vào Ronin và Hana. Những ngày qua đã cho nó thấy hết được thành ý của họ. “Đó không phải là quyền nhật kí thông thường”, Jack bắt đầu giải thích về tầm quan trọng của bản *hải đồ* cho hai người bạn đồng hành.

Lúc nó nói xong thì Ronin thốt lên, “Vậy ra quyền sách này có giá trị... *khủng khiếp* đến thế”.

“Vâng”, Jack đáp. “Nhưng chỉ có tôi mới có thể giải mã những kí hiệu trong đó. Và tôi đã thề với cha sẽ giữ cho vật này được an toàn tuyệt đối. Tôi có *nghĩa vụ* phải tìm nó cho bằng được”.

Ronin thở dài quăng củi vào ngọn lửa. “Tôi hiểu. Cậu mong muốn hoàn thành tâm nguyện của cha mình, và tôi hoàn toàn tôn trọng điều đó”.

Nói đoạn vị võ sĩ lấy que chọc đám than.

“Cậu không được làm ông ấy thất vọng... như tôi”. Ronin nói như thế đã quên mất sự hiện diện của Jack và Hana. Ông liên tục lăm bầm một mình. “Tại *tôi* đã để cho người ấy vào. Tại *tôi* đã không đi tìm vũ khí. Tại *tôi* ngu dốt bị lừa. Tại *tôi* mà cha...”

Đến đây Ronin chột câm bật. Ông cứ như vậy nhìn vào đồng lửa, ánh sáng phản chiếu lập lòe trong mắt vị võ sĩ khiến chúng càng đỏ hơn bao giờ hết. Cuối cùng Ronin thở dài, hai hàng nước mắt trào ra.

“Ông có sao không?”, Hana nhẹ nhàng hỏi.

“Bình thường”, Ronin dùng tay lau mặt nói. “Chỉ là khói bay vào mắt thôi”.

HININ

Mọi người im lặng ngồi quanh đám lửa.

“VẬY THÌ ĐI NARA THÔI!”, HANA cố gắng vực dậy tinh thần. Cô nàng chạy đi nhặt thanh kiếm gỗ. “Thằng cha Botan đó nên cẩn thận thì hơn - nữ võ sĩ HANA đã để mắt đến hắn rồi đó!”

Ronin cúi xuống vừa kịp tránh một cú vung vẩy của HANA.

“BỎ KIẾM XUỐNG!”, ông gào lên, rõ ràng rất hối hận khi quyết định để HANA giữ kiếm hồi sáng. “ĐÃ NÓI RỒI, KHÔNG ĐƯỢC LÀ KHÔNG ĐƯỢC!”

Nhìn thấy Ronin giận đến run cả tay, HANA bèn ngoan ngoãn làm theo. “NHƯNG ÍT RA ÔNG CŨNG DẠY TÔI CÁCH SỬ DỤNG ĐƯỢC MÀ”, cô nàng vớt vát.

Ronin nhìn nữ đạo chích chăm chăm.

“ĐẾN NARA NHANH NHẤT ĐI ĐƯỜNG NÀO?”, JACK cắt ngang hòng hướng chú ý của vị võ sĩ nghiện rượu sang chủ đề khác.

“THUNG LŨNG KIZU”, Ronin đáp.

“CÒN LỐI NÀO KHÁC KHÔNG?”, JACK bức xúc khi nghĩ đến viễn cảnh phải vòng lại lần nữa.

Ronin lắc đầu. “ĐƯỜNG NÚI QUÁ XA XÔI CÁCH TRỞ. KHÔNG KÉN CHỌN ĐƯỢC ĐÂU”.

“TÔI TỪNG ĐI NARA RỒI”, HANA tiết lộ. “CHỪNG MỘT NGÀY ĐƯỜNG THÔI”.

“THẾ CÔ BIẾT ĐÔNG ĐẠI TỰ CHỨ?”, JACK ĐƯA TẤM BÙA XANH RA HỎI.

Nữ đạo chích nhoẻn miệng cười. “GÌ CHỨ NGÔI CHÙA ĐÓ LÀM SAO BỎ SÓT ĐƯỢC, CHẮC THUỘC LOẠI TO NHẤT THẾ GIỚI!”

Nhận thấy tay Ronin vẫn đang run, JACK nhích sang một bên nói, “ÔNG LẠI GẦN CHỖ LỬA ĐI, RONIN!”

“TÔI KHÔNG LẠNH”, vị võ sĩ cố khống chế tay mình làm bầm. “NẾU CÓ ÍT RƯỢU SẼ HẾT NGAY”. HANA NHÚT MÀY NHÌN JACK. “NÓI XEM, SAO ÔNG LẠI NGHIỆN RƯỢU DỮ VẬY?”

“UỐNG ĐỂ QUÊN”.

“Quên... cha ông ư?”, Hana lấn tới.

“Đừng xía vào chuyện của người khác!”, Ronin quát.

Hana rõ ràng bị tổn thương bởi thái độ của vị võ sĩ.

Ông bèn lau bầu xin lỗi. “Ông trời thật trở trêu, Jack nhỉ? Cậu muốn nhớ không được, tôi muốn quên chẳng xong!”

Nói đoạn Ronin đứng dậy bước ra góc nằm ngủ. Jack nhìn vai ông co giật, tự hỏi không biết do thiếu rượu, đêm lạnh, hay những kí ức trong quá khứ.

Nó cùng Hana ngồi im lặng một lúc lâu cho đến khi màn đêm buông xuống. Chỉ có tiếng củi cháy bập bùng và côn trùng kêu rúc rích phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Mặt chúng phản chiếu ánh sáng, Jack lấy que khều cho tia lửa bắn lên không.

“Tôi thích nhìn lửa cháy”, Hana mơ màng nhìn đồng củi.

Jack cũng thả hồn vào trong mảng ánh sáng màu cam. Trong một khoảnh khắc, nó nhớ lại cái ngày trường Nhị Thiên Nhất Lưu bị hỏa thiêu, khuôn mặt cười man trá của Kazuki - và lời đe dọa tính mạng Akiko của hắn.

Jack siết chặt cành củi trong tay, tự trách mình ngu ngốc làm lộ tin tức cô bé vẫn sống sót.

Nhưng ngày nào Kazuki còn đuổi theo *Jack*, ngày đó hắn chưa thể rảnh rang đi tìm Akiko. Vấn đề chỉ phát sinh khi nó lên đường trở về Anh Quốc - tên kì phùng địch thủ kia nhất định không chịu bỏ qua dễ dàng. Viễn cảnh Akiko bị tổn thương thật sự quá khó để chấp nhận. Jack biết chắc nó sẽ phải đối đầu sinh tử một trận với Kazuki. Trong cơn tức giận, cành củi bị bẻ gãy lúc nào không biết, Jack giật mình trở lại với thực tại xung quanh.

“Cho tôi hỏi một câu được không?”, Hana rụt rè thì thầm.

Jack gật đầu ném cành củi gãy vào đồng lửa.

“Sau khi tìm được bản hải đồ ở Nara, anh để tôi cùng đi đến Nagasaki nhé?”

Jack hơi chần chừ, không biết phải trả lời ra sao cho phải.

“Đó không phải ý kiến hay đâu”, nó lên tiếng. “*Quá* nguy hiểm. Tôi thậm chí còn chưa biết có nên dẫn cô đến Nara không nữa. Nên nhớ Jack Fletcher này là khâm phạm bị tróc nã bởi Shogun và băng Bọ Cạp. Vả lại đến Nagasaki rồi tôi cũng sẽ lên đường rời khỏi Nhật Bản luôn”.

“Ở đây tôi cũng có gì đâu”, Hana xúc động. “Khoảng thời gian đi với anh và Ronin là những ngày có ý nghĩa nhất đời tôi đấy”.

Sự cô đơn trong trái tim Hana đánh động đến tâm can Jack. “Tôi hiểu... nhưng cô ở lại với Ronin sẽ an toàn hơn...”

Hana nhìn về phía võ sĩ nghiện rượu đang chập chờn ngủ. Cô nàng buồn bã lắc đầu. “Ông ấy không thích thế. Lẽ ra tôi không nên nhắc đến chuyện nhận nuôi làm gì!”

Nói đoạn nữ đạo chích bước ra xa đồng lửa. “Thôi quên đi. Chẳng ai cần tôi hết. Đúng là thứ *hinin* mà”.

“*Hinin?*”

“Phi nhân. Một kẻ bị ruồng bỏ”.

“Cô *không* phải là phi nhân”, Jack nhấn mạnh. “Cô là Hana”.

“Thế hả? Tôi thậm chí đến cái tên còn chẳng có, tự gọi mình là “Hana” vì thấy thích thôi. Lần đó tôi núp trong bụi cây thì nghe vị nữ võ sĩ chỉ vào nói “Hana, Hana”. Tôi cứ ngỡ bà ấy chỉ *mình*, nhưng thật ra là đang khoe hoa với con gái.

Kí ức buồn khiến nước mắt Hana tuôn trào.

Jack không biết phải nói gì bèn lấy con hạc giấy trong tay áo ra đưa cho Hana.

“Đây là vật Yori, một người bạn rất tốt của tôi đã tặng để chúc may mắn trước khi lên đường. Tôi muốn cô thay tôi giữ gìn nó. Để nhắc cho cô nhớ rằng cô *không phải* phi nhân. Mà là bạn của tôi”.

Hana đón lấy con hạc mỉm cười. “Cảm ơn anh”, cô nàng lau nước mắt thì thầm. “Tôi rất cảm kích. Từ trước đến giờ chưa có ai xem Hana này là bạn cả”.

Jack xích lại gần. “Nhìn này, chỉ cần kéo đuôi là cánh chim sẽ đập ngay”.

Hana khúc khích cười khiến Jack phần nào nhẹ nhõm, ít ra thì nó cũng đem đến một chút hơi ấm tình cảm cho ai đó, thay vì cứ phải cố hòa nhập, tìm cách được người ta chấp nhận.

Lướt mắt nhìn Hana, rồi Ronin, nó nhận ra cả ba đều là *hinin* trong xã hội Nhật Bản - một võ sĩ vô chủ, một nữ đạo chích, và một tên ngoại quốc. Nhưng định mệnh đã đưa họ đến với nhau, trở thành bạn đồng hành của nhau, thoát khỏi thân phận bị ruồng bỏ.

34

MŨI PHẬT

Jack không khỏi thờ dốt khi liếc nhìn qua vành chiếc mũ rơm của Ronin. Nó chưa bao giờ thấy tòa kiến trúc nào vĩ đại đồ sộ đến vậy. Sảnh chính Đông Đại Tự bao trùm không gian, rộng như núi, cao như tháp khiến người hành hương và tăng ni xung quanh trông chẳng khác gì những con kiến. Tổng quan mọi thứ đều được làm từ gỗ, tường sơn trắng, cột nhà nâu thẫm sang trọng, đỉnh được tô điểm bởi phần mái có hai mũi cong dát vàng óng ánh dưới nắng mặt trời.

Jack theo Ronin và Hana đi theo con đường dài nối tới bậc thang dẫn lên chùa. Hai bên là vườn tược được chăm sóc rất cẩn thận, lác đác còn có cả hươu ra nhận thức ăn từ tay các nhà sư. Hana phát hiện anh bạn đồng hành của mình đang trở mặt ra nhìn cảnh tượng lạ lùng trước mắt.

“Người Nara cho rằng hươu là động vật linh thiêng”, cô nàng giải thích. Họ tin chúng là loài vật bảo vệ thành phố khỏi nguy hiểm”.

Đi ngang qua một cái lồng đèn đá rất to, cả ba tiến về phía giếng nước. Jack và Hana tranh thủ rửa mặt mũi tay chân, còn Ronin uống rượu từ cái bình mới mua.

“Với tôi thanh lọc thể này là đủ”, ông chép miệng hài lòng nói.

Trên đường đến Nara, mọi người đi ngang qua một tiệm sake nên nhờ đó mà vị võ sĩ được thỏa mãn nhu cầu. May mắn cho Jack và Hana là cửa hiệu bên cạnh có bán màn thầu, thành thử chúng cũng có được một chút thức ăn.

Tất uế xong xuôi, ba người leo lên bậc thang đá dẫn vào đại sảnh. Phía cổng ngoài có đặt một cái lư khổng lồ hương khói mù mịt. Sáu cánh cửa lớn cao phải đến gấp năm lần người trưởng thành đã mở sẵn nghênh đón khách. Vào đến khu vực bên trong, một lần nữa Jack lại choáng ngợp trước cảnh quan kì vĩ.

Ngay trước mắt nó là bức tượng Phật Tổ vĩ đại bằng đồng trong thế ngồi thiền chìa tay phải, bóng bức tượng phủ trọn lên những người hành hương

bên dưới, ánh mắt nhìn về phía chân trời. Kể cả Ronin cũng không giấu được thoáng sửng sốt.

Sâu hơn ở bên cạnh là hai pho tượng chiến binh bằng gỗ, một vàng một đỏ, cao gần bằng cột trụ trần Đông Đại Tự. Hana tách nhóm lại gần nhìn. Jack nhận thấy một vị thầy tu trẻ đang đứng gần cổng liền cúi đầu thi lễ rồi lấy tấm *omamori* xanh ra hỏi thăm.

“Ồ! Vậy ra anh từng đến đây rồi nhỉ?”, nhà sư nghiêm chỉnh đáp lễ bằng giọng nhẹ êm.

“Tiếc rằng không phải”, Jack đáp. “Tôi nhặt được lá bùa này và nghĩ có thể nó xuất xứ từ đây. Thầy có biết người nào đã đánh rơi nó không?”

Nhà sư lắc đầu cười hiền từ. “Chúng tôi bán rất nhiều bùa dạng này”, đoạn chỉ vào quầy bán hàng lưu niệm giải thích. “Ngày cao điểm có khi cả hàng nghìn du khách”.

Jack chán nản nhìn hàng dài những *omamori* xanh. Mạnh mỗi - có thể coi là duy nhất sau khi mất trí nhớ - chẳng khác nào con số không. Nó cúi đầu cảm tạ nhà sư rồi quay về chỗ Ronin.

Giờ tất cả sẽ phải dựa vào cái tên Botan. “Làm cách nào tìm thấy hân đây?”

“Để tôi đi hỏi thăm xung quanh”, Ronin nói. “Chỉ sợ làm vậy sẽ bắt dây động rừng thôi”.

“Nhìn kìa!”, Hana hớn hờ.

“Suýt! Xin đừng làm ồn chốn thanh tịnh”, nhà sư gần đó nhắc nhở.

“Xin lỗi thầy”, Hana bèn im bật ra hiệu bảo Jack và Ronin đến cột gỗ phía cuối đại sảnh.

Chiếc cột này to như thân sồi già, ở giữa rỗng. Khi Jack và Ronin đến nơi, Hana cúi đầu tạm biệt nhà sư.

“Biết gì không?”, cô nàng bắt đầu liến thoắng. “Cái lỗ này có kích cỡ đúng bằng lỗ mũi tượng Phật luôn. Nếu ai có thể chui qua thì kiếp này may mắn, kiếp sau hưởng lạc đấy.”

“Xì!”, Ronin khinh khỉnh.

Mặc kệ thái độ của ông, Hana quỳ xuống lách mình qua lỗ. Cô nàng nhanh chóng xuất hiện ở đầu phía bên kia.

“Xong. Đến ai nào?”

“Ông trước đi, Ronin”, Jack nói.

“Ta không tin vào quỷ thần”, võ sĩ nghiện rượu gắt. “Và họ cũng không có tin ta”.

Jack thấy chẳng việc gì phải ngại. Hơn nữa tình huống này cũng tựa tựa lời vị sơn tăng ở đền thờ thần đạo hôm nọ. Nghĩ vậy, nó cúi xuống định chui qua, tuy nhiên cái lỗ này nhỏ hơn tưởng tượng nhiều, cẩn thận kiểm tra không còn ai xung quanh Jack mới đưa mũ rơm cho Hana, cặp kiếm cho Ronin giữ rồi luồn tay nhích từng chút. Đến giữa đường thì kẹt cứng không thể nhúc nhích gì nữa.

“Tôi bị kẹt rồi!”, nó thì thầm to nhất có thể.

Khuôn mặt tươi cười của Hana xuất hiện ở đầu bên kia. “Đừng lo, để tôi kéo anh ra”.

Jack thu người đẩy chân phối hợp với lực kéo tay của Hana. Ronin chỉ cười mỉa chứ không ra giúp. Phải mất rất nhiều sức nó mới thoát ra được cái ống, Hana ngã ngửa ra sau vừa thở vừa cười. “Mong là bỏ công đúng chỗ”, Jack phì phò.

Lúc đứng dậy đội mũ trở lại, nó bất ngờ nhìn thấy một vị samurai đi vào nói chuyện với trụ trì. Người này mang theo cả tùy tùng, chứng tỏ lai lịch không tầm thường - hoặc là lãnh chúa, không thì cũng thuộc dạng bộ hạ cấp cao. Ông ta mặc áo khoác đen, quần sọc đen trắng, tất trắng, đai lưng trắng, và nhất là vải vắn chuôi kiếm cũng trắng tinh khôi.

Nhưng điều làm Jack chú ý lại là cái *inro* trên hông vị võ sĩ. Chiếc hộp này có họa tiết và dây đeo giống hệt phần thưởng Lãnh chúa Takatomi tặng nó ngày trước. Rất khó để mọi chuyện trùng hợp đến nhường này, ông ta *nhất định* có liên quan.

35

SASUMATA

“Lần này chắc cú không?”. Ronin hỏi khi cả ba len lén đi theo vị võ sĩ và tùy tùng của ông ta vòng quanh Đông Đại Tự.

“Chắc chắn đó là chiếc hộp của tôi”, Jack gật đầu. “Nhưng liệu ông ta có phải Botan không?”

Ronin lắc đầu. “Theo tôi nghĩ tên Botan đó chỉ là loại võ sĩ tầm thường, trong khi người này có địa vị rất cao quý.

“Vậy thì ông ta là ai?”, Hana lên tiếng.

Ronin đến chỗ một nhà sư đang cho hươu ăn để hỏi thăm. Nhà sư lễ độ cúi đầu rồi mới đáp. “Ngài ấy là Lãnh chúa Sanada, chủ nhân vùng Nara”.

Jack cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Bằng cách nào mà chiếc hộp của nó lại rơi vào tay một vị lãnh chúa cao quý như thế? Chẳng lẽ ông ta có liên quan với tay Botan kia? Hay thậm chí những kẻ gây án đều hoạt động dưới bàn tay sắp đặt? Nếu vậy thì rất có thể người này đã biết về bản hải đồ, và trong trường hợp xấu nhất thì món đồ duy nhất cha để lại đã lên đường đến chỗ Shogun rồi!

Để lại nhà sư và con hươu, cả ba tiếp tục theo sát đối tượng.

“Tôi ngờ rằng Lãnh chúa Sanada có liên quan đến vụ tấn công”, Jack bắt đầu.

“Biết đâu cái hộp đó của cậu còn có bản tương tự?”, Ronin đặt vấn đề.

Jack lắc đầu. “Lãnh chúa Takatomi nói nó là vật có một không hai. Thậm chí cái của tôi, Akiko và Yamato đều có họa tiết khác nhau”.

“Cũng không loại trừ ông ta lấy nó từ tay Botan”.

Jack đã nghĩ đến trường hợp này. Khả năng không phải là nhỏ. Nhưng dù sự thật ra sao thì chắc chắn hai người này vẫn có liên quan với nhau, và sẽ dẫn đến manh mối tung tích bản hải đồ.

“Hay để tôi trộm nó về cho anh nhé?”, Hana đề nghị.

Ronin cau mày nói, “Chỉ sợ chưa kịp lại gần đã bị cận vệ của hắn chặt đứt tay rồi đấy cô nương”.

Mặt Hana tái nhợt khi nghĩ đến viễn cảnh đó, thậm chí sợ đến mức rụt cả tay vào trong ống tay áo kimono. “Chúng ta cần phải nói chuyện trực tiếp với Lãnh chúa Sanada”, Jack nói. “Thăm dò xem bằng cách nào ông ta lấy được chiếc hộp, từ đó tìm hiểu thông tin về bản hải đồ”.

“Tiếp cận ngay sẽ rất đường đột”, Ronin đáp. “Nếu được mời thì lại khác”.

Jack giả tảng thăm dò, “Lần này tên cha ông liệu có ích gì không?”

Mặt Ronin thoáng trầm xuống. “Khó lắm. Ông ấy khá nổi tiếng nhưng cũng lắm kẻ thù. Hơn nữa, đứng trước mặt lãnh chúa cậu sẽ không được đội mũ đâu”.

“Vậy thì tìm hiểu xem Lãnh chúa Sanada ở đâu trước đã?”, Hana gợi ý. “Rồi đến đêm lên vào lục soát một phen, như vụ ngọc trai ấy”.

Ronin xua tay gạt phắt ngay. “Dinh thự lãnh chúa được canh gác nghiêm cẩn vô cùng. Thậm chí samurai giỏi cũng khó làm nổi chứ đừng nói đạo chích quèn. Chỉ có ninja thì may ra”.

Jack cố hết sức không để lộ nụ cười. Nhấn thuật ẩn nấp của nó không phải loại xoàng, hoàn toàn có thể thử qua.

“Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác”, nó nói khiến Ronin ngạc nhiên không ngớt, còn Hana thì hờn hờ ra mặt. “Giờ cứ bám sát ông ấy về nhà đã”.

Chỉ một lát sau Lãnh chúa Sanada cũng rời khỏi cổng phía nam, Jack và mọi người liền tăng tốc đuổi theo. Khi đi ngang qua phần cột chống mái hiên cong vút, Jack nhìn thấy hai pho tượng chiến binh cơ bắp cuộn cuộn hiên ngang đứng gác. Cặp thần hộ vệ Phật Tổ này là Agyo và Ungyo, đứng trong tư thế giơ tay ra như muốn ngăn cản. Nhưng Jack, Hana và Ronin đã không kịp nhận biết lời cảnh báo này.

Họ vừa ra khỏi khuôn viên Đông Đại Tự thì đã có hàng tá doshin chạy xộc đến. Chỉ trong chốc lát cả đoàn đã bị vây chặt bởi đám quan binh tay cầm dùi cui.

Jack, Hana và Ronin định rút vũ khí nhưng chưa kịp thì đã bị khống chế bởi vô số đòn khóa từ tứ phía. Mà cho dù có kịp thì cũng nằm ngoài tầm tấn công. Cuối cùng ba người bị ép vào góc cột, toàn thân đều bị đánh túi bụi.

“Thế mà chúng nói bọn mày nguy hiểm lắm”, tên cầm đầu mỉa mai, mặc dù vậy hắn vẫn đứng cách một khoảng khá xa.

Jack cứ ngỡ màn tra tấn đã kết thúc thì bất ngờ đầu nó bị chèn lại bởi bốn cây dùi cui. Càng vậy vùng khống chế thì bọn lính càng siết lại chặt hơn, đau đớn đến mức không thể cử động được. Ronin và Hana cũng không khá hơn. Vũ khí của cả ba đã bị tước sạch, số phận hoàn toàn nằm trong tay bọn lính.

“Nhanh lên! Đừng để lãnh chúa phải chờ!”, tên thủ lĩnh ra lệnh cho thuộc hạ.

Nhăn nhíu mày, Ronin lầm bầm, “Đây *không* phải là lời mời mà tôi cần à nha”.

LÃNH CHÚA SANADA

“Đúng là một công trình nghệ thuật!”, Lãnh chúa Sanada rút thanh katana của Jack ra trầm trồ khen ngợi. Ánh mặt trời phản chiếu từng vân sóng cuộn cuộn trên thân kiếm.

Lúc này Jack, Ronin và Hana đã bị áp giải đến quỳ phục dưới hoa viên khu dinh thự lãnh chúa, tay trói chặt sau lưng. Con đường bọn lính dẫn họ đi qua được trải đá đen trắng. Và liếc nhìn qua thì cả khu dinh thự này cũng được xây bởi tường trắng và cột đen. Xem ra cũng như trang phục mặc bên ngoài, mọi thứ thuộc về Lãnh chúa Sanada đều có hai màu sắc như trên.

“Tài năng của Shizu quả là không gì so sánh được”, Lãnh chúa Sanada cẩn thận cất kiếm vào vỏ nói. “Để một tên ngoại quốc dùng thật sự quá phí phạm”.

Nói đoạn đưa cặp daisho cho cận vệ, một người đàn ông đầu trọc, mắt xếch, trông mặt rất dữ dằn. Tim Jack chùng hẫng xuống. Vất vả lắm mới lấy được về, giờ lại bị người khác tước mất ngay trước mắt.

Vị lãnh chúa vượt lên trước ba tay cận vệ. “Ta cũng không ngờ lại bắt được người sớm đến vậy. Thông tin tróc nã chỉ vừa mới được tình báo mang đến sáng sớm nay thôi”. Ông ta giơ ra một cuộn giấy, “Ba người lữ hành - một lãng nhân có râu, một con bé phi nhân, và một thằng ngoại quốc đeo cặp kiếm Shizu chuôi vắn vải đỏ. Tìm ra các người cũng không lạ, vấn đề là tại sao lại tự dẫn xác đến vùng Nara này?”

Jack chẳng thấy lí do gì để giấu diếm cả. Mặc dù đã rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc nhưng nó vẫn muốn biết tung tích bản *hải đồ* của cha.

“Tôi muốn đi Nagasaki để rời khỏi Nhật Bản - như lệnh của Tướng Quân - nhưng bị vây đánh trên chân núi Iga mất sạch hành lí. Vậy nên mới đến đây tìm”.

Vị lãnh chúa thở dài kiểu mỉa mai. “Tội nghiệp quá nhỉ. Thế hành lí gồm những gì?”

“Chiếc hộp ông đang giắt trên lưng”. Jack gật đầu về phía Lãnh chúa Sanada. “Một trong số các võ sĩ của ông đã đoạt nó từ tay tôi”.

“Hoang đường. Đây là quà tặng từ quan sư Kanesuke của ta”, Lãnh chúa Sanada chỉ tên bộ hạ đầu trọc nói. “Theo ý người thì ông ta là kẻ cắp ư?”

“Thế sao ngài không hỏi thử ông ấy lấy nó từ đâu đi?”, Jack nói lí.

Mặt Kanesuke trông càng khó coi hơn, nhưng Lãnh chúa Sanada không hề quay lại. “Tại sao ta phải tin lời người, một tên *phạm nhân*?”

“Chiếc hộp đó là quà tặng của Lãnh chúa Takatomi, thưởng công tôi ngăn chặn tên ninja Độc Nhân Long hành thích ông ấy”.

“Lãnh chúa Takatomi?”, Lãnh chúa Sanada cắt ngang với chất giọng cao hứng. “Một người đàn ông khôn ngoan và chính trực, ngồi ngay cạnh ta trên điện Tướng Quân. Đúng là ông ấy có nhắc đến chuyện này để cầu khoan hồng cho người. Nhưng *nếu inro* này đúng thật là của người, thì phải có bằng chứng gì đó chứ?” Rồi ông tháo chiếc hộp ra cầm lên trước ngực. “Mô tả được không?”

Jack gật đầu đồng ý.

“Nhưng nếu thất bại”, Lãnh chúa Sanada nhú mày, “thì Kanesuke sẽ được phép chặt ngay tay phải con bé hinin kia đấy nhé”.

Một tên lính tóm lấy Hana cời dây trói bắt cô nàng phải đưa tay ra, còn Kanesuke thì rút đoản kiếm *wakizashi* đặt sẵn lên uy hiếp. Nữ đạo chích chỉ biết đưa cặp mắt kinh hãi tột cùng nhìn Jack.

“Họa tiết hoa anh đào”, Jack nói vội, “bằng vàng và bạc”.

Lãnh chúa Sanada không hề hài lòng. “Nhớ đâu lúc áp giải người nhìn thấy rồi nhớ thì sao?”

“Hoa bằng ngà!”

“Chưa đủ”.

“Nhưng họa tiết đúng là như thế còn gì!”, Jack nhấn mạnh trong lúc Kanesuke giờ kiếm, Hana bắt đầu la lối dữ dội.

“Thế nói xem, ngoại quốc, có tổng cộng bao nhiêu con chim đậu trên cây?”, Lãnh chúa Sanada cười ranh mãnh hỏi.

Jack vắt óc cố nhớ lại. Đầu nó trống rỗng trước áp lực quá lớn. Tiếng hét của Hana nhỏ dần thành nấc nghẹn, mặt tái nhợt khi thấy Kanesuke siết tay chuẩn bị hành động”.

“Khoan đã!”, Jack chợt nhận ra mảnh khoe của đối phương. “*Không có con nào!*” Kanesuke nhìn chủ chờ lệnh ra tay, nhưng nụ cười của Lãnh chúa Sanada đã thay vào bằng cau có. “Chính xác”.

Điên lên vì bị phát hiện, Kanesuke định tự ý chặt tay Hana. “KHÔNG!”, Lãnh chúa Sanada trừng mắt ra lệnh. “Thằng nhóc ngoại quốc đã thắng, chuyện nó nói hoàn toàn là *sự thật*”.

Kanesuke tiu ngriu thu kiếm cúi đầu quay về vị trí. Hana vỗ tay vào ngực thở phào nhẹ nhõm.

Vị lãnh chúa mân mê chiếc hộp gỗ trong tay. “Trả lại cho người cũng được, nhưng thứ này ở nơi đó chẳng có ích lợi gì đâu”. Nói đoạn ông đưa nó cho một bộ hạ khác cầm. “Thế chúng ta đã có cái hộp, kiếm... còn thứ gọi là bản *hải đồ*?”

Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Ông đang giữ à?”

Lãnh chúa Sanada lắc đầu. “Ta cứ tưởng người cầm chứ. Shogun đặc biệt muốn lấy lại món đồ đó”. “Lấy lại?”, Jack khó chịu. “Bản *hải đồ* là kỉ vật của cha tôi”.

“Người thật không biết thân biết phận gì cả, samurai trẻ tuổi ạ”, lãnh chúa vừa nói vừa đi lại chỗ chiếc bàn gỗ nhỏ gõ gõ ngón tay ra chiều thất vọng. “Đáng tiếc là người không giữ món đồ ấy trong tay, nếu không thì ta lập được đại công cho Tướng Quân rồi”.

Đến lúc này thì Jack lại thấy thật may khi tung tích kỉ vật cha để lại chưa lộ ra. Shogun chính là mối lo đáng sợ nhất đối với nó. Như vậy nhiều khả năng Botan vẫn giữ bản *hải đồ*, trừ phi hắn đã bán... ném... hay dùng nhóm lửa rồi. Trong tình thế cái chết cận kề ngay bên cổ, có lẽ Jack sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Lãnh chúa Sanada thoáng trầm tư. Ông ngồi xuống ghế chỗ chiếc bàn được bày biện các viên đá đen trắng trông khá phức tạp, với tay lấy từ trong bát ra một viên đặt lên bàn đánh cạch.

“Người đã từng chơi cờ vây chưa?”, lãnh chúa lên tiếng.

Jack lắc đầu.

“Đúng là xuất thân từ nơi kém văn minh mà!”, ông ta chê bai. “Thế thì ta nhất định phải giáo huấn người về kĩ nghệ trước khi chết mới được!”

Nghe vậy Jack không thể kìm được bèn thốt lên. “Tại sao tôi lại *muốn* chơi cờ với một người đang định giết mình cơ chứ?”

“Đổi lấy tự do?”, Lãnh chúa Sanada khiến nó càng thêm kinh ngạc hết lần này qua lần khác. “Vì lòng kính trọng đối với sự trung thành của người dưới trướng Lãnh chúa Takatomi, ta cho phép người được đem tính mạng ra đánh cược một lần”.

“Nhưng tôi có biết chơi đâu”, Jack băn khoăn.

“À, luật lệ đơn giản lắm”, vị lãnh chúa xua tay. Ông nhìn sang phía Ronin, “Chắc người biết chứ hả?”

Ronin, người vẫn luôn giữ im lặng từ đầu cuộc nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

“Tốt, thế thì dành buổi sáng này dạy cho thằng ngoại quốc cách chơi đi”.

“Ngài thật quá đổi nhân từ”, Ronin lẩm bẩm mĩa mai.

“Nhưng nếu tôi thắng”, Jack xen vào, “thì ông sẽ đảm bảo thả người chứ?”

“Ta là một võ sĩ chân chính luôn tôn thờ chữ tín”, Lãnh chúa Sanada nở nụ cười ranh mãnh.

Jack biết nó không thể đòi hỏi gì thêm. “Thế còn hai người bạn của tôi thì sao?”

Lãnh chúa Sanada suy nghĩ vài giây rồi nói, “Cũng được. Ta đang cao hứng. Tất cả các người sẽ được thả... nếu thắng”.

Nói đoạn ông quay sang phía Kanesuke ra lệnh, “Phái sáu tên lính canh chừng cẩn thận. Chúng được phép sử dụng bàn cờ. Người sẽ là người phụ trách, nhưng vào đây nói chuyện *riêng* với ta cái đã”.

Sau khi vị lãnh chúa và Kanesuke rầu rĩ tốt cùng đi vào dinh thự, Ronin mới nhích lại chỗ Jack nói nhỏ, “Ông ta đang chơi trò tra tấn tinh thần đó, cậu không bao giờ thắng nổi một ván cờ vây nào đâu!”

“Nhưng luật chơi rất đơn giản còn gì?”, Hana xen vào, cố bám víu một tia hi vọng.

“Cờ vây học để biết thì rất dễ”, Ronin đồng ý, “nhưng muốn thạo phải *cả đời*”.

37

LUẬT CỜ VÂY

Dù bị quan là thế nhưng Ronin vẫn quyết định dạy Jack, dù sao thì trì hoãn giờ hành quyết cũng đồng nghĩa với việc có thêm cơ hội thoát ra.

Ba người ngồi quanh bàn cờ cạnh phòng trà, sáu tên lính canh đứng quan sát từ xa, nhưng vẫn luôn cảnh giác đặt tay trên kiếm.

“Hãy xem đây như địa bàn cần phải tranh đoạt”, Ronin chỉ vào bàn cờ vuông gồm 19 hàng dọc và 19 hàng ngang tạo thành 361 giao điểm. “Nguyên lí của cờ vây là giành càng nhiều đất càng tốt, hạ quân địch bằng cách bao vây chúng lại”.

Ronin lấy ra một quân đen từ trong bát gỗ.

“Hòn đá này chính là ‘quân’”, ông vừa nói vừa đặt cờ xuống bàn. “Đặt ở đâu cũng được, gọi là ‘khí’”. Một khi đã đặt xuống thì không được di chuyển nữa. Nếu bị bao vây và mất hết “khí” xung quanh thì sẽ bị bắt làm tù binh”.

Võ sĩ nghiệm rượu lại lấy các quân trắng ra khỏi bát thứ hai đặt xuống vị trí phía trên và hai bên trái phải của quân cờ đen, chỉ chừa lại mỗi một khu vực bên dưới còn trống.

“Khí của một quân cờ chính là khu vực ngang dọc của nó, không tính hướng xéo”, Ronin giải thích. “Quân đen đã rơi vào tình trạng ‘đả cật’, chỉ còn một khí và sẽ bị bắt ngay nước tiếp theo. Nước đó đi như thế nào?”

Ronin đưa Jack một quân cờ trắng. Nó không ngần ngại đặt ngay vào vị trí phía dưới quân đen.

“Tốt”, Ronin nói. “Nhưng phải cầm cờ bằng ngón trỏ và ngón giữa, trông sẽ lịch sự và quy chuẩn hơn.

Ông lấy quân cờ trắng Jack vừa đặt ra khỏi bàn cờ rồi đổi thành quân đen. Sau đó lại thêm vài quân đen nữa tạo thành hình chữ L.

“Các quân cờ được đặt liên kề nhau theo phương ngang hoặc dọc sẽ liên kết với nhau, kiểu như binh đoàn vậy. Việc liên kết như vậy sẽ làm chúng

manh hơn, kháng cự tốt hơn, chỉ có thể bị bắt nếu *toàn bộ* khí xung quanh đều bị địch lấy hết”.

Ông bao vây đám quân đen hình chữ L bằng quân trắng.

“Đám quân đen này đã bị bắt...”, Ronin gỡ các quân đen ra, “quân trắng đã chiếm sạch địa bàn sau một đòn tấn công. Những trận chiến như thế này sẽ quyết định cục diện trận đấu. Vào cuối ván, khi cả hai bên đều không tìm được cách nào lấy thêm địa bàn, bắt quân địch, hoặc giảm đất đối phương thì người ta sẽ cộng điểm với tù binh để phân định thắng thua, gọi là “mục”, người thắng là người nhiều mục hơn”.

“Cũng dễ đó chứ”, Jack nhanh chóng nắm được luật lệ, cũng không khó hơn môn cờ đam ngày xưa nó thường chơi với cha là mấy.

“Đừng có tự kiêu!”, Ronin cảnh báo. “Bắt lính chỉ là *một* trong số các cách giành địa bàn. Quan trọng nhất là đặt quân như thế nào để giành được khí. Mỗi bước đi đều phải có tính chiến thuật cực cao”.

Vị võ sĩ bắt đầu đặt nhiều nhóm quân khắp bàn cờ. “Đặt quân gần nhau sẽ giúp chúng liên kết lại, khó bị tấn công hơn”. Ông trở vào một nhóm quân đen tưởng như đang bị bao vây bởi quân trắng, nhưng hóa ra vẫn còn hai khí trống. “Ngược lại, đặt quân cách xa sẽ tạo ra cơ hội làm chủ toàn cục, cũng như giành đất nhanh hơn”. Ronin bao phủ góc trên bên phải của bàn cờ với các quân trắng rời rạc. “Cái khó của cờ vây là phải cân bằng được tấn công và phòng ngự, cấp bách và dài lâu”.

“Sao mà ông biết được món này vậy?”, Hana đang ngồi xếp bằng bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Ngày nào chẳng chơi với cha”, Ronin thoáng dăm chiêu.

Jack nhận thấy khóe môi cười nhanh chóng tắt ngấm trên gương mặt vị võ sĩ.

“Ông ấy cho rằng cờ vây rất hữu ích trong quá trình rèn luyện, không khác gì môn võ công. Và cách học nhanh nhất chính là trực tiếp chơi, Jack ạ”.

Ronin đưa bát cờ đen cho Jack.

“Quân đen đi trước. Cứ đánh rồi tôi sẽ giải thích sau”.

Jack và Ronin bắt đầu đấu tập. Ban đầu Jack cứ đặt cờ lung tung khắp mặt bàn, nhưng rồi nó phát hiện mình bắt đầu bị tấn công dữ dội bởi quân trắng. Đến giữa chừng, Ronin mới hướng dẫn Jack cách sửa thế lỗi, vượt

qua quân địch, giảm tầm ảnh hưởng của đối phương, hay tập kích chiếm khí.

“Hãy học cách quan sát”, Ronin nói. Ông chỉ vào hai nhóm quân của Jack. “Tuy còn khí nhưng chúng xem như đã chết vì trước sau gì cũng bị bắt. Thế nên đừng mất công cứu nữa làm gì”. Nói đoạn lại chỉ một nhóm quân của mình. “Đám này thuộc cửa sinh, *không bao giờ* bắt được. Hãy nhìn vào hai chỗ trống gọi là “mắt” ở đây, cậu không thể đặt quân vào được vì đánh thế chẳng khác nào tự sát. Xây dựng những đám quân bất khả chiến bại như thế này chính là chìa khóa chiến thắng.”

Họ đánh thử thêm vài ván, mỗi lần Jack đều sống lâu hơn một chút, cũng như hiểu rõ hơn về trò chơi. Ronin còn hướng dẫn nó cách tấn công hướng này để phát triển hướng khác, hay hi sinh một nhóm quân để thực hiện nước đi quan trọng.

Jack cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Quá nhiều thứ để nhét vào cùng lúc. Nó đã biết luật chơi và các chiến thuật cơ bản, nhưng ghép vào toàn cục thì thật sự phức tạp. Môn cờ vây này cao siêu hơn bề ngoài rất nhiều lần.

“Phải cố lên nữa mới được!”, Ronin mắng. “Cậu quá chú ý đến tiểu tiết. Phải có cái nhìn toàn cục, điều khiển mọi trận chiến trên đấu trường”.

Hai người lại đánh. Jack tập trung đến mức quên hẳn thời gian, và phải đến khi lính canh mang cơm trắng và nước đến nó mới nhận ra rằng đã sang trưa. Họ vừa ăn vừa chơi tiếp.

Nghe theo lời khuyên của Ronin, Jack xem cờ vây như một môn võ, và quyết định thử áp dụng tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cũng như việc chuyển từ một sang hai kiếm, nó chuyển hướng quan sát từ đơn sang đa chiều. Bàn cờ biến thành trận so tài với bốn võ sĩ, dần dần Jack chiếm được lợi thế trước Ronin - đầu tiên là ăn được cả nhóm quân, rồi tạo được hai “mắt”, thậm chí cướp khí lẫn đất!

“Hình như cậu ấy đang thắng!”, Hana vui mừng thốt lên. Cô nàng quay sang nhìn khuôn mặt cau có của Ronin. “Cậu ấy đang thắng... phải không?”

Ronin quan sát bàn cờ rồi định trả lời thì Kanesuke xộc tới với nụ cười gian xảo trên khuôn mặt nhăn nhúm.

“Đến giờ rồi”.

38

VÁN CỜ VÂY

Một cái bàn được dựng lên giữa hoa viên. Lãnh chúa Sanada trong trang phục toàn trắng ngồi một bên, khuôn mặt long trọng chất kì thủ. Jack ở phía đối diện, cũng nghiêm nghị chẳng kém, trong lòng thầm cố gắng che giấu hồi hộp. Dù sao đối với vị lãnh chúa kia đây chỉ là một trò chơi, còn với Jack là chuyện sinh tử sống còn.

Ronin và Hana quỳ vòng ngoài dưới sự theo dõi của sáu võ sĩ. Kanesuke sau khi phục vụ trà cho chủ cũng lui ra xa đứng làm trọng tài.

“Ta rất hứng thú với ván cờ này, dù ngắn một chút cũng không sao”, Lãnh chúa Sanada hớp một ngụm trà nói. “Người biết đấy, không phải lúc nào cũng có dịp xem dân ngoại quốc chơi cờ vây”.

Jack không thể tin nổi người đàn ông này lại điên rồ tới mức đem sinh mạng người khác ra chơi đùa để thỏa mãn trí tò mò của mình như vậy.

“Đây là ván cờ chính thức đầu tiên của người nên để công bằng ta cho người được phép cầm quân đen, và đi trước bốn quân”.

Jack nhìn Ronin chờ lời giải thích.

“Ý của ngài ấy là cậu được đặt bốn quân ở bốn góc, chiếm lợi thế...”

“Đủ rồi!”, Lãnh chúa Sanada giơ tay cắt ngang. “Giải thích thì không cấm, nhưng giờ học kết thúc rồi!”

Jack đặt bốn quân cờ xuống, đúng cách cầm bằng ngón trỏ và ngón giữa như Ronin đã chỉ. Lãnh chúa Sanada gật đầu đồng tình rồi cũng lịch thiệp đặt quân cờ đầu tiên của mình xuống góc bên trái.

“Bắt đầu thôi”.

Trong khoảng hơn chục nước đầu, Jack nghiêm chỉnh làm theo đúng kế hoạch đã bàn trước với Ronin. Nó cố tạo ảnh hưởng ở khu vực phía dưới bên phải, bỏ mặc khu vực phía trên bên trái cho đối phương. Bước tiếp theo sẽ là bao vây tiêu diệt quân trắng, nhưng vị lãnh chúa thích màu trắng kia

đã nhanh chóng phản công bắt gọn một quân cờ đơn độc, rồi thuận đà chiếm đất khiến Jack phải vội vàng tụ quân gia cố hàng phòng ngự.

Trận đấu cứ tiếp tục như vậy, mỗi đấu thủ đều tranh thủ tạo dựng lãnh địa khắp bàn cờ, thỉnh thoảng đe dọa bắt giữ vài tù binh.

Lãnh chúa Sanada mãi nguyên thờ dài. “Cờ vây quả là một bộ môn nghệ thuật. Hai quân trắng đen di chuyển thật nhiệm màu. Ta nói đúng chứ?” Rồi không đợi Jack trả lời, ông đã nói tiếp, “Dòng chảy suy tư và chiến thuật của người chơi tựa như âm nhạc cho tâm hồn”.

Ông đánh mạnh quân cờ tiếp ngay sau đó cạch lên bàn như để chứng minh cho lập luận của mình. Nước đi này khá táo bạo, cắt giữa hai cánh quân của Jack, mục đích nhằm phá hoại khu vực kiểm soát của quân đen phía góc dưới. Đám quân nhỏ hơn đã bị cô lập, Jack biết sẽ phải thật thận trọng nếu không muốn toàn bộ bị bắt. Tình cảnh tương tự từng diễn ra trong một ván đấu thử với Ronin, lần đó nó lao vào phòng ngự, và lập tức bị võ sĩ nghiệp dư trách mắng. Điều cần phải làm lúc này là lấy công bù thủ. Nghĩ vậy, Jack lập tức bủa vây quân trắng ở góc trên.

“Ái chà”, Lãnh chúa Sanada ngạc nhiên trước chiến thuật của Jack. “Người cũng có cốt cách đấy chứ, ngoại quốc”.

Với việc quân trắng buộc phải quay về phòng ngự, Jack liền tận dụng cơ hội gia cố nhóm quân kém thế của mình và nhân tiện trói luôn ba quân của đối phương ở giữa.

Lãnh chúa Sanada cẩn thận quan sát tình hình. “Hừm... người có khiếu hướng dẫn đấy, Ronin. Ta cũng phải nghiêm túc hơn thôi”.

“Tạm ngừng”, Kanesuke tuyên bố sau khi nhận được cái gật đầu của chủ nhân.

Ông ta nhìn bàn cờ một lần nữa rồi chậm rãi đi bộ quanh vườn suy tính nước tiếp theo. Dù chưa biết sự tồn tại của luật nghỉ giữa chừng này nhưng Jack cũng thầm cảm ơn Chúa. Đầu nó đang đau như búa bổ sau khi phải tập trung suy nghĩ suốt một thời gian dài. Jack đứng dậy duỗi chân rồi lại gần chỗ Ronin và Hana.

“Thật không thể tin được!”. Ronin phấn khích. “Đúng là cùng đường gặp may!”

“Nhưng ông ấy chiếm được toàn bộ vùng phía trên rồi”, Jack chán nản.

Ronin lắc đầu. “Cục diện của trận đấu này sẽ được định đoạt bởi số phận của ba quân trắng đó”, ông giải thích. “Nếu cậu có thể giết chúng thì đối

phương sẽ mất quyền kiểm soát ở những khu vực khác, và nhất định sẽ thua. Còn nếu chúng sống sót thì vô phương cứu chữa”.

Jack liếc nhìn bàn cờ. Ba quân cờ trắng tượng trưng cho sinh mạng của ba người bọn họ, áp lực thực sự rất lớn. Đến giờ phút này nó vẫn chỉ làm theo hướng dẫn của Ronin, nhưng giờ đây đã vào đến giai đoạn trung bàn chiến, mọi thứ sẽ phải dựa vào năng lực bản thân.

Lãnh chúa Sanada trở về sau khi tạm nghỉ. Ông ngồi xuống rồi ra hiệu bảo Jack tiếp tục.

“Chúc may mắn!”, Hana không giấu được đau khổ.

Jack hít sâu một hơi cố nở nụ cười tự tin nhất cho cô nàng an tâm rồi mới quay về vị trí. Lãnh chúa Sanada tay cầm quân cờ đồng dục tuyên bố:

“Bây giờ trận chiến mới *thực sự* bắt đầu”.

39

CHÒM SAO

Quân trắng bắt đầu tấn công vào địa phận bên phải vốn thuộc về quân đen. Jack định chặn lại nhưng bằng kỹ năng tuyệt vời của mình, Lãnh chúa Sanada đã cứu nguy cho ba quân cờ trắng và sau đó liên tục đe dọa nhóm quân đen.

Jack cố gắng trả đũa để cứu vãn tình thế nhưng càng lúc hệ thống phòng ngự của nó càng yếu ớt dưới đợt công kích của Lãnh chúa Sanada. Bị đánh khắp bốn phía, trận chiến dần vượt quá tầm kiểm soát của Jack. Quá tập trung vây ba quân trắng, Jack bỏ qua một đợt công kích của Lãnh chúa Sanada ở phía trên. Chưa kịp nhận ra tình hình thì nhóm bốn quân đen đã hoàn toàn bị bao vây bắt giữ.

Jack chán nản. Nó gần như đã mất trắng tầm ảnh hưởng khu vực phía trên. Giờ làm sao mà thắng nổi nữa?

“Tôi có quyền xin tạm nghỉ không?”, Jack hỏi.

“Cứ tự nhiên. Ván cờ này khiến ta rất *thích thú*”, Lãnh chúa Sanada đáp, nhân tiện cũng quay sang bàn luận cùng Kanesuke.

Jack dạo quanh vườn, cố ý bước chậm lại khi đến gần chỗ Ronin và Hana.

“Đừng lo”, Ronin nói thầm bằng giọng an ủi nhất có thể. “Dù thua ở một góc nhưng vẫn có thể phản công giành thắng lợi”.

“Bằng cách nào?”, Jack rầu rĩ. “Ông ta bao vây hết quân của tôi rồi”.

“Cậu phải có góc nhìn *chiến thuật*! Đoán ý đồ đối phương. Nhìn rõ toàn cục...”

“Hết giờ!”, Kanesuke tuyên bố khi phát hiện màn trao đổi.

Jack trở về vị trí rồi nhìn chăm chăm bàn cờ. Nó chẳng thấy đường hướng ở đâu cả, toàn là các trận đánh lẻ tẻ. Quân trắng quân đen đan xen co cụm, không hề biểu trưng cho chiến thuật gì.

“Nếu còn câu giờ thì phải đến tối muộn mới xong mất!”, Kanesuke mĩa mai nói.

Chòm sao!

Ý tưởng đột nhiên đến với Jack. Là một thuyền trưởng, lúc sinh thời cha vẫn thường dạy nó cách định hướng bằng các ngôi sao. Ban đầu có nhiều chòm sao khiến việc quan sát là rất khó, nhưng rồi Jack cũng nhận ra *trong cái nhỏ có cái to, và trong cái to có cái nhỏ*. Dần dần, nó biết cách phân biệt các chòm sao chủ chốt, từ đó chỉ liếc thôi cũng đọc được tình huống, việc trước đây có đúng cả buổi cũng không làm nổi.

Nếu xem quân trắng là các ngôi sao và quân đen là bầu trời thì Jack chẳng khó khăn gì hình dung ra trận chiến. Mọi thứ như chợt bừng sáng, một chiến thuật lập tức định hình kéo theo hi vọng chuyển bại thành thắng.

Bây giờ thì nó nhận ra kế hoạch của Lãnh chúa Sanada chính là hi sinh ba quân trắng để qua đó tiêu diệt tầm ảnh hưởng của quân đen ở cuối bàn cờ. Jack lập tức chuyển sang phòng ngự. Hai bên giằng co, Jack giật được tiên cơ, bắt bốn tù binh thành công giải nguy.

Lãnh chúa Sanada giật giật cánh mũi cầm một quân cờ định tấn công vùng trung tá. Nhưng Jack đã biết cách nhìn toàn cục, và linh tính mách bảo nên mặc kệ nước đi này. Nghĩ vậy, nó cầm cờ đặt cạch xuống ngay giữa bàn.

“Ôi trời!”, Ronin giật mình trước nước đi mạo hiểm của Jack. Nhưng một khi nước cờ đã đặt xuống thì mọi thứ đều là quá muộn.

Lãnh chúa Sanada cười khoái trá. Thắng ngoại quốc mắc sai lầm lớn rồi!

Dẫu vậy thì Jack vẫn tin vào linh tính của mình. Nó tiếp tục đặt cờ ở những vị trí bất thường và vẻ mặt của Lãnh chúa Sanada dần trở nên khó coi. Trận chiến căng thẳng khiến ông ta liên tục di tay quanh viền bát đựng cờ. Thông qua biểu cảm của Ronin, Jack biết đây là một hành động không hợp cách, và rằng đối phương đang có dấu hiệu mất bình tĩnh.

Lãnh chúa Sanada cau có đánh rất chậm chạp. Chỉ đến khi tạo được một nhóm có hai “mắt” mới bắt đầu tươi lên. Ông cười tươi khi nổi được toán quân này với ba quân cờ trọng yếu.

Ronin lắc đầu không dám quan sát tiếp. Kết cục đã an bài. Ông chuyển hướng sang sáu tên lính đang đứng canh. Một hai người còn có cơ thoát thân, chứ đánh tới sáu mà không có vũ khí trong tay khác nào tự sát.

“Nước này không hợp cách!”, Kanesuke mĩa mai tuyên bố.

Chú ý của Ronin bị kéo lại bàn cờ và ông thấy Jack vừa mới đặt cờ xuống một trong hai “mắt” của quân trắng.

“Xung quanh không còn khí, làm vậy là tự sát”, Lãnh chúa Sanada tươi cười nói.

“Nhưng còn quân *kia* thì sao?”, Jack làm bộ ngây thơ chỉ quân cờ trắng bị vây ở giữa hời.

Ronin thoáng nhìn qua bàn cờ và thở hắt ra. “Mắt ảo!”

Thì ra nước cờ của Jack tưởng chừng như tự sát nhưng lại ăn được một quân trắng. Lãnh chúa Sanada quá phân tâm với chiến thuật kì lạ của Jack mà bỏ qua lỗi rất ngớ ngẩn này. Bây giờ dù có làm gì thì cũng không thể cứu vãn tình thế nữa, bởi lẽ quân đen đã bọc trọn quân trắng bên trong. Ở lượt tiếp theo, Jack chặn nốt “mắt ảo” còn lại, tiêu diệt đoàn quân bất khả chiến bại giả - và cả ba quân cờ trắng trọng yếu, chiếm trọn một địa bàn lớn.

Ván cờ dần đi vào hồi kết... với thế trận giằng co.

Trận chiến giành đất bắt quân diễn ra rất khốc liệt, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn. Jack thậm chí chẳng nghĩ đến chiến thuật nữa mà chỉ dựa vào trực giác của mình là chính.

Lãnh chúa Sanada cố chọc thủng vào khe hở cuối cùng của bức tường đen, nhưng Jack nhanh chóng lấp vào chặn đứng đợt tấn công. Ranh giới giữa hai phe xem như đã phân định. Vị lãnh chúa nhận thấy không thể đánh tiếp nên bỏ lượt giao cho Jack một quân trắng như quy định. Nó cũng bỏ lượt trả lại cho đối phương một quân đen.

“Kết trận”, Kanesuke tuyên bố, công cuộc đếm đất và tù binh bắt đầu.

SỐNG VÀ CHẾT

Jack cảm giác như mình vừa giành được một chiến thắng không ai nghĩ tới. Và ánh mắt Lãnh chúa Sanada càng khẳng định thêm điều đó.

Sau ván cờ giằng co, chỉ nhìn thì rất khó xác định phe nào lợi thế.

Đang tính kết quả thì bất ngờ Kanesuke mất thăng bằng ngã nhào lên bàn khiến các quân cờ vương vãi khắp nơi.

“Ồ ngu!”, Lãnh chúa Sanada la lớn, nhưng nghe như còn có chút thờ phào nhẹ nhõm trong đó. “Giờ làm sao đếm ‘mục’ đây?”

Kanesuke cúi đầu ăn năn, nhưng Jack thoáng nhìn thấy nét cười ranh mãnh trên mặt hắn.

“Jack thắng rồi”, Ronin tuyên bố.

“Sao mà biết được!”, Lãnh chúa Sanada vặn lại. “Đếm đã xong đâu”.

“Quân đen thắng quân trắng hai mục”.

“Người quỳ ở đó mà cũng nhìn được ư?”

“Nhưng sự thật là như thế!”. Ronin đứng dậy cãi, nhưng chưa kịp đi bước nào đã bị hai tên lính trói gô cổ lại.

“Trận đấu bị hủy.” Lãnh chúa Sanada tuyên bố. “Lôi chúng đi”.

“Rõ ràng ông ta cố tình ngã!”, Hana phản đối khi bị kéo ra ngoài. “Các người chơi xấu!”

Vị lãnh chúa ngay lập tức sẵn tới nắm cổ nữ đạo chích. Khoảnh khắc ấy Jack còn tưởng Hana sắp sửa bị tiền trạm hậu tẩu rồi.

“Không kẻ nào được phép nói ta là lừa đảo!”, ông ta rút kiếm nói bằng chất giọng lạnh tanh. “Nhất là một đứa phi nhân!”

Hana không hề chùn bước. “Võ sĩ chân chính... tôn thờ chữ tín...!”, cô nàng lắp bắp.

“Nếu không phải ta là một samurai chân chính tuân thủ tinh thần võ sĩ đạo thì cái mạng quèn của người đã không còn rồi”, Lãnh chúa Sanada thả

Hana ra nói. “Thỏa thuận của chúng ta chỉ diễn ra *nếu* thắng nhóc ngoại quốc thắng. Nhưng vấn đề là nó có thắng đâu”.

“Thế thì chơi lại đi”, Hana vẫy vùng nói.

Lãnh chúa Sanada quay sang phía Jack. “Ván cờ tuy thú vị đấy nhưng ta còn có việc khác đáng quan tâm hơn. Khi khác đi. Nhưng để công bằng thì ta sẽ cho các người một đường sống”.

Nói đoạn ông ta lấy túi tiền của Kanesuke rải lên mặt bàn, sau đó nhặt hai quân cờ vẩy trên đất bỏ vào túi.

“Chọn lấy một viên”, Lãnh chúa Sanada đưa túi trước mặt Jack nói. “Màu trắng thì sống. Màu đen thì chết”.

Jack lo lắng nhìn cái túi. Một lần nữa sinh mệnh của hai người bạn đồng hành lại đặt trên tay của nó. Tuy là cơ hội có vẻ nhiều hơn.

“Tôi không thể để anh quyết định sinh tử của mình được!”, Hana xông tới nắm tay Jack trước khi nó kịp cho vào túi.

“Đứa nào cũng được”, Lãnh chúa Sanada nóng nảy nói.

“Oằn tù tù đi”, Hana hội ý với Jack và Ronin.

“Oằn tù tù là gì?”, Jack hoang mang trước đề nghị khó hiểu của Hana.

“Kéo, búa, dao”, Hana làm ra hình chữ V, nắm đấm, và xòe tay rồi hạ giọng nói. “Cả hai quân cờ ông ta đặt vào túi đều là màu đen”.

“Đừng nghĩ đến việc tố giác lần thứ hai”, Jack góp ý. “Ông ta sẽ ra lệnh giết cả bọn ngay”.

Ba người thử oằn tù tù, cũng chẳng quan tâm mấy đến kết quả. Bọn họ chỉ là đang câu giờ để có thêm thời gian tính cách mà thôi.

“Ông ta chưa từng có ý muốn để chúng ta đi”, Ronin liếc một vòng quanh đám lính vũ trang tận răng.

“Thôi đừng lằng nhằng nữa”, Lãnh chúa Sanada lắc lắc chiếc túi nói. “Đơn giản quá mà. Trắng hay đen. Sống hay chết”.

“Tôi sẽ làm”, Hana nói với Jack và Ronin.

“Để được gì chứ?”, Jack chán nản. “Trận này *không* thể thắng!”

“Tin tôi đi”, Hana tinh ranh nháy mắt nói.

Nữ đạo chích bước tới cái túi. Một nụ cười đắc thắng pha lẫn chờ đợi hiện ra trên mặt Lãnh chúa Sanada.

Jack cùng Ronin nín thở chờ đợi. Họ biết cô nàng không thể ngang nhiên cho quân cờ trắng vào túi được, kiểu gì Lãnh chúa Sanada cũng bảo là đã

giờ trò, vì vốn chỉ có hai quân đen thôi. Vậy thì làm sao đây?

Hana vội vàng rút tay ra rồi lóng ngóng làm rơi quân cờ xuống sàn trước khi mọi người kịp nhìn rõ màu sắc.

“Ôi không!”, cô nàng nhìn cả đồng cờ vương vãi bên dưới la lên. “Giờ thì chịu không thể biết tôi đã rút viên nào luôn”.

“Chẳng sao”, Lãnh chúa Sanada hoàn toàn hết kiên nhẫn. “Các người mất cơ hội rồi”.

Nói đoạn vẫy tay ra hiệu cho bọn lính.

“Khoan đã!”, Hana chợt hào hứng. Tôi vừa mới nghĩ ra, vẫn còn cách để biết mà. Chỉ cần nhìn vào túi là xong”.

Jack và Ronin liếc nhìn nhau thầm khen ngợi trí thông minh của Hana. Cô nàng nhanh chóng giật cái túi khỏi tay Lãnh chúa Sanada dốc ngược vào tay. Một quân cờ đen văng xuống”.

“Vậy là hồi này tôi chọn trúng viên trắng rồi!”, nữ đạo chích reo lên. “SỐNG!”

Lãnh chúa Sanada điên tiết vì bị chơi xỏ. Bọn lính cũng không biết giờ nên hành xử như thế nào.

“Võ sĩ chân chính luôn tôn thờ chữ tín đấy nhé”, Hana nở nụ cười ngọt ngào.

CHIA TAY

“Thật không thể tin là Lãnh chúa Sanada lại thả chúng ta đi”. Jack thắng thốt khi cùng Ronin và Hana rời khỏi Nara đi vào vùng rừng núi.

Trời mưa lăn phẫn, nhưng điều này không hề làm giảm hưng phấn của họ. Vị lãnh chúa kia tuy rất ma mãnh nhưng là người giữ chữ tín, đến mức còn trao trả chiếc hộp và vũ khí trước khi đuổi cả ba đi.

“Thả, nhưng không thả xa đâu”, Ronin hợp một ngụm rượu nói. Ban nãy Hana đã kịp tranh thủ thó vài đồng tiền của Sanada nên mọi người cũng tranh thủ mua lương thực. “Có điều cơ hội thì vẫn là cơ hội. Tất cả đều nhờ có Hana”.

Ronin đưa tay lên vai cô nàng siết chặt. “Không thể ngờ một đạo chích lại có thể nhanh trí hơn cả lãnh chúa”.

Hana nheo nheo mắt. “Tôi lạ gì mấy trò này. Sống trong giang hồ thì phải thế”.

Ronin tươi cười kéo cô nàng lại gần. “Ta rút lại những lời đã nói về cô, Hana. Tuy cô là một đạo chích, nhưng thậm chí còn dũng cảm và trung thành hơn rất nhiều võ sĩ mà ta biết”.

Mặt Hana đỏ lên trước lời khen ngợi. Nhìn hai người ở bên nhau gần như là cha con, Jack nhận ra họ thật sự rất hợp nhau - thậm chí là rất *cần* có nhau. Trong những ngày qua, duy nhất lần này mắt Ronin không chất chứa niềm hối tiếc.

Lúc bọn họ đi đến ngã tư thì khuôn mặt Ronin đột nhiên nghiêm túc trở lại. “Đến lúc chia tay rồi”, ông tuyên bố.

Hana há hốc miệng, bao nhiêu vui sướng tan thành mây khói. “S... sao lại thế?”

“Lệnh truy nã đã được gửi đi toàn quốc. Ở với nhau quá dễ bị phát hiện”.

Jack biết quyết định của Ronin là hoàn toàn chính xác. Với việc bị người của Tướng Quân, băng Bọ Cạp, và giờ là Lãnh chúa Sanada truy đuổi, khả

năng thoát thân là rất thấp. Nếu đi riêng lẻ thì ít ra còn có thể ẩn vào đám đông mà thoát thân.

“Nhưng tôi biết phải đi đâu đây”, Hana không hề muốn nghĩ đến viễn cảnh đó. “Tôi *muốn* được đi với hai người”.

Thấy nữ đạo chích nói như vậy, Jack nghĩ bụng để cô nàng một mình có khi còn nguy hiểm hơn.

“Hay cho Hana đi cùng với ông nhé, Ronin?”, Jack gợi ý.

“Ừ!”, Hana tóm lấy ngay cơ hội. “Ông có thể dạy tôi võ thuật, còn tôi nấu ăn, giặt giũ cho ông”.

Ronin dứt khoát lắc đầu, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Hana. Rõ ràng chuyện này với ông cũng rất khó khăn.

“Tôi là con người của rắc rối”, vị võ sĩ nhìn chăm chăm vào bình rượu nói. “Không thích hợp để phụ nữ ở cùng”.

Hana siết chặt tay áo Ronin nài nỉ. “Làm ơn đi. Ông thậm chí sẽ không nhận ra sự hiện diện của tôi đâu mà”.

“Không được!”, Ronin giật ra.

Mắt Hana ứa lệ, việc bị chối từ còn kinh khủng hơn phải chia tay.

Jack cũng không thể mạo hiểm để cô nàng đi cùng mình đến Nagasaki. Nó thậm chí còn bị truy lùng gắt gao hơn Ronin. Nhưng mà, một ý tưởng chợt lóe lên. Và việc này sẽ giải quyết được nỗi lo vốn chất chứa trong tim nó từ lúc ở Kyoto.

“Hana, hãy đi về hướng đông... đến Toba”.

“Nhiệm vụ gì à?”, nữ đạo chích tươi tỉnh hơn một chút.

“Ừm, một nhiệm vụ rất quan trọng”, Jack đặt vấn đề. “Cô phải báo cho Akiko biết rằng Kazuki đang đi tìm và muốn báo thù”. Nói đoạn nó đưa chiếc hộp cho Hana. “Đưa cái này cho Akiko, cô ấy sẽ biết cô là bạn của tôi. Cô ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô”.

“Anh cùng đi với tôi nhé!”, Hana háo hức.

“Không được. Làm vậy chỉ dẫn đường cho băng Bọ Cạp đến sớm hơn thôi”, Jack giải thích. “Tôi sẽ đi theo hướng ngược lại, cố ý để lộ tung tích để đảm bảo dụ chúng khỏi hướng Toba. Cô có thể nhận nhiệm vụ này giúp tôi chứ?”

Hana đón chiếc hộp bằng cả hai tay rồi gật đầu đầy quyết tâm.

“Cảm ơn cô, Hana”, Jack thở phào nhẹ nhõm vì giờ thì ít ra Akiko cũng được báo tin trước.

Ba người chia lương thực, sau đó Jack và Ronin nhìn Hana vẫy tay lần cuối rồi khuất dần sau ngọn đồi.

“Một tâm hồn can đảm”, Ronin nói. “Ta sẽ rất nhớ con bé”.

“Kể cả màn lú lo liên hồi ư?”, Jack ngạc nhiên khi nghe lời tâm tình của Ronin.

“Ừ”, Ronin thừa nhận. Ông quay sang Jack nói. “Xin lỗi vì không thể tìm lại bản *hải đồ* cho cậu”.

“Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi”, Jack nghiêm mặt. “Bây giờ còn cố tìm Botan thì khác nào giao mình vào miệng cọp”.

Nó biết giờ là lúc phải nhìn vào sự thật, dù tàn nhẫn đến mấy - kỉ vật của cha đã thất lạc. *Điều cậu muốn là không thể*, đúng như lời vị sơn tăng. Đây nhất định là cái không thể mà ông ta nói. Dù nỗ lực đến đâu, mạo hiểm đến mấy thì nó cũng không thể lấy lại món đồ đã mất, không thể giữ được lời hứa với cha, và cũng không thể đảm bảo được tương lai cho Jess.

“Đừng lo, ta sẽ đi tìm tay Botan đó... và cả bản *hải đồ*”.

“Ông đã giúp tôi quá nhiều rồi”. Jack nhấn mạnh. “Đừng liều mạng thêm nữa”.

“Cũng chẳng còn mấy để mà liều đâu”, Ronin nâng bình rượu lên nói. “Được giúp cậu là một vinh dự đấy, võ sĩ trẻ tuổi”.

Nói đoạn ông cúi xuống thi lễ rồi đi theo hướng bắc về phía Kyoto.

“Khoan đã!”, Jack lên tiếng. “Tôi chưa trả công cho ông”.

“Cậu *không* cần phải làm vậy”.

“Có chứ”, Jack vừa nói vừa đuổi theo. “Đây là vấn đề danh dự. Chúng ta đã giao kèo ông được chọn một thứ trong số hành lí thu về”.

“Cặp kiếm chắc chắn không được rồi”.

“Vậy thì... viên ngọc trai vậy”, Jack đề nghị rồi lấy từ trong áo ra chiếc trâm bằng vàng. Tuy không muốn rời xa viên ngọc, nhưng hẳn Akiko cũng muốn nó là người biết giữ chữ tín. Dù sao đây là việc nên làm.

“Cảm động quá ta!”, một chất giọng mỉa mai vang lên.

Jack và Ronin quay phắt lại. Võ sĩ lạ vận bộ kimono nâu xuất hiện trong sự kinh ngạc của hai người. Tên này ngực trần, tay cuộn cuộn cơ bắp, trông đáng vẻ hẳn phải rất khỏe và dày dặn kinh nghiệm chiến trường. Khuôn mặt

góc cạnh tô điểm bởi chòm râu dê cùng ria mép tủa tốt cẩn thận. Có điều mũi lại rất xẹp, phần nhiều đã từng gãy trong một trận chiến, hơn nửa cằm hằn sẹo khá sâu.

“Ronin! Không ngờ mình lại gặp nhau”, người đàn ông mở tay ra chiều thân thiện. Ronin nhìn chăm chăm vẻ khó hiểu, tay sẵn sàng rút kiếm.

“Mới đó mà đã quên rồi à?”

Ronin nhú mày quan sát đối phương thật kỹ lưỡng. “Trí nhớ kém lắm. Thử nhắc xem”.

“Lúc đó anh khá say rồi. Mà anh tỉnh táo như bây giờ mới thật sự là kì tích đấy”.

“Rốt cục mày là ai?”. Ronin sốt ruột.

“Botan đây chứ ai”.

Jack và Ronin lập tức rút kiếm, không ngờ người mình cần tìm lại *tự* mò đến thế này.

“Anh nghĩ sao lại tính tấn công bạn cũ vậy?”, Botan nói, hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi.

“Tao không phải bạn của mày”, Ronin gắt. “Bản *hải đồ* đâu rồi?”

Botan cười lớn. “Tôi cũng đang tính hỏi anh câu đó đây!”

“Ý mày là sao?”, Ronin cau có hỏi.

“Nè nè, anh cố nhớ lại coi. Kanesuke mong nhất chính là quyển sách đó đấy. Nhanh nhanh tiết lộ thông tin đi”.

Jack cũng ngạc nhiên không kém gì Ronin. “Chúng tôi đang tìm *ông* để hỏi về vấn đề đó đây”.

“Tao không nói với mày, thằng ngoại quốc”, Botan nạt. “Đáng lẽ mày phải chết rồi”.

Nói đoạn lại quay về phía Ronin cười cười. “Công nhận thấy anh theo thằng ngoại quốc tôi cũng hết cả hồn. Ai lại đi giúp nạn nhân đoạt lại thứ *mình* đã tham gia cướp cơ chứ!”

Đến đây thì Botan phá lên cười khi thấy biểu cảm kinh ngạc trên khuôn mặt Jack và Ronin.

“Dối trá!”. Ronin hét lớn, tuy vậy, mặt ông vẫn có vẻ dăm chiêu.

Jack nhận thấy điều này và dần chuyển hướng chú ý sang người bạn đồng hành mấy ngày qua của mình. Chẳng lẽ ông ta đã tấn công nó trước khi gặp nhau tại phòng trà ở Yamashiro? Tình cảm kia chỉ là sắp đặt giả dối?

Nó liên tục nhìn Ronin và Botan tìm câu trả lời.

“Thế ra *cả hai* đều quên sạch rồi à?”, Botan lắc đầu cười ngặt nghẽo.

Bất thành lĩnh tiếng cười của người này trở nên vô cùng quen thuộc, vết sẹo đó, cái mũi gãy đó, và mùi rượu nồng nặc của Ronin cũng vậy.

Màn sương trong đầu dần tan biến, một tia kí ức xuất hiện trong đầu Jack...

TRÚNG THUỐC

“Để tôi đãi”, một vị võ sĩ say rượu đột nhiên ngồi xuống bàn Jack tại một quán trọ nhỏ bên cạnh con đường núi.

“Cảm ơn, nhưng người xuất gia không thể uống rượu”. Jack đang giả trang trong vỏ bọc hư vô tăng, với chiếc giỏ rất to trên đầu đủ để che khuất thân phận người nước ngoài. Nó không hề muốn lọt vào tầm mắt của bất kì ai, đặc biệt là võ sĩ.

“Ngại gì”. Người nọ vẫy tay gọi chủ quán. “Một cho tôi, và một cho nhà sư đây...”

“Trà xanh thôi”, Jack cắt ngang. Từ chối có thể sẽ khiến võ sĩ nọ nổi giận, và điều đó không tốt cho việc cải trang chút nào. Ngay cạnh đó còn có ba võ sĩ khác cười nói rôm rả. Một trong số đó nổi bật với vết sẹo trên cằm và giọng cười vang dội - từ đầu những người này vẫn luôn quan sát Jack, nó định bụng phải tránh xung đột tối đa có thể.

Chủ quán trọ nhanh chóng lui ra sau khi làm xong yêu cầu của khách.

“Tôi là Ronin... còn thầy?”

“Takeshi”, Jack đáp, dùng tên của chính người cha nuôi Masamoto của mình.

“Rất hân hạnh”, Ronin lắc lư đầu thi lễ. Ông ta với tay chỉ vào mũ của Jack. “Các thầy đội giỏ trên đầu làm gì vậy?”

“Dấu hiệu của việc cắt đứt liên hệ với thế giới”, Jack vừa giải thích vừa chỉnh trang lại cho chắc chắn.

“Thật kì khi giấu mặt kiểu đó”.

Chủ quán mang nước đến, và Jack phải thở phào nhẹ nhõm vì may mắn là Ronin không hỏi thêm gì nữa.

“Để tôi rót cho”, Ronin lấy bình trà run run rót ra bát rồi đưa sang chỗ Jack.

“Cạn ly!”, ông cùng bát rượu của mình vào bát trà của Jack.

Jack uống một ngụm. Món trà này vừa đắng vừa kém chất lượng. Ronin thì vừa uống rượu vừa hít hà sáng khoái. Ông lên tiếng sau khi nhìn thấy cây shakuhashi Jack đang đặt trên bàn.

“Chà, tôi tò mò món này lâu rồi nha”, Ronin nhặt cây sáo dài lên, một vật dụng khác của hư vô tăng. Ông đặt môi lên cây sáo và thổi mạnh. Một âm thanh nghẹn bứ phát ra.

“Chắc hỏng rồi”, ông ngừng việc quan sát một hồi rồi trả lại cho Jack. “Mà anh định đi đâu đấy?”

“Phía nam”, Jack nhanh chóng uống nốt chỗ trà và đáp. Cuộc nói chuyện lại bắt đầu dẫn đến chỗ nguy hiểm.

Ronin huýt sáo. “Quá nguy hiểm. Rất nhiều toán cướp”.

“Cảm ơn đã chiêu đãi”, Jack chỉnh trang hành lí rồi cầm kiếm - vốn được quấn kín bằng vải để tránh gây chú ý.

“Nghe này, tôi quyết định làm hộ vệ cho thầy Takeshi”.

“Không cần đâu”.

“Thầy đừng từ chối”, Ronin loạng choạng đứng dậy nói. “Ai lại để tăng ni gặp phiền phức được?”

Jack cố gắng đi nhanh ra khỏi thị trấn trở lại đường núi.

“Thầy vội đến giờ lễ Phật?”, Ronin bình luận khi đuổi kịp Jack tại chỗ rừng tuyết tùng. “May mà tôi biết lối tắt!”

Nói đoạn ông ta kéo Jack khỏi đường chính vào một lối mòn nhỏ xuyên qua hẻm núi bất chấp nó phản đối. Thế nhưng chưa đi được bao lâu thì Jack đột nhiên thấy choáng váng.

Thấy tình trạng của nó, Ronin nói, “Thầy ngồi xuống nghỉ chút đi”.

Không đủ sức tranh cãi, Jack bèn tựa vào thân cây ngồi xuống. Tứ chi nó rã rời, trời đất quay cuồng dữ dội, Jack chỉ muốn nhắm mắt chống lại cơn buồn ngủ...

MỤC TIÊU SỐNG

“Chính ông đã bỏ thuốc!”, Jack vội vàng lùi lại, một kiếm chỉ vào Botan, một kiếm chỉ vào Ronin.

“Thế ư?”, Ronin hỏi ngược lại. Thế rồi kí ức về ngày hôm đó cũng dần hiện rõ trong đầu vị võ sĩ nghiện rượu. “*Cậu* chính là vị hư vô tăng đó hả?”

“Thế mà tôi cứ tưởng ông là người tử tế. Một samurai tôn thờ tinh thần võ sĩ đạo!”

“Tại nó cả!”, ông lắc lắc bình rượu giải thích. “Lúc đó ta thực sự cần tiền. Họ nói đang vây bắt một tên gián điệp... giả trang làm nhà sư. Và ta thì đặc biệt rất ghét những kẻ giả trang làm thầy chùa...”

Jack không thêm để ý. “Hèn gì tên bợm cò bạc ở Kizu biết tên ông. Các người cùng một ruộc với nhau cả! Làm sao tôi có thể tin ông bây giờ đây, Ronin?”

“Ta đã theo giúp cậu từ lúc...”

“Nếu không phải vì ông thì tôi đâu có rơi vào hoàn cảnh này!”, Jack cắt ngang.

Ronin cúi đầu hối hận. “Tôi đã mắc phải một sai lầm rất lớn”.

“Rượu, rượu, lúc nào cũng rượu. Bảo sao vẫn mãi là lãng nhân. Chủ nào dám chứa chấp bộ hạ như ông chứ!”

“Xin lỗi phải xen vào giữa màn tranh cãi của đôi uyên ương”, Botan móc mĩa. “Nhưng còn có chuyện cần kíp hơn phải bàn. Rốt cục anh đã làm gì với bản *hải đồ* rồi. Ronin?”

Jack trừng mắt nhìn Ronin, nó muốn biết câu trả lời không kém gì Botan.

Ronin lắc đầu. “T... tôi chẳng nhớ gì cả”.

“Vô dụng đến thế là cùng”, Botan bức tức hất tay. “Hèn gì hại chết cả lão cha!”

Mắt Ronin bừng lên giận dữ. Ông rút kiếm xông thẳng về phía Botan.

“Hạ kiếm xuống!”, một người đàn ông xuất hiện từ phía bìa rừng hô lên. Thì ra chính là tên nghiện cờ bạc ở Kizu. “Không thì nó sẽ chết!”

Ronin đứng sững lại khi thấy Hana, cổ bị kẻ sát bởi con dao của tên bợm. “Rất đúng lúc!”, Botan khoái trá.

Thêm ba người nữa xuất hiện vây kín Jack và Ronin vào giữa.

“Nếu chúng mày dám động đến một sợi tóc của con bé”, Ronin gào lên. “Tao sẽ...”

“Mày không có cái quyền đó đâu, Ronin”, Botan châm biếm. “Làm theo Shoda đi”.

Chẳng còn cách nào khác. Jack và Ronin buông kiếm xuống đất. Ngay lập tức cả hai bị khống chế bắt quỳ mọp.

“Tao cho mày một cơ hội cuối cùng. Cuốn sổ ở đâu?”

“Đã bảo là không nhớ”.

“Thế để tao làm mày nhớ”, Botan xoay sang một tên bộ hạ nói. “Trói con nhỏ này vào cây táo đằng kia”.

Sau khi tay Hana đã bị buộc chặt vào thân cây, Botan lấy dao của Shoda bước về phía nữ đạo chích. “Nhanh lên, không tao cắt lưỡi nó”.

Hắn bóp miệng Hana khiến cô nàng phải há miệng ra. Tuy cố vẫy vùng nhưng sức của Hana không thể đo được với Botan.

“Làm ơn!”, Ronin thất thanh. “Con bé chẳng can hệ gì cả”.

Botan không thèm để mắt, hắn chậm chậm giơ dao lên.

“Đừng!”, Ronin la. “Có khi... tôi nhớ được một chút rồi”.

Botan cười hoan hỉ. “Đấy, chỉ cần động viên một tí là được”.

“Nhưng vẫn mơ hồ lắm”, Ronin xoa trán. “Thậm chí vụ cướp ra sao tôi còn chẳng nhớ nữa! Chỉ thoáng qua hình ảnh hẻm núi... một ông lão râu ria... mặc cà sa đỏ... lăm băm đọc thơ... Rồi sau đó tôi mơ hay nổi điên gì đó... Ông ta cầm cuốn sách - chắc là bản *hải đồ* - đòi đáp án... nhưng câu trả lời của tôi không đúng”.

“Vớ va vớ vẩn!”, Botan gắt, một lần nữa hắn lại giơ dao lên khuôn mặt trắng bệch của Hana.

“Không”, Jack vội vàng lên tiếng. “Rất có thể ông ta đang nói đến vị sơn tăng”.

Botan và đồng bọn cười lớn. “Mày đùa à. Đó chỉ là câu chuyện dành cho bọn trẻ ranh thôi”.

“Nhưng tôi đã tận mắt thấy”. Jack nhấn mạnh, cố hết sức cứu Hana. “Và có thể dẫn các người đến ngôi đền sơn tăng từng xuất hiện”. Botan thả Hana ra, bước đến chỗ Jack.

“Tốt hơn hết đừng giở trò, ngoại quốc”, hấn vung vẩy con dao trong tay. “Ngược lại thì không chỉ có lưỡi bị cắt đứt”.

“Thả Hana ra đã”.

Botan cân nhắc. “Cũng được, nhưng mà tự làm... với mấy cái này đi”. Hấn lấy năm chiếc phi tiêu *shuriken* từ trong đai lưng ra.

Jack tròn mắt khi nhìn thấy những món ám khí hình ngôi sao người bạn ninja Tenzen tặng. “Tao tìm thấy trong hành lí của mày”, Botan giải thích khi nhận thấy biểu cảm của Jack. “Đừng nói là mày cũng học đòi làm ninja nữa nha!”

Jack không nói gì.

“Muốn biết cũng dễ thôi. Shoda, đặt một quả táo lên đầu con nhỏ. Chúng ta sẽ chơi một trò chơi trước khi đi tìm sơn tăng”.

Botan cầm một chiếc phi tiêu nhắm về phía Hana lúc này vẫn đang bị trói chặt vào thân cây.

“Vấn đề của mục tiêu sống là chúng rất hay la”, hấn dùng tay phải phóng *shuriken* “và chảy máu”.

Món ám khí đâm cắt qua tai Hana khiến máu tuôn ra, còn Hana thì bắt đầu la hét.

Botan đưa một chiếc phi tiêu cho Jack. “Mong là mày sẽ chính xác hơn tao. Ném trúng quả táo, nó sẽ được trả tự do. Còn không thì...”

TRÚNG PHÓC

Jack đã không tập phóng phi tiêu kể từ khi rời khỏi ngôi làng ninja. Nó cầm món ám khí trong tay cố lấy lại cảm giác. Những ngôi sao này rất nguy hiểm, dễ dàng đả thương, thậm chí là lấy mạng đối phương nếu ném trúng.

Jack thoáng nghĩ đến việc dùng *shuriken* tấn công Botan và đồng bọn, nhưng Shoda đã lấy lại dao, và hăn đủ gần để có thể làm hại Hana trước khi nó kịp giải cứu con tin. Ronin thì đang quỳ gối nhìn chăm chăm vào bình rượu, hơn nữa cũng không đáng để tin tưởng.

“Tôi cần thử ba lần”, Jack chỉ đám phi tiêu trong tay Botan đề nghị. “Lâu rồi không dùng tới chúng”.

Botan nhìn nó nghi hoặc. “Vây cũng được”.

Jack đứng thẳng hướng Hana. Từ chỗ nó đứng đến vị trí nữ đạo chích bị trời ước chừng ba mươi bước. Jack không được phép mắc bất kì sai lầm nào dù là nhỏ nhất. Nó cần tính tới hướng gió, cũng như việc cơn mưa khiến phi tiêu trơn trượt khó cầm hơn rất nhiều. Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Jack quyết định dùng kĩ thuật phóng từ trên xuống. Chiếc *shuriken* rút lên trong gió bay trật mục tiêu rất xa, cắm phập vào thân cây bên cạnh cổ tay phải của Hana.

“Suýt chút nữa anh đã cắt đứt động mạch của tôi rồi đấy!”, cô nàng hoảng hốt còn Botan và đồng bọn thì phấn khích reo hò.

“Chú mày từng phóng phi tiêu *bao giờ* chưa vậy hả?”

“Một vài lần”. Jack đáp, dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Hana rồi lấy chiếc phi tiêu thứ hai từ Botan.

Mặt Hana tái nhợt hơn bao giờ hết. Lần này Jack dùng kĩ thuật tung từ dưới lên. Phi tiêu hướng đến ngay giữa hai mắt nữ đạo chích khiến cô nàng la lớn... may là kịp đổi hướng chệch sang trái đầu cô nàng một chút.

“Gần hơn rồi đó”, Botan mỉa mai.

“Thôi làm ơn dừng lại đi Jack!”, Hana sợ hãi cầu khẩn.

“Tôi bắt đầu thấy quen tay hơn rồi”, Jack vừa đáp vừa đón lấy chiếc shuriken thứ ba.

Nó dùng kỹ thuật ném ngang. Món ám khí lao đến mục tiêu như một mũi tên. Quả táo lập tức bị xuyên giữa và vỡ ra. Botan và đồng bọn reo hò tán dương, còn Hana thì nhẹ nhõm tưởng như sắp ngất.

“Rất ấn tượng”, Botan lấy chiếc phi tiêu ngôi sao cuối cùng ra. “Nhưng tao còn giỏi hơn. Xem tim nó thủng lỗ đây”.

“Biết ngay mà”, Jack vừa nói vừa tung một cú đá móc vào bụng tên samurai trước khi hấn kịp hành động.

Ngay khi Shoda nhìn thấy thủ lĩnh bị tấn công, hấn lập tức rút dao phóng tới chỗ Hana. Jack giật chiếc phi tiêu trong tay Botan ném về phía tên bộm cờ bạc. Món ám khí cắm thẳng vào chân tên này khiến hấn khụy ngay xuống.

“Mau chạy đi, Hana!”, Jack tri hô. “Tôi cắt dây trói cho cô rồi đó!”

Hana nhìn xuống thì thấy chiếc phi tiêu bên tay phải mình đã xuyên qua đoạn thường tự lúc nào. Cô nàng chỉ cần vẫy vùng là nó đứt hẳn. Một tên đồng bọn của Botan xông đến định khống chế nữ đạo chích. Nhưng cô đã kịp lấy chiếc phi tiêu cắm bên trái sát đầu đâm vào tay khiến hấn la lối dữ dội. Hana dùng hết sức bình sinh đá bồi tiếp vào đầu gối đối phương, tên này nhanh chóng ngã gục xuống đất.

Cùng lúc đó Jack thụp xuống tránh lưỡi kiếm của Botan. Thủ lĩnh bằng cướp liên tục la hét tấn công điên cuồng. Cặp song kiếm Shizu của Jack nằm khá xa tầm với. Thiếu vũ khí nó khó có thể cầm cự được lâu.

Đến giờ Ronin mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, phát hiện Hana đã được giải phóng nên cũng tham gia chiến đấu. Ông ném bình rượu vào mặt tên đang giữ mình rồi lấy luôn kiếm của tên này kết liễu đời hấn. Võ sĩ nghiện rượu thu hồi vũ khí định lao tới tấn công Botan nhưng tên võ sĩ thứ năm trong băng cướp đã nhanh chân hơn chặn ngay giữa đường. Một trận chiến nảy lửa lại nổ ra.

Không hề gặp trở ngại, Botan dễ dàng lấn áp Jack. Kiếm của hấn xoay tít trên không trung khiến nó liên tục phải lùi lại. Dần dần bị ép vào thân cây, số phận tưởng như đã an bài thì bất ngờ một quả táo do ai đó ném đập ngay vào mặt tên thủ lĩnh to con.

“Trúng phóc!”, Hana khoái trá reo hò.

Botan loạng choạng lùi ra sau. Jack lập tức chớp thời cơ chạy đi lấy kiếm.

Nữ đạo chích chưa mừng được bao lâu thì Shoda đã bò đến chỗ cô, tay lăm lăm dao găm. Hana nhặt tảo ném Shoda, nhưng tên bộm nhậu gạt ra được. Hai người giằng co qua lại hai bên thân cây.

Ronin nhìn thấy tình trạng của Hana nên càng gắng sức nhanh chóng hạ đối thủ. Ông gạt kiếm sang bên rồi đả thương hãn bằng một nhát chém dọc hông rất lợi hại. Tên cướp đổ gục xuống. Mở đường thành công, Ronin vội vàng lao đến giải cứu Hana.

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, sấm chớp giật đùng quanh rặng núi. Jack cầm kiếm đối mặt Botan. Dù hãn vừa to vừa khỏe nhưng Jack không hề nao núng, nó nghiêm cẩn thủ thế với cặp song kiếm Shizu trong tay, đúng như bài bản tuyệt kỹ Nhị Thiên.

Botan lau nốt vụn tảo trên mặt la hét. “Kĩ xảo đó chẳng cứu được mạng mày đâu!”

Nói đoạn hãn ra sức tấn công bằng những đòn thế nhanh như chớp. Rõ ràng tên này là một đối thủ không tầm thường. Sức mạnh của hãn là một lợi thế rất lớn, mỗi lần va chạm đều khiến tay Jack rung lên bần bật. Nó phải áp dụng hết toàn bộ kiếm pháp thầy Masamoto truyền thụ mới chống đỡ nổi.

Mưa rơi vào mắt hai đấu thủ, mặt đất bên dưới đã hóa thành bùn lầy. Jack định dùng chiêu Thu Diệp Thức để tước vũ khí của Botan, nhưng hãn cầm kiếm rất chắc, thậm chí còn phản công trúng tay Jack khiến máu tuôn xối xả. Jack lùi ngay lại xem xét vết thương. Chỉ là xây xát ngoài da nhưng cũng đủ khiến độ linh hoạt của tay trái giảm hẳn đi.

Một kiếm thủ kinh nghiệm như Botan hiển nhiên không bỏ sót điều này. Hãn càng ra sức tấn công vào bên bị thương. Một đòn cực mạnh đánh bật cây đoản kiếm wakizashi ra khỏi tay Jack, giờ đây nó chỉ còn mỗi thanh katana. Vừa mất máu vừa kiệt sức, Jack buộc phải thoái lui. Botan vẫn duy trì sức ép bằng những nhát chém như búa bổ. Jack va phải xác một tên cướp ngã đập gối xuống bùn.

Botan nhanh chóng lao tới ra đòn kết liễu.

“Đến lúc nhận thưởng rồi!”, hãn tuyên bố trong lúc đặt kiếm lên cổ Jack.

Nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị đầu một thanh gươm khác xuyên thủng ngực. Tay võ sĩ thủ lĩnh băng cướp ôm ngực đổ gục xuống đất.

Sau lưng hắn chính là Ronin, khuôn mặt đau thương, cơ thể máu me rũ rượu. Shoda nằm bất động dưới cây táo, còn Hana thì run như cầy sấy, nhưng có vẻ không bị thương. Ronin bước đến, Jack nhanh chóng đứng dậy thủ thế. Tuy người đàn ông này vừa cứu nó, nhưng thực sự Jack vẫn không thể tin.

“Ông muốn gì”, Jack càng trở nên nóng nảy hơn sau trận chiến sinh tử. “Đánh thuốc? Giết? Cướp kiếm? Hay đòi *hải đồ*? Từ đầu toàn là ông dẫn tôi đi lòng vòng! Võ sĩ gì cơ chứ! Bơm nhậu! Dối trá!”

NÚI JUBU

“Cậu nói đúng”, Ronin sa sầm mặt thừa nhận. “Dù ta không lừa gạt, nhưng đã không làm tròn bốn phận với cậu, cũng như không làm tròn bốn phận với cha, và với bản thân mình. Chẳng chủ nhân nào cần một tên võ sĩ nghiện rượu cả. Ta không xứng đáng là người cầm kiếm”.

Nói đoạn ông rút kiếm cắm vào đất. Thanh katana rung lên dưới sức mạnh giận dữ của Ronin. Vị võ sĩ cầm bình rượu lên bước đi trong cơn mưa.

Hana vội chạy đến chỗ Jack. “Ông ấy đi đâu thế?”

“Chắc lại đến nhà trọ gần nhất thôi”, Jack vừa xé áo Botan buộc vết thương ở tay vừa nói.

“Nhưng chúng ta còn chưa từ biệt mà”. Nước mắt bắt đầu hòa lẫn với nước mưa lăn dài trên má nữ đạo chích. “*Trở lại đây đi. Ronin ơi!*”

Ronin vẫn cứ đi, miệng liên tục tu rượu.

“Mặc kệ ông ta thì hơn”, Jack lại lấy một mảnh vải khác ép chặt phần tai bị cắt của Hana. “Con người này không đáng tin. Thậm chí từng nằm trong băng cướp của Botan nữa”.

“Tôi không tin”, Hana quay về phía Jack phản đối. “Ông ấy vừa cứu mạng tôi, và cả mạng *anh* nữa đấy”.

“Nhưng đồng thời ông ta cũng là người bỏ thuốc và đánh cắp hành lí của tôi nữa”.

Hana trừng mắt nhìn Jack. “Nếu đó là sự thật thì Ronin giúp anh lấy lại chúng làm gì?”

“Bởi vì ông ta thậm chí còn không nhớ đã từng cướp của ai! Cô cũng nghe rồi đấy, ông ta *từng* giữ bản *hải đồ*. Biết đâu chừng đang lên kế hoạch giết người rồi đem xác đi lĩnh thưởng cũng nên”.

“Ronin mà tôi biết *không* phải hạng người đó”, Hana ôm tai phản đối.

Jack bước đến gốc cây táo thu hồi phi tiêu. Nó biết mình đang bị cơn nóng giận chi phối. Trước khi Botan xuất hiện, Ronin thậm chí còn định từ biệt mà không lấy *bất kì* phần thưởng nào.

Đúng là ông ta có rất nhiều nhược điểm - ba phải, khó đoán, nghiện rượu - nhưng không phải kẻ xấu. Jack nhận thấy lòng trung thành cùng tinh thần trách nhiệm rất cao trong con người này. Nhớ lại tất cả những việc Ronin đã làm vì mình, nó bắt đầu thấy hối hận với những lời đã nói. Nhưng dù sao cũng không thể gạt đi sự thật rằng Ronin từng tham gia vào vụ cướp.

Jack nhặt bốn chiếc shuriken cho vào túi. Thêm một món trong hành lí được thu hồi. Giờ chỉ còn *hải đồ* mà thôi. Và nếu lời Ronin nói là sự thật thì nó đã biết người đang giữ món kỉ vật đó rồi.

“Tôi sẽ quay về Kizu”, Jack tuyên bố. “Chỉ mong vẫn nhớ đường quay về đền thờ Thần Đạo, nơi từng gặp vị sơn tăng đó”.

“Tôi đi cùng anh”, Hana nói.

“Không, tôi cần cô cảnh báo Akiko. Vị sư kia chưa chắc đã khó tìm, trừ khi ông ta *thật sự* là hư ảnh, và mọi chuyện hôm đó chỉ tồn tại trong mơ”.

“Ông ấy không phải hư ảnh”, Hana tiết lộ. “Sơn tăng sống tại ngôi chùa bỏ hoang trên đỉnh núi Jubu phía đông bắc Kizu, ngay cạnh dòng sông. Không ai đủ điên rồ đi tới đó, nhưng...”, cô nàng nuốt nước bọt, vẻ mặt hơi tái nhợt. “Nhưng tôi có thể dẫn đường cho anh, rồi sau đó vòng sang Toba cũng được”.

“Thế thì chúng ta nên đi trước khi những kẻ khác ập tới”, Jack chỉnh lại bộ kimono ướt sũng rồi nhanh chóng cất bước mà không nhận ra Hana vẫn đứng yên tại chỗ cúi đầu nhìn thanh kiếm của Ronin.

“Chuyện gì vậy?”, nó lên tiếng hỏi.

“Ronin sẽ quay lại lấy kiếm”, nữ đạo chích vừa nói vừa gắn con hạc Jack cho vào khe hở trên cán kiếm. “Và khi đó tôi muốn ông ấy biết ít ra mình vẫn còn một người bạn”.

Jack và Hana xuyên qua Kizu trong đêm tối. Chúng cẩn thận quan sát thấy không có ai tuần tra qua cầu rồi mới băng sông, hướng theo phía đông bắc đi vào rừng rậm.

“Tiếp tục đi theo thung lũng này”, Hana dẫn đường.

“Sao cô lại biết”, Jack ngạc nhiên hỏi, chỗ này thực chất không thể gọi là một con đường hoàn chỉnh.

“Một lần ẩn nấp trên núi rồi bị lạc, tôi vô tình thấy sơn tăng và ngôi chùa của ông ấy. Vì đã từng nghe dân chúng đồn đại nên cũng không dám tiếp cận mà rời đi ngay”.

Jack và Hana tiếp tục vừa đi vừa xóa dấu vết. Con đường dốc cộng với đêm tối và mưa khiến việc lần theo rất khó khăn. Cuối cùng Jack buộc phải dừng lại trước một tảng đá lớn.

“Đêm nay nghỉ ở đây trú mưa đã”, nó gợi ý.

“Ý kiến hay đấy”, Hana thở dốc. “Chúng ta cần phải dưỡng sức để sáng mai còn leo núi”.

Hai đứa ẩn nấp trong hang động nhỏ. Jack định nhóm lửa nhưng củi quá ướt. Không có hơi ấm, chúng chỉ biết run rẩy ngồi bên tảng đá ăn cơm nguội với rau sống. Jack chặt tạm vài tán cây làm giường, tuy ẩm thấp nhưng ít ra còn hơn mặt đá gồ ghề.

Sấm chớp giạt đi đùng khắp thung lũng. Hana vô thức nhích lại gần Jack.

“Cầu cho trận bão sớm qua đi”, cô nàng lấp bắp, nửa vì lạnh nửa vì sợ hãi.

Jack vòng tay xoa xoa ủ ấm cho nữ đạo chích. “Đừng lo lắng”, nó an ủi. “Tôi từng trải qua những đêm khủng khiếp hơn nhiều trên đại dương rồi”.

“Anh không hiểu đâu. Chỗ này là một rặng núi bị nguyên rủa”, Hana nhìn Jack bằng cặp mắt tròn như trắng rằm. “Sấm chớp rền vang là biểu hiện của việc sơn thần đang vô cùng giận dữ”.

Lại một tia chớp lóe lên trên bầu trời.

“Ngài ấy đang đánh nhau với thần sông. Bên nào thua đều sẽ khiến thung lũng bên dưới tan nát”.

Hana rúc vào ngực Jack khi tiếng sấm truyền tới tai chúng.

“Vậy nên người ta mới bỏ hoang ngôi chùa?”, Jack hỏi.

“Một phần là như thế. Phần khác vì nó bị ám bởi một *onryo*”.

“Một *onryo* *thật sự*?”

Hana gật đầu. “Tôi từng nghe câu chuyện về oan hồn ấy. Nhiều năm trước đây, vào thời Thiên Vũ Thiên Hoàng, Jubu là ngôi chùa của ma thuật. Những tu sĩ trong đó có thể dời núi chỉ bằng một tay, đọc, thậm chí tác động lên suy nghĩ con người; ngoài ra họ còn điều khiển được ngũ đại nữa”.

Hana rùng mình. Jack biết nữ đạo chích đang tội cùng sợ hãi, nhưng bên trong không thể không thầm mỉm cười. Lời mô tả này hoàn toàn khớp với

nhẫn thuật và cửu tự ấn. Nó từng thấy nhẫn giả làm được rất nhiều việc phi thường với nguyên tố Không. Và *bản thân* cũng từng được luyện qua những món pháp thuật này.

“Thiên Hoàng tuyên bố các tu sĩ là yêu ma và hạ lệnh cho quân lính tiêu diệt ngôi chùa”, Hana tiếp tục kể bằng chất giọng thều thào. “Một trận chiến kinh hoàng nổ ra. Trong số một vạn quân leo lên núi thì chỉ vài trăm sống sót trở về đến nhà, và tất cả những người này về sau đều bị điên. Hàng ngàn tu sĩ từng ở trong chùa chết không để lại xác, linh hồn vẫn lẩn khuất quanh đây. Những ai to gan lớn mật đến quấy rầy đều bật vô âm tín”.

“Thế làm sao mà sơn tăng kia sống sót được?”, Jack hỏi.

“Ông ấy là *một* trong số họ. Tương truyền rằng nếu không giải đáp được câu đố thì sẽ bị bắt mất linh hồn”.

Đến đây cô nàng im bặt.

“Chúng ta nên ngủ đi thì hơn”, Jack gợi ý, tuy cũng hơi nao núng sợ hãi bởi câu chuyện nhưng nó không hề muốn lộ ra trước mặt Hana. Quá kiệt sức nên Hana nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, Jack lắng nghe tiếng thở của cô hòa cùng tiếng mưa rơi vang vọng trong hang. Nó đang lơ mơ suy nghĩ và khi trở mình thì đột nhiên chạm trúng lá bùa màu xanh treo trên đai lưng. Jack cười tặc tử omamori ra chăm chú quan sát.

Tại sao món này lại nằm trong tay mình?

Một lần nữa thắc mắc về việc đã xảy ra sau khi trúng thuốc của Ronin lại hiện lên. Liệu ông ta có phải là thủ phạm đằng sau những vết thương của nó? Tại sao Ronin lại tách khỏi băng cướp Botan? Và cuối cùng ông ấy đoạt bản *hải đồ* như thế nào?

Jack vặn óc suy nghĩ. Bầu trời lại lóe sáng kéo theo tiếng sấm vang. Mắt Jack dần trĩu nặng thì kí ức chợt tràn về...

VỤ CƯỚP

“Nhìn cái hộp kìa, Botan”, một giọng nói vang lên.

Jack cảm nhận được chiếc intro đang bị ai đó tháo ra khỏi đai lưng mình. Đang trong trạng thái mơ màng, nó quá yếu để có thể cử động, nhưng vẫn đếm được có bốn đôi dép đứng xung quanh.

“Ờ, chuyện gì thế này?”, Ronin thắc mắc.

“Anh xong việc ở đây rồi”, tên thủ lĩnh gắt.

“Sao bảo chỉ tra khảo thôi mà giờ lại cướp?”, Ronin vẫn tiếp tục.

“Biết làm gì. Lấy rượu rồi phản nhanh giùm cho”.

“Botan, một nhà sư sao có thể mang cặp kiếm như vậy được?”, người đàn ông còn lại lên tiếng.

“Hắn có rất nhiều tiền nữa đó, Manzo à!”, giọng nói đầu tiên vang lên.

“Xem nào, còn có quần áo, thức ăn, và một... quyển sách?”

“Tên này là ai vậy?”, đầu sở nói. “Shoda, lật cái giỏ ra “ Lốp hóa trang của Jack nhanh chóng bị bóc trần.

“Trời, người ngoại quốc!”, võ sĩ có khuôn mặt hốc hác mặc bộ kimono xám vội vàng lùi lại.

“Mày nhát quá rồi đó, Shoda. Nó chỉ là một thằng oắt con thôi!”, tên có chân mày cao và cằm nhọn lên tiếng. Tay hắn siết chặt cặp song kiếm của Jack. “Với vũ khí như thế này thì tao thành bất khả chiến bại rồi”.

“Tao không có sợ, Manzo. Chỉ là chưa sẵn sàng nhìn thấy một kẻ có khuôn mặt xấu bằng mày thôi!”

Ronin sững sờ với hình ảnh hiếm gặp trước mắt.

“Không phải hạng ngoại quốc tầm thường đâu”, Botan nhận xét. “Tóc vàng, mắt xanh, mang kiếm. Nhất định là tên võ sĩ ngoại quốc quân lính đang truy tìm chứ không chệch đi đâu được. Tội mình trúng quả lớn rồi! Đầu thằng này đáng giá tận một đồng vàng koban cơ”.

Mắt Shoda tròn tròn thêm thuồng.

“Này này, nó còn sống hay chết thì đáng giá hơn vậy?”, hăn vừa nói vừa quan sát một lượt khắp thân thể Jack.

“Tao không chắc lắm”, Botan đáp. “Nhưng cứ thế lôi về Kizu thì quá mất công. Thôi cắt đầu nó rồi tính”.

Jack định la lớn, nhưng chỉ rên lên được một tiếng nhỏ.

“Để tao ra tay!”, Manzo xung phong, tay lăm lăm thanh trường kiếm katana của Jack trong tay.

“Không!”, Ronin rút kiếm chặn lại. “Đây đâu phải thỏa thuận”.

“Kế hoạch thay đổi rồi”, Botan nói.

“Ta sẽ không đứng yên...”, Ronin loạng choạng “... để các người...” Ông lắc đầu cố lấy lại tỉnh táo “... sát hại một đứa trẻ vô tội...”

Nói đoạn Ronin ngã gục xuống đất, bình rượu lăn vào bãi cỏ.

Manzo cười ngặt nghẽo. “Không ngờ mày cũng phục thuốc vào bình của hăn nữa”.

Botan liếc nhìn thân hình bất động bên dưới. “Lần sau nhớ nhắc tao cách mặt bọn nghiện rượu ra”.

“Thế mày định làm gì với hăn?”, Shoda hỏi.

“Kệ thôi. Sáng ra chẳng nhớ gì nổi đâu mà sợ”.

“Ừ, bớt một tay chia phần thưởng”.

“Nhưng chẳng để gì cho hăn thì cũng bất công”, Botan vừa nói vừa lấy bản hải đồ vút lên đùi Ronin. “Thôi thì cầm tạm quyển sách rồi rãi đọc nhé!”

Nói đoạn phá lên cười với trò đùa ác độc của chính mình.

“Giờ thì giết thẳng ngoại quốc rồi chặt đầu thôi”.

Manzo nham hiểm vung kiếm vào người Jack. Trước cái chết, bản năng sinh tồn khiến sức mạnh của nó thoáng trở lại. Nó vận dụng cơ bắp toàn thân lăn đi vừa kịp tránh cảnh thân lìa khỏi cổ.

Jack loạng choạng đứng dậy lấy cây sáo đập vào ót Manzo khiến tên này đổ gục như đá tảng.

“Ngăn nó lại!”, Botan quát lớn.

Shoda vội vàng xông tới. Jack quá choáng váng để có thể chống đỡ các cú đâm đá điên cuồng. Mặt nó trúng đòn đến độ môi toét ra máu tuôn xối xả. Bằng một nỗ lực phi thường, nó đâm cây sáo vào vị trí dạ dày Shoda rồi

tung luôn đòn đầu tiên nghĩ tới - quỹ đầu quyền - nhẫn thuật đâm đầu vào đối thủ. Nó lao tới Shoda như một chiếc máy ủi hất tên này lăn quay.

Nhưng ngay sau đó Jack trúng trọn một cú đá cực mạnh từ phía sau, đập vào hẻm núi, chỉ có phép màu mới giúp nó cầm cự không rơi xuống bên dưới. Cây sáo tuột khỏi tay rơi lộp cộp. Không còn vũ khí, Jack bò vào lùm cây nhưng Botan đã chặn ngay phía trước.

Hắn ra đòn như trời giáng khiến lần nào Jack định ngoi lên cũng đều bị bật xuống. Một cú đánh vào mắt trái khiến tầm nhìn của nó giảm rõ rệt. Botan tiếp tục đập vào bụng rồi kéo Jack xuống chân.

“Vầy vùng chỉ làm tao thêm sướng thôi, ranh con”, hắn nhổ toẹt vào mặt Jack nói.

Trong một nỗ lực sau cùng, Jack húc đầu vào Botan. Một tiếng kêu giòn rụm vang lên khi mũi hắn gãy nát. Botan gầm rú đau đớn thả Jack ra, nhưng nó đã quá yếu để có thể đứng vững nên ngã chúi ra sau. Jack chao đảo định nắm đai lưng Botan, nhưng chỉ giật được lá bùa xanh giắt sẵn, cuối cùng ngã xuống, đầu đập vào vách đá...

... Khi Jack tỉnh giấc thì ánh bình minh đã bắt đầu ló rạng. Trời vẫn mưa nhưng phần tệ hại nhất của cơn bão đã qua đi.

Nó dụi mắt đứng dậy rên rỉ, tay phải vẫn còn ê ẩm vì vết thương. Nhưng chí ít thì mọi chuyện đã sáng tỏ. Nó biết lí do mình bị thương, nguồn gốc lá bùa, cách mình thoát chết, cũng như nhân vật đã đánh gãy mũi Botan!

Quan trọng nhất là Ronin không hề tham gia băng cướp. Ông ấy cũng là một nạn nhân, và thậm chí còn cố cứu mạng nó nữa.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này. Ronin có vấn đề của ông ấy, còn Jack phải lấy lại bản *hải đồ* bằng mọi giá.

HOÁ RỒI

Jack để yên cho Hana ngủ thêm, tận dụng thời gian lâm nhấm khấn ăn chú chữa thương. Xong xuôi nó bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Khi trở lại thì Hana đã tỉnh từ lâu, ngồi chờ với vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

“Anh đây rồi!”, cô nàng reo lên. “Tôi còn tưởng âm hồn đến bắt mất rồi chứ”.

Jack mỉm cười. “Làm gì có chuyện. Bộ cô quên tôi từng giả trang làm đồng bọn của chúng rồi ư?”

Trò đùa của Jack làm Hana bình tĩnh hơn nhiều, nhất là khi nó thả xuống tay cô rất nhiều trái dâu và hạt quả. Hai đứa nhanh chóng ngón sạch sẽ rồi tìm đường leo lên ngọn đồi dốc. Đến giữa chừng, Jack nhìn thấy một khuôn mặt được khắc vào đá, thoáng ẩn đằng sau bụi rậm, với ba con mắt, tóc tai rối bù, hàm răng dài sắc nhọn. Hình ảnh này tuy không gây hoảng sợ thêm, nhưng cũng báo hiệu cho việc con đường sẽ ngày một nhỏ hẹp lại.

“Ít nhất thì cũng biết là đang đi đúng hướng”, Jack bước lên phía trước

Họ thận trọng hết sức có thể. Sau cơn mưa, đất đá trơn trượt, chân Hana cứ liên tục run lẩy bẩy. Jack thật sự ấn tượng trước lòng dũng cảm của cô nàng - dù sợ hãi vẫn không hề ngừng lại hay phàn nàn gì cả. Lên đến nơi, Jack và Hana cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Phần dễ xơi kết thúc tại đây”, nữ đạo chích lên tiếng.

Bên dưới họ là rừng cây bao quanh dòng sông uốn lượn như con rắn bạc khổng lồ. Phía trên lại là một rừng cây khác, xa tít tận chân trời.

“Ngôi chùa đó ở đâu?”, Jack hỏi Hana.

Cô nàng chỉ vào phần chỏm gỗ nằm ở góc xa trên đỉnh núi Jubu. Từ vị trí này chỉ quan sát được một góc nhỏ của mái vòm.

“Hèn gì bị bỏ hoang”, Jack thầm tính có lẽ phải mất cả ngày mới lết được tới đó.

Jack và Hana đi trên con đường nhỏ xuyên qua rừng cây, nước mưa vẫn nhỏ giọt từ các tán lá tuyết tùng bên trên tạo thành vô số dòng chảy nhỏ. Hai đứa thậm chí phải dọn dẹp những thân cây đổ xuống trong trận bão đêm qua. Rừng cây tuyết tùng cao lớn rậm rạp khiến ánh mặt trời rất khó lọt qua được. Jack thầm mừng khi đến hồ nước nhỏ.

“Ngừng lại ăn trưa thôi”, nó úp tay lấy nước uống rồi nói.

Họ ngồi trên một hòn đá, vừa ăn phần cơm còn lại vừa ngắm thác nước đổ phía dưới. Khu vực nối giữa hồ và sông cây cối kẹt cứng tạo thành một con đập tự nhiên. Cảnh tượng đẹp đến mức dễ làm người ta quên mất nhiệm vụ trong giây lát.

Ngay khi ăn xong, hai đứa lại lên đường và mất hút giữa rừng rậm. Đến chiều muộn, con đường trở nên khó đi đến mức Jack hoàn toàn dựa vào cảm tính để di chuyển.

Jack đang loay hoay tìm dấu vết lối đi thì đột nhiên Hana bước tới nắm chặt tay.

“Hình như có người đang trước”, cô nàng lầm bầm.

Thật vậy, một bóng hình ngồi bất động trên ghế xoay lưng về phía chúng.

Jack và Hana nín thở quan sát người đàn ông.

Sau một quãng thời gian dài mà chưa có chuyện gì xảy ra, Jack quyết định hành động trước. Nó ra hiệu cho Hana ở yên vị trí rồi tiến về phía người lạ, tay sẵn sàng rút kiếm bất kì lúc nào. Ông ta vẫn không quay lại, hay nói đúng hơn là chẳng cử động lần nào. Thế rồi Jack nhận ra đây chỉ là một bức tượng.

Một bức tượng giống người thật đến kì lạ, cứ như một người đàn ông bị hóa đá vậy. Có điều cặp mắt đã không còn, cái lưỡi cũng đứt, còn miệng thì mở rộng la hét mãi mãi. Hình ảnh này khiến ai nhìn thấy cũng rợn người.

“Là một lời cảnh báo đó”, Hana lên tiếng khiến Jack suýt rụng tim. “Quỷ gác chùa”.

Một tiếng động vang lên khiến hai đứa quay phắt lại.

Nhưng nhìn mãi vẫn chẳng có gì ngoài sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Gì vậy?”, Hana nói không khác gì thì thầm.

“Chắc là cành cây gãy thôi”, Jack siết chặt cán kiếm. “Đi tiếp nào”.

Cơn mưa rả rích khiến không khí càng trở nên nặng nề, thậm chí có phần ngột ngạt. Sương mù bao phủ rừng cây khiến linh tính của Jack hoạt động

mạnh.

Bất thành linh một tiếng cười khúc khích vang vọng, kéo theo tiếng cành cây gãy rất gần.

“Anh có nghe thấy gì không?”, Hana tròn mắt run rẩy hãi hùng.

“Có”, Jack gạt đầu rút thanh katana.

Họ từ từ nhích đến. Bụi cây dương xỉ trông rất có hồn, nhưng chẳng chuyện gì xảy ra khi Jack chặt chúng xuống cả.

Hơi thở của Hana càng lúc càng trở nên gấp gáp, nỗi hoảng loạn xâm chiếm tâm can. “Oan hồn đến rồi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi!”

“Bình tĩnh nào, chỉ là bọn thú rừng tinh nghịch ấy mà”, Jack trấn an, mặc dù bản thân nó cũng bị không khí tĩnh mịch tác động.

Jack và Hana cố tăng tốc. Đất lầy dần trở nên rắn hơn, làn sương mù mỏng dần đi để lộ ra một tòa kiến trúc bị bỏ hoang từ lâu, rêu xanh phủ kín tường.

Họ đã đến ngôi chùa hoang trên đỉnh núi Jubu.

Nhưng bỏ hoang không có nghĩa là không có gì trong đó.

Tiếng cười lại vang lên từ phía sau. Jack và Hana quay lại thì thấy một ông cụ gầy gò trong bộ áo rách rưới, má hóp, mắt trũng sâu. Ông đứng ngay tại cổng vòm nơi hai đứa vừa đi qua mà không biết. Thân hình kì dị di chuyển về phía chúng. “Người có câu trả lời không?”

Jack và Hana bất giác quay đầu bỏ chạy. Tại căn phòng xập xệ tiếp theo, bàn tay xương xẩu túm lấy Hana khiến nữ đạo chích la hoảng lên.

“Người có câu trả lời không?” Giọng nói từ trong bóng tối vang lên.

Kéo theo một loạt câu hỏi tương tự. “Người có câu trả lời không?... Câu trả lời?... Câu trả lời?”

Hàng tá bóng người bắt đầu xuất hiện từ trong làn sương. Trong số này có một người đàn ông cứ nhảy qua nhảy lại lăm bắm một mình, một người khác khum tay tru như chó sói, chưa kể đến người đàn bà ngồi trong góc liên tục bỏ quả thông vào bát rồi lại đổ ra.

“Bọn họ hóa rồ cả rồi!”, Hana thốt lên.

Câu “Người có câu trả lời không?” lại vang lên, hồn ma gầy gò tiến đến, số còn lại theo sát phía sau. Chúng vây chặt Jack và Hana vào góc chùa.

Bất thành linh cả đám biến thành hư vô, âm thanh cũng im ắng.

Jack nhìn lên thì thấy một cái đầu lộ ra từ cửa sổ phía trên. Trọc hều, mắt thâm quầng, râu ria xồm xoàm, trông biểu cảm có phần phẫn khích. Nó biến mất rồi nhanh chóng xuất hiện ở tầng dưới. Tuần tự tầng ba, tầng hai, rồi tầng một, cho đến khi vị sơn tăng chính thức xuất hiện trước mặt Jack và Hana trịnh trọng thi lễ.

Ông bước đến lấy lá cây vẩy nước làm nghi thức tẩy uế, rồi dừng lại trước mặt Jack, gần đến mức mũi có thể chạm vào nhau.

“Mèo mù gặp cá rán, cậu quay trở lại rồi!”

TRẢ LỜI XEM!

“Tôi đến lấy lại bản *hải đồ* ông lấy của Ronin”, Jack cố hết sức để không bị phân tâm bởi hành động của vị sơn tăng.

“Cậu ta đòi hỏi...”, sơn tăng quay sang hướng Hana, “mặc dù chưa trả lời câu hỏi của ta”.

“Ông ấy đã hỏi anh rồi ư?”, Hana hoảng hốt.

Jack gật đầu. Nữ đạo chích nhanh chóng kéo nó khỏi sơn tăng khễ thì thềm. “Thế thì *phải* trả lời nhanh đi. Nếu không ông ta sẽ đoạt hồn anh đấy”.

“Chỉ là đồn đại thôi mà”, Jack khễ liếc vị sơn tăng, lúc này đang bắt chấy trong râu bỏ vào miệng ăn vô tư.

Hana chỉ vào một trong số những người điên trong bóng tối hoảng sợ nói, “Ma hay không thì cũng chẳng khác gì bị mất hồn cả”.

Giờ thì Jack thấy lạnh sống lưng. Hana nói có lí. Vị sơn tăng tưởng chừng vô hại có thể hơi từng từng, nhưng ông ta có quyền năng gì đó đối với não bộ con người. Dù bí mật đó là gì thì chung quy vẫn cực kì nguy hiểm.

“Nhanh tìm *hải đồ* rồi rút khỏi đây thôi”, Jack nói.

Hana bám sát khi nó bước lại chỗ nhà sư.

“Ông trả lời trước đi”. Jack yêu cầu. “Quyển sách đang ở đâu?”

Vị sơn tăng cười ngây ngô. “Ta có nhiều sách lắm, nhưng phải thắng cái đã... không thì phát rồ đó”.

“Cẩn thận nha Jack. Đừng đùa với lửa”, Hana run rẩy.

“Khư khư giữ mạng làm gì?”, nhà sư cười lớn, nhảy tung tăng quanh nữ đạo chích. “Ai rồi mà chẳng chết!”

“Hana, tôi phải làm điều này”, Jack khễ nói. “Quá nhiều người đã hi sinh vì nó. Hơn nữa tôi đã hứa với cha. Không còn sự lựa chọn nào khác...”

“Tất nhiên rồi, bế khổ luân hồi mà!”, nhà sư nói xen vào. “Nhân sinh luôn là một cái vòng luân quần, người hỏi ta, ta hỏi người, chúng ta hỏi cuộc đời”.

Đúng lúc này thì mặt trời khuất sau chân trời, ngôi chùa chìm vào bóng tối. Không khí dần trở nên lạnh lẽo khiến khuôn viên xung quanh u ám chẳng khác gì một hầm mộ. Như thể xác chết biết đi, vị sơn tăng thoắt ẩn thoắt hiện quanh Jack và Hana.

“Đành liều một phen thôi”, Jack nắm tay Hana nói.

“Tốt! Rất tốt! Cực kì tốt!”, nhà sư vỗ tay hoan hỉ. “Thử thách bắt đầu!”

Nói đoạn ông kéo hai đứa vào sâu trong ngôi chùa tối đen như hang quỷ. Dọc đường chúng còn va cả vào xương xẩu, thú vật có, người có, vương vãi khắp đại sảnh. Âm thanh ma quái không ngừng vang lên xung quanh khiến Hana càng siết chặt tay Jack. Một bàn tay lạnh lẽo lướt qua má khiến cô nàng khóc váng lên. Jack vội vàng kéo nữ đạo chích lại gần, chăm chú bảo vệ cô khỏi những kẻ phát rồ kinh tởm.

Vị sơn tăng vỗ tay hai lần báo hiệu cho đồ đệ của mình thấp nển. Ngọn lửa lập lòe làm lộ ra những khuôn mặt thê thảm rất đáng sợ liên tục thì thầm, “*Câu trả lời?... Câu trả lời?... Câu trả lời?*”

Nhện, to bằng lòng bàn tay, tụ tập đông đúc trên tường, tơ của chúng bao phủ khắp góc cạnh. Vị sơn tăng đứng trên bục gỗ trang trí bởi quả thối và hoa héo. Ông đội mũ miện bằng gai, tay cầm một khúc xương động mạnh xuống sàn.

Thịch. Thịch. Thịch.

Tiếng thì thầm im bật, các đồ đệ lùi trở ra ngoài. Jack và Hana vẫn đứng đó, bất chấp hiện tượng tâm linh đáng kinh ngạc đang diễn ra trước mắt.

Như một nhà truyền giáo đang thuyết giảng, vị sơn tăng tuyên bố, “Chỉ có cái chết mới chữa được bệnh ngu”.

Đám đồ đệ rên rỉ, “*Hắn có câu trả lời!*”

“Kẻ đại ngỗ gì mình cũng biết, người khôn mới hiểu mình còn ngu”.

“*Hắn có câu trả lời*”, họ lại đồng thanh.

Vị sơn tăng chăm chăm nhìn Jack và Hana bằng cặp mắt thâm quầng. “Cậu là người khôn hay dại? Hãy chỉ cho tôi sự thật đằng sau lớp ngụy trang!”

“*Đố! Đố! Đố!*”, đám đồ đệ hô vang ba lần.

Nhà sư giờ tay ra hiệu im lặng.

“Nói xem! Cái gì biết chạy nhưng không biết đi, có cửa nhưng không thể mở, có đầu nhưng không biết khóc, có lòng nhưng không biết ăn?”

Jack hơi ngạc nhiên. Nó cứ tưởng ông ta sẽ lặp lại câu đố về quỷ thần hôm trước. Nhưng tranh cãi với người rồ thì được gì. Đã đồng ý nhận thử thách thì phải tìm cách nường theo mà thôi. Jack nhớ lại rõ ràng câu hỏi đầu tiên dù ngộ nghĩnh - *Cái gì càng khô lại càng ướt?* - nhưng lại rất lô gíc.

Hana hồi hộp nhìn khuôn mặt đăm chiêu của Jack. “Hay là trẻ sơ sinh?”, cô nàng gợi ý.

“Câu trả lời của cậu đó à?”, sơn tăng hỏi.

“KHÔNG!”, Jack dứt khoát phủ nhận. Nó thì thầm nói với Hana, “Em bé biết khóc cơ mà”.

Câu trả lời đã ở ngay phía trước. *Lòng... đầu... cửa...*

Hồi tưởng lại những bài học về hàng hải cùng bố, Jack hướng về phía nhà sư nói. “Câu trả lời là dòng sông”.

“Đúng không? Đúng không? Đúng không?”, đám đồ đệ đồng thanh.

Vị sơn tăng đập gậy xuống sàn trường mắt nhìn Jack rồi bất thành linh nở nụ cười tươi rói.

“Chính xác”, ông nhấn mạnh từng từ như thể rất tiếc nuối.

Một loạt âm thanh tán dương vang lên trong chùa.

“Giờ đến phiên ta đáp. Có, ta biết thông tin về bản *hải đồ*”.

Jack phấn khích đến mức mất cảnh giác. “Thế nó đang ở đâu? Ông có giữ hay không?”

Vị sơn tăng khoái trá cười vỗ vỗ lên ngai gỗ của mình. “Hai câu hỏi, hai câu đố! Xin mời!”

Jack biết đã bị lừa vào trò chơi nhưng không có cách nào khác.

“Trả lời xem! Cái gì mỏng manh tới mức chỉ nói tên thôi đã tan tành?”

Jack và Hana trầm ngâm suy nghĩ. Lần này ý tưởng không đến nhanh như trước. Jack lại thấy mong cậu bạn Yori ở ngay cạnh. Đầu nó bắt đầu đau nhức, Hana cũng không mấy khả quan hơn”.

“Tách sứ?”, Hana nói nhưng rồi xua đi ngay. “Không đúng không đúng, cái gì được nhỉ?”

Thế rồi Jack chợt nhớ đến Akiko và Jess. “Trái tim! Khi nhắc đến người yêu thương thì trái tim sẽ tan nát!”

Hana gật đầu, nhưng có vẻ chưa tin tưởng lắm.

“Đừng làm rùa rụt cổ!”, vị sơn tăng thách thức.

Nhóm đồ đệ cũng gõ sần chùa. “*Trả lời! Trả lời! Trả lời!*”

“Còn gì nữa nhỉ?”. Jack cảm thấy sức nặng bị hồi thúc đè lên vai.

Hana không đáp. Cô nàng nhú mày khổ sở. Jack cũng vậy, tựa như có trống đánh trong óc. Trả lời xong sẽ kết thúc được tình cảnh này. Nó xoay sang vị sơn tăng, “Câu trả lời là...”

“Khoan đã!”, Hana vội đặt tay lên miệng nó chặn lại. “Anh còn nhớ nhà sư đã nói gì lúc tôi la lên gọi hai người ở Đông Đại Tự không? - *Vui lòng giữ im lặng*”.

Hana phấn khích reo, “Câu trả lời là im lặng!”

Đám đồ đệ ngừng hồi thúc chăm chú nhìn vị sơn tăng đang đỏ bừng mặt cay cú.

“Ch-í-nh x-á-c”, ông gất.

Jack nhìn Hana đầy thán phục, càng mừng hơn bao giờ hết vì đã để cô nàng đi cùng. Cơn đau đầu nhanh chóng trôi đi như làn sóng.

Vị sơn tăng nhảy ra khỏi ngai gỗ bước qua bước lại lăm bằm, “Ta cần một câu đố, một câu đố có khả năng vắt não ra nước”.

Phía sau, Jack thấy có một cánh cửa bị chặn bởi đám đông đồ đệ. Lúc nó đang quan sát thì một tiếng reo khiến mọi sự chú ý lại hướng về nhà sư đang nhảy chân sáo kia.

“Nói xem! Cái gì bán bởi người làm. Mua không sử dụng. Và khi dùng cũng chẳng biết?”

Câu hỏi thứ ba này còn khó hơn cả câu ban nãy. Jack gần như không thể nghĩ được gì. Mọi thứ cứ trơn tuột như lươn trạch.

Hana ngã khuỵu xuống. Jack tiến sát bên cạnh. “Hana! Cô sao vậy?”

“T... Tôi không nghĩ được nữa...”, nữ đạo chích thều thào.

Giờ thì Jack xác định được vị sơn tăng đúng là có tà thuật, ông ta đã tác động khiến chúng bị đẩy đến bờ vực của sự điên rồ.

CÂU TRẢ LỜI

Cảm giác rõ rệt như thể linh hồn dần bị bóp nghẹt. Jack cảm tưởng như nó đang chiến đấu chống lại nhà sư - không phải bằng binh đao, mà bằng tinh thần, mỗi câu đố là một đòn tấn công, và mỗi câu trả lời là một cái gạt đỡ. Đầu óc nó căng thẳng đến tột cùng, không thể suy nghĩ được điều gì. Hana thậm chí còn lăn lộn đau đớn lắm bầm một mình. Đám đồ đệ càng đồng thanh hô vang, dùng tay đập mạnh xuống sàn.

“Trả lời! Trả lời! Trả lời!”

Jack bịt tai ngăn đầu nổ tung. Nó cảm tưởng như đang chết... Tiếng búa đập thùm thụp... Bất thành linh khuôn mặt nhăn nhúm không răng của người thợ mộc hiện lên trước mắt... *Buồn cười nhỉ? Thứ này người mua không dùng mà người dùng cũng chả biết...*

“QUAN TÀI!”, Jack hét lên. “CÂU TRẢ LỜI LÀ QUAN TÀI!”

Ngôi chùa lại chìm vào tĩnh lặng.

Thế rồi những tiếng thì thầm như làn gió vang lên, *“Đúng không? Đúng không? Đúng không?”*

Vị sơn tăng cầm vương miện bọc tức ném xuống sàn.

“Ch-í-nh x-á-c!”, ông ta nhảy nhoi nhoi như khỉ. “Nói xem! Nói xem! Nói...”

“Không!”, Jack rút kiếm chỉ về phía nhà sư. Bọn đồ đệ lập tức lao tới bảo vệ sư phụ. “Chúng tôi đã trả lời rồi, giờ đến lượt ông mới đúng”.

Vị sơn tăng dừng lại chinh trang cà sa rồi trở về chỗ ngồi. “Không cần phải dùng đến bạo lực như vậy”, ông nói như thể mình mới là người bị hại. *“Ở đâu ư? Ngay đây. Ta có giữ không? Có!”*

“Thế thì ông nhanh chóng giao ra đây, chúng tôi sẽ lập tức biến mất”, Jack nói sau khi chờ Hana run rẩy đứng dậy.

Nhà sư lắc ngón tay xương xẩu trước mặt Jack, mắt ẩn hiện nét điên cuồng. “Không, không, không. Cậu vẫn còn một câu đầu tiên nữa”, ông ta

hắn học.

Hana hời hợt nhìn Jack. “Nãy giờ vẫn chưa phải câu đó à?”

“Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối”.

Jack và Hana khố sở nhìn nhau, vẻ mặt chúng bắt đầu có nét thâm trầm như đám đồ đệ xung quanh. Những câu đố đã vắt kiệt trí lực khiến hai đứa như lạc vào mê cung. Cảm giác như con tàu đang xuyên qua cơn bão, Jack cố gắng lèo lái lấy lại tinh thần.

Nghĩ như Yori! Nghĩ như Yori!

Nó dấm tay vào đầu cố moi móc câu trả lời. “Là cái gì? Là cái gì?”

“Chỉ có... người thực sự khôn ngoan... mới trả lời được”, Hana thêu thào trong cơn đau đốn cùng cực.

“Cô vừa nói gì vậy?”. Jack hỏi vội.

“Chỉ có... người khôn ngoan...”

“Đúng rồi!”, Jack hớn hờ nắm vai Hana. “Chìa khóa chính là lời nói của ông ta!”

Nữ đạo chích chớp mắt vẻ khó hiểu.

“Kẻ đại cho rằng gì cũng biết, người khôn mới biết *chẳng hiểu gì*”, Jack lí giải. “*Chẳng có gì* tốt hơn thần, *chẳng có gì* ác hơn quỷ, người nghèo *chẳng có gì*, *chẳng có gì* người giàu không có, và *chẳng có gì* ăn thì người ta sẽ chết. Câu trả lời là CHẲNG CÓ GÌ!”

“Ch-í-nh x-á-c!”, nhà sư điên tiết.

“*Hắn* có câu trả lời!”, đám đông đồ đệ ồ lên kinh ngạc.

Họ bắt đầu cúi xuống thi lễ trước mặt Jack. Nhưng vị sơn tăng thì khác, trông ông ta như một đứa trẻ chơi mãi đến chán. “Cậu đã khôn ngoan hơn hồ li, nhưng liệu hồ li có thật là hồ li?”

“Không đồ điếc gì nữa!”, Jack cảnh cáo.

“Như đã hứa, cậu trả lời và ta sẽ...”, vị sơn tăng lôi chiếc thùng cũ sau ngai gỗ ra, “giao ra vật này...” Ông ta mở bàn tay rộng không ra cười lớn. “CHẲNG CÓ GÌ!”

Jack lập tức xông tới kê kiếm vào cổ nhà sư. Lần này đám đồ đệ không can thiệp. Ông ta nuốt nước bọt, mặt cắt không còn giọt máu.

“Có câu hỏi này rất đơn giản”, Jack nói. “Thứ gì có thể cứu được mạng ông?”

Vị sơn tăng run run lục thùng lấy ra mảnh vải dầu quen thuộc dùng để gói bản *hải đồ*, cũng như túi hành lí của Jack, lá bùa cầu may màu đỏ của thầy Yamada vẫn còn nguyên vẹn trên đó.

“Ch-í-nh x-á-c!”, Jack gằn giọng giật về món kì vật.

Nói đoạn cả hai đưa chậm chậm rút lui ra sảnh điện. Mặt trăng tỏa sáng yếu ớt trong đêm mưa. Đám đồ đệ của nhà sư tách thành hai hàng cho Jack và Hana đi qua.

Lúc họ đến chỗ cổng vòm thì vị sơn tăng bất ngờ hiện lên.

Ngay dưới chân ông ta là con vật răng nhọn mắt thâm quầng... hồ li tinh tanuki!

Nhà sư nở nụ cười ma mãnh vẫy tay từ biệt Jack và Hana.

“Lối đi thì nhiều nhưng con đường chỉ có một”, ông ta lên tiếng, “và trái tim chính là con đường chân thực nhất”.

Nói đoạn đặt bàn tay xương xẩu lên ngực.

“Trái tim sẽ đưa cậu về nhà, samurai trẻ tuổi. Nhưng hãy sẵn sàng để mất đi những thứ còn quan trọng hơn quyền sách ấy”.

HỒ NƯỚC

Nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát khỏi nhà sư ranh ma quỷ quyệt kia. Jack và Hana nhanh chóng băng qua rừng theo lối cũ xuống núi. Chúng đi dọc theo mê cung tuyết từng cùng các kí hiệu mặt người ba mắt khắc trên đá. Tiếng thác nước ngày một rõ hơn, Jack biết đã gần đến khu vực hồ nước.

Trong màn đêm rất khó nhìn thấy vật cách xa vài bước chân, nhưng vì nó đã quá quen với kĩ năng chiến đấu không dùng tới mắt quan sát mà vị võ sư Kano chỉ dạy một năm trước nên vẫn dễ dàng xác định phương hướng bằng tai nghe. Hai đứa đang đi thì đột nhiên Hana la lên chao đảo.

Chỉ có may mắn mới giúp Jack tóm được trước khi cô nàng ngã sấp mặt xuống mặt nước bên dưới.

Nó tung sức kéo Hana về vị trí an toàn.

“Đi kiểu này nguy hiểm quá”, Jack nói sau khi Hana tỉnh táo được một chút. “Chắc phải tìm chỗ nghỉ qua đêm thôi”.

Sáng hôm sau Jack bị cảm giác ứt át đánh thức. Nhìn xung quanh, nó nhận ra mặt hồ đã dâng lên trong đêm, con đường hầu như đã ngập úng. Jack đoán bình minh đã qua từ lâu bèn lay Hana dậy. Nữ đạo chích dụi mắt ngáp một cái trước khi nhìn thấy hồ nước.

“Trời, nó phải to gấp đôi hôm qua ấy!”, cô nàng thốt lên.

Hai đứa đi dọc rìa ngoài. Chỗ con đập tự nhiên do cây cối gãy đổ tạo nên có khá nhiều cá chết mắc kẹt. Jack cẩn thận di chuyển nhặt về được vài con.

Hai đứa lấy hai con làm cá cho bữa sáng rồi cất phần còn lại vào hành trang. Sau một chuyến tìm kiếm dài, Hana cũng thu gom đủ số củi. Trong lúc đó Jack lo mổ cá, ướp lá đại. Nhóm lửa xong, mùi cá nướng xộc lên thơm nức mũi.

Jack tranh thủ thời gian chờ đợi lật xem vài trang trong bản *hải đồ*. Chữ viết tay và các kí hiệu của cha mang lại cảm giác thân thương tuyệt diệu, đến mức nó tưởng như nghe thấy tiếng ông đang tận tình hướng dẫn kinh

nghiệm lái tàu. Bên trong cuốn sổ này là cả một rừng tri thức: thậm chí có khả năng tác động đến vận mệnh quốc gia. Jack rất vui vì đã thu lại được hành lí, nhưng có lẽ cơn ác mộng này sẽ còn ám ảnh nó suốt cả đời.

“Anh nghĩ Ronin vẫn ổn chứ?”, Hana vừa thối lửa vừa hỏi.

“Ông ấy còn dai hơn cả giẻ rách ấy chứ”, Jack hình dung cảnh tượng vị võ sĩ nghiện rượu đang gật gà trong quán trọ với bình rượu trong tay. “Tôi ước gì thu hồi được lời nói. Cũng như cho ông ấy biết tôi không trách gì ông ấy nữa”.

“Tôi từng nghe người kể chuyện bảo rằng, Lời nói cũng như bát nước, hắt ra thì dễ chứ gom vào thì rất khó”, Hana buồn bã nói. “Giá mà ông ấy vẫn ở đây. Tuy có phần hơi thô lỗ, nhưng thực sự tâm tư rất tốt”.

Cả hai rơi vào suy tư trầm mặc.

“Cá được rồi này”, Hana nói.

Bữa sáng nóng sốt khiến tâm trạng hai đứa khá khâm hơn đôi chút.

Ăn xong, Jack đứng dậy quan sát con đập tự nhiên, “Tôi nghĩ chúng ta có thể băng qua khu vực này”.

Hana liếc nhìn đám cây cối mắc kẹt. “Nhưng chúng có thể sập bất kì lúc nào đấy”.

“Phải mạo hiểm thôi. Hay cô muốn bơi?”

Hana lắc đầu nguây nguậy, “Anh biết câu trả lời mà”.

Cô nàng thiếu não theo sau Jack. Việc di chuyển kiểu này chứa đựng khá nhiều rủi ro. Jack nhớ lại lời dạy của Soke, vị tổ sư ninja... *Không có gì mềm mại, uyển chuyển hơn nước, nước có thể êm như tơ mà cũng có thể mạnh như sấm.*

Jack thầm cầu nguyện đây là lúc dòng chảy êm như tơ.

“Sắp được rồi”, nó nói trong lúc giữ thăng bằng trên thân cây cuối cùng.

Bất thành linh điểm tựa này rung lắc dữ dội, một dòng nước cuốn tới khiến Hana la lớn. Jack vội vàng xoay lại định túm lấy nữ đạo chích.

Nhưng may mắn là cô nàng vẫn bám vào được, một lúc sau thì con đập tự nhiên ổn định trở lại.

Hai đứa bèn tiếp tục cẩn thận hết mức có thể, biết rằng dù chỉ một chút mất thăng bằng cũng đủ khiến nước hồ trào dâng như sóng thần.

Sang đến bờ bên kia, chúng liền thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lại con đường vừa đi, Jack tự hỏi không hiểu tại sao nó lại dám làm cái việc liều lĩnh đó,

chẳng khác nào chui đầu vào khu cạm bẫy trùng trùng. Cơn mưa rả rích quen thuộc những ngày qua khiến mặt hồ lăn tăn sóng. Jack và Hana bắt đầu vào rừng tuyết tùng lần theo dấu vết xuống núi.

“Mưa gì mà mưa hoài!”, Hana chui đầu ra khỏi hang cần nhẫn.

Sống sót trở về sau vụ băng qua đập tự nhiên, đến chiều muộn thì hai đứa tới khu vực sườn thấp của ngọn núi, quá kiệt sức nên nghỉ tạm qua đêm, định sáng dậy đi tiếp. Nhưng chào đón chúng không phải ánh nắng sớm mai mà là bầu trời âm u mưa gió.

“Mưa cũng tốt”, Jack nói làm Hana ngạc nhiên. “Sẽ ít người ra đường hơn”.

Rời khỏi hang trú ẩn, hai đứa đi theo hướng tây nam về cầu Kizu. Hana nhanh chóng bị nước mưa làm ướt như chuột lút, còn Jack thì nhờ có chiếc mũ rơm rộng vành của Ronin nên khô ráo lâu hơn. Trở lại con đường chính, Jack cúi đầu lầm lũi để phòng gặp phải khách lữ hành. Nhưng có vẻ lo lắng của nó là thừa. Lúc này còn quá sớm, hơn nữa cơn mưa như trút nước càng góp phần làm người ta muốn ở nhà hơn.

Hai đứa rời khỏi khu rừng và nhìn thấy dòng chảy cuồn cuộn của sông Kizu. Bên kia bờ chính là thị trấn cùng tên. Cây cầu gỗ chao đảo trong dòng chảy, bề mặt chỉ hơi nổi lên so với mặt nước. Không dám chần chừ, Jack và Hana vội vàng băng qua.

“Mong sao đây là lần cuối cùng tôi phải nhìn thấy cái thị trấn này”, Jack than thở.

“Tôi cũng vậy”, Hana liếc nhìn cây cầu đang chống chọi giữa dòng sông. Đoạn xoay sang nói với Jack. “Nhưng hi vọng vẫn còn cơ hội gặp lại anh... một ngày nào đó”.

Jack mỉm cười ấm áp. “Mẹ tôi thường bảo rằng, một hành trình nên được tính bằng số lượng bạn đồng hành hơn là khoảng cách. Từ đây đến Nagasaki còn rất xa, nhưng gặp được những người như cô... và Ronin... đã giúp tôi làm được những việc một mình không bao giờ có thể. Thành thật cảm ơn vì điều đó”.

“Bạn bè thì phải thế chứ”.

“Và tôi thấy mình thật may mắn khi được kết bạn với cô”.

Hana xấu hổ cúi đầu. “Tôi cũng vui khi anh lấy lại được viên ngọc, cặp kiếm, và đặc biệt là bản *hải đồ* đó”. Cô siết chặt chiếc hộp gỗ trong tay.

“Nhất định tôi sẽ trả món này lại cho anh... khi chúng ta gặp lại. Anh không được nghĩ rằng tôi là hạng người có thể lấy cắp của bạn bè đâu đấy!”

“Nó đã là của cô rồi”, Jack đáp. “Cứ xem như là quà tôi tặng”.

“*Thật chứ?*”, cô phẫn khích nhìn chiếc *inro* được chế tác tinh xảo. “Chưa có ai cho tôi cái gì giá trị đến thế bao giờ cả. Cảm ơn anh”.

Nói đoạn lại cúi đầu.

“Tôi mới là người cần phải thi lễ với cô”, Jack vội nói. “Những ngày qua tôi đã mắc nợ cô rất nhiều.”

“Đừng để bụng”, Hana đeo hộp vào đai lưng bên cạnh cây kiếm gỗ. “Cầu trời tôi sẽ đến chỗ Akiko kịp lúc”

51

CÂY CẦU

“Tao đã nói sẽ tìm thấy mày mà, ngoại quốc”.

Kazuki đứng ngay sau Jack và Hana, cái đầu hăn ướt sũng trong cơn mưa.

Như những pho tượng chiến binh, băng Bọ Cạp tạo thành một phòng tuyến không thể cản phá phía trước cầu. Cả bọn vận kimono đen, gia huy đỏ nổi bật trên ngực. Năm tên cựu thù - Nobu, Hiroto, Goro, Raiden, Toru trừng mắt nhìn Jack, chỉ chờ Kazuki hạ lệnh tấn công.

Hana kéo tay Jack cùng lùi ra sau.

“Đừng hòng trốn thoát thêm lần nữa”, Kazuki khoái trá cười.

Liếc nhìn qua vai hăn, Jack thấy đầu bên phía Kizu đã bị chặn lại bởi một toán quan sai tay lăm lăm dùi cui.

Như vậy lối thoát duy nhất của hai đứa sẽ là con sông đang cuộn cuộn nước kia, mà làm vậy cũng đồng nghĩa với tự sát, nhất là với người không biết bơi. Bây giờ thì nó đã hiểu tại sao không có bất kì ai trên cầu - từ đầu bọn chúng đã sắp đặt bẫy chờ tóm gọn.

Jack đối mặt với Kazuki. Nó biết trước sau gì ngày này cũng đến, chỉ là chưa chuẩn bị cho việc đến sớm thế này. Nó cũng biết không có chút cơ hội nào sống sót giữa số lượng kẻ thù hùng hậu như vậy. Nhưng chí ít *cũng phải* hạ gục tên Kazuki này mới được. Khi đó tính mạng Akiko sẽ trở nên an toàn hơn.

“Xem ra có người không dùng tuyệt kĩ Nhị Thiên được rồi”, Kazuki hất hàm về phía bàn tay trái băng vải của Jack mĩa mai.

Nó không thềm để ý. Dù đã dùng nhiều bài trị thương bằng nhãn thuật, nhưng cánh tay nó vẫn còn quá ê ẩm để có thể linh hoạt chiến đấu.

“Để Hana đi”, Jack yêu cầu. “Cô ấy chẳng liên quan gì đến chúng ta cả”.

Kazuki tặc lưỡi lắc đầu. “Đến bao giờ mày mới chịu hiểu *bất kì* kẻ nào giúp mày cũng chính là kí tên vào án tử hử?”

Hana với tay lấy kiếm gỗ. Nữ đạo chích chặt vật rút món vũ khí dùng để tập luyện ra lóng ngóng thủ thế trước Kazuki. “Jack là bạn của tôi... Tôi chấp nhận hi sinh cả tính mạng vì cậu ấy”.

Kazuki phá lên cười ngặt nghẽo. “Lại một đứa con gái nữa che chở cho mày, Jack ạ! Lần này còn là hạng phi nhân không ai thèm đếm xỉa nữa chứ!”

Tức giận, Hana lao tới đập kiếm gỗ vào đùi Kazuki. “Không được gọi tôi bằng từ ấy!”

Bị tấn công bất ngờ nên Kazuki không kịp né tránh. Hana định đánh tiếp nhưng lần này hắn đã chuẩn bị nên giơ tay ra đỡ. Hana sức yếu nên chẳng những không thể làm địch thủ gãy tay mà kiếm gỗ còn bị gạt ra. Bằng tốc độ đáng sợ, Kazuki dùng tay trái rút trường kiếm katana chém ngang bụng Hana, định một chiêu chặt nữ đạo chích ra làm hai mảnh.

Jack vội vàng lao đến phóng kiếm ứng cứu. Hai võ sĩ trẻ trừng mắt nhìn nhau, khoảng cách không hề xóa nhòa hận thù.

Tiếng bước chân rầm rập báo hiệu đám Bọ Cạp lao tới.

“Ta sẽ báo thù, ngoại quốc ạ”, Kazuki gắt.

“Đừng mơ!”, Hana dùng kiếm gỗ quất vào dạ dày hắn.

Kazuki trúng đòn, nhưng cả Hana lẫn Jack chưa kịp ra đòn kết liễu thì bọn thuộc hạ của hắn đã đến nơi. Bị buộc phải lùi lại, Jack dần rơi vào thế chống đỡ thụ động. Tuy nhiên vì bị thương không áp dụng được tuyệt kỹ Nhị Thiên nên sức chiến đấu của nó bị giảm đi rất nhiều.

Hiroto xông đến trước tiên. “Tao sẽ xiên mày”, hắn rít lên bằng chất giọng cao vút. “Giống như cách mày làm ngày hôm đó vậy”.

Jack nhớ nó đã từng ném dao trong nỗ lực tự vệ khi cuộc tấn công vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang diễn ra. Lưỡi dao xuyên qua dạ dày Hiroto khiến hắn đau đớn buông tay. Tuy nhiên có vẻ như lòng thương hại của Jack đã hoàn toàn phản tác dụng.

Cùng lúc đó thì Hana phải đối mặt với một trong số hai tên anh em họ sinh đôi khổng lồ của Kazuki là Toru.

“Mày dám làm Kazuki đau”, hắn gầm lên. “Tao sẽ làm mày đau”.

Tên này không dùng kiếm, vũ khí yêu thích của hắn là một cây chùy sắt lớn. Toru vung chùy tấn công Hana khiến cô nàng phải liên tục nhảy tránh né. Sức mạnh quá lớn khiến cho nữ đạo chích dù đỡ được đòn vẫn bị đè lún ra đất.

Nhận thấy nguy hiểm, Jack giả dò chém cho Hiroto vung kiếm lên gạt rồi đá mạnh vào bụng trúng ngay vết thương cũ khiến tên này gục xuống nghẹn ứ khó thở. Đúng lúc Toru tiến tới ra đòn kết liễu với Hana thì Jack xông vào la lớn và dùng chiêu Quỷ Đầu Thức, “KIAAAIIIIII!!”

Toru lúng túng chuyển sang tấn công Jack, nhưng còn chưa kịp vung gậy thì Jack đã húc tới, chặn đứng đòn tấn công của hắn. Đánh vào tên này chẳng khác nào đánh một tảng đá. Nhưng dù vậy thì chấn động cũng đủ khiến hắn mất đà. Toru chao đảo trên thành cầu rồi rơi ùm xuống dòng sông Kizu đang cuồn cuộn chảy.

Điên tiết trước diễn biến bất ngờ, các thành viên còn lại của băng Bọ Cạp cùng xông lên tấn công. Jack vội vàng đỡ Hana lên định tẩu thoát theo hướng ngược lại. Tên quan sai thủ lĩnh cũng ra lệnh cho cả đoàn hành quân qua cầu.

Bị vây ở giữa. Jack nhận thấy nó đã rơi vào đường cùng *không* lối thoát.

“Tôi không để cô lọt vào tay chúng đâu”, Jack thủ thế. “Tôi cũng không để anh bị chúng giết đâu”, Hana siết kiếm gõ đáp.

Hai đứa đứng đầu lưng chờ đợi số phận gọi tên

HI SINH VÀ DANH DỰ

“Đầu nó là của tao!”, Kazuki hùng hổ tách nhóm xông lên.

Băng Bọ Cạp lập tức lui lại để thưởng thức màn tỉ thí sắp diễn ra. Kazuki và Jack đã đánh với nhau rất nhiều trận, kể cả tập luyện lẫn thực chiến. Kỹ năng của cả hai gần như ngang nhau, tính đến thời điểm này chưa đứa nào thực sự có ưu thế. Nhưng hiện giờ tay phải Kazuki bị thương do mũi tên Akiko bắn vẫn chưa lành, còn tay trái Jack thì vừa mới trúng đường kiếm của Botan.

Trong lúc Jack vẫn đang tập trung cho trận quyết chiến trước mắt thì Hana đã bị một tên lính tóm lấy.

“Mày chính là con khốn ăn cắp chiếc quạt của vợ tao!”, tay này thét lên.

Hana vùng vẫy đập kiếm vào cẳng chân khiến hắc phải thả ra. Những tên lính khác nhanh chóng áp sát dùng dùi cui khống chế cô nàng. Cuối cùng tên cầm đầu mới bước đến định dùng kiếm kết liễu nữ đạo chích.

Jack muốn cứu Hana, nhưng Kazuki đã lên tiếng trước.

“Đừng giết nó vội!”, hắc ra lệnh. “Còn phải moi tin đã”.

Tên lính miễn cưỡng thu kiếm lại, mặc kệ thuộc hạ đè chặt Hana xuống đất.

Kazuki cầm kiếm bằng tay trái di chuyển thành vòng tròn giữa cơn mưa nặng hạt.

“Tướng Quân đã tăng thưởng gấp đôi cho ai bắt được mày - bất kể sống chết”, mắt hắc nheo lại.

“Kể ra tao cũng khá giá trị đấy chứ”, Jack giơ kiếm phòng vệ.

“Nhưng mà... Tao sẵn sàng giết mày miễn phí bất kì lúc nào”.

Nói đoạn Kazuki tung ra một đòn chém nhanh như cắt. Jack đỡ đường kiếm bằng bản năng rồi nhanh chóng phản đòn vào cổ đối phương. Kazuki lập tức thụp xuống hướng bụng Jack đâm thẳng. Jack nhảy sang bên vừa kịp tránh, suýt chút nữa dải đai lưng đã bị cắt đứt. Nó đáp trả bằng một đòn

cắt ngang ngực, còn Kazuki thì phạt hông. Hai đứa trừng mắt nhìn nhau trong thế trận giằng co gay cấn.

“Mày thắng không nổi đâu, ngoại quốc”, Kazuki rít lên, ấn mạnh vào kiếm Jack.

Cậu lập tức đẩy lại. “Tao không cần thắng người khác, nhưng nhất định phải thắng mày”.

Thế rồi Jack bất ngờ buông tay khiến Kazuki theo đà lao tới, nối tiếp bằng một cú gạt đâm mẫu mực. Bị bất ngờ, Kazuki chỉ kịp lùi lại trước khi mũi kiếm của Jack xuyên thủng tim, nhưng phần áo chỗ gia huy mặt trời đỏ đã bị đứt lìa.

“Hãy còn chưa đủ đâu!”, Kazuki vừa gào thét vừa điên cuồng đâm chém.

Trận chiến sinh tử tiếp diễn giữa cơn mưa trong lúc băng Bọ Cạp và bọn lính chăm chú quan sát. Tuy dùng kiếm bằng tay trái nhưng Kazuki không hề thua kém, thậm chí còn nhỉnh hơn so với Jack.

“Cẩn thận phía sau!”, Hana gào lên.

Jack đỡ đòn của Kazuki rồi liếc nhìn thấy Hiroto đang định đánh lén. Nó bèn cẩn rắng chịu đau dùng cánh tay bị thương gạt đòn tấn công rồi rất nhanh chóng thúc trường kiếm về phía sau đập thẳng vào bụng kẻ tiểu nhân.

Hiroto đổ gục xuống đất ôm bụng. “Lại nữa rồi”, hắn rên rỉ.

“Tao nói nó là của tao!”, Kazuki không có vẻ gì thương hại đồng bọn.

Hắn mặc kệ Hiroto quằn quại co quắp, chuyển hướng về phía Jack.

“Khởi động thể đủ rồi, nghiêm túc chiến đấu thôi!”

Jack vừa nói vừa giơ cả cặp song kiếm lên. Vết thương trên tay trái nó đã tái phát nên lực rất yếu. Có thể nói dùng tuyệt kỹ Nhị Thiên trong trường hợp này có hại nhiều hơn lợi, dù vậy đó vẫn là sự lựa chọn duy nhất.

Bất thành linh đám lính trở nên hỗn loạn. Một tên trong số toán lính đang khống chế Hana thở dốc rồi túa máu ra đổ gục xuống để lộ hình ảnh vị võ sĩ râu ria hoang dại phía sau.

“Ronin!”, Jack và Hana đồng thanh reo.

Nhận thấy Hana bị bọn lính dùng dùi cui khống chế, Ronin nổi giận dùng dùi xông tới liên tục chém giết những kẻ không kịp tháo lui.

“GIẾT HẮN ĐI!”, Kazuki gào lên khi thấy băng Bọ Cạp không kịp phản ứng.

Ngay khi được giải phóng, Hana lập tức đứng dậy cầm kiếm gỗ chạy tới chỗ Ronin. “Tôi biết thế nào ông cũng quay lại mà!”, cô nàng hoan hỉ.

“Đây là vấn đề danh dự”, Ronin đáp.

“Và hi sinh nữa”, Jack nói trong lúc áp sát hai người. “*Chúng ta* bị bao vây rồi”.

“Nếu phải chết thì thà chết vinh với trường kiếm trong tay còn hơn là sống nhục với chiếc bình trong áo”, Ronin nhìn vào mắt Jack đáp. “Tôi muốn sửa chữa sai lầm, và tuyệt đối sẽ *không* làm cậu phải thất vọng”.

“Ông *chưa bao giờ* khiến tôi phải thất vọng cả”, Jack chỉ mong có thêm thời gian để giải thích với ân nhân.

Nhưng Kazuki đã xộc tới, và Jack không còn cách nào đành phải tiếp tục nghênh chiến. Kẻ thù của nó liên tục tấn công bằng những chiêu thức điên cuồng man dại. Tinh thần đã lên rất nhiều khi Ronin trở lại, Jack cũng chẳng chịu kém.

Goro lao về phía Ronin, còn Nobu thì tấn công Hana.

Bọn lính - chưa hoàn hồn sau màn tàn sát của Ronin - đã tháo chạy tán loạn từ lâu, bất chấp tên thủ lĩnh la hét khản cả cổ. Chiếc cầu, vốn đã bị lung lay bởi dòng chảy, giờ càng trở nên mỏng manh hơn rất nhiều dưới áp lực của trận chiến.

Ronin dày dặn kinh nghiệm, nhưng Goro trẻ khỏe hơn, thể lực cũng còn tốt khiến vị võ sĩ nghiện rượu phải vất vả đối phó nên không thể lo cho Hana được.

Mặt khác thì Nobu không khỏi cười thầm trước kịch cỡ đối tượng mình đang vây bắt. So với tên khổng lồ này Hana chẳng khác gì một đứa trẻ, ấy vậy mà nữ đạo chích không hề sợ hãi. Cô vung kiếm đâm vào bụng Nobu, nhưng không mấy hiệu quả.

“Chỉ thế thôi ả”, hắc khoái trá vung kiếm định kết liễu Hana.

Cô nàng bắt đầu thấy sợ bèn quay đầu chạy. Nobu hùng hổ đuổi theo. Jack chỉ biết nhìn khi Hana vấp chân vì quá hoảng hốt. Cô ngã sấp ra đất, vô phương chống đỡ. Jack gào lên khích lệ nhưng không kịp, Nobu đã đuổi tới nơi.

Có điều tên này khoái trá chưa được bao lâu thì một tiếng gậy lớn bất ngờ vang lên dưới chân hắn.

Cả người Nobu lọt xuống lỗ, may nhờ vòng eo quá vĩ đại chặn lại nếu không hẳn khó thoát khỏi cảnh trôi theo dòng nước.

Hana đứng bật dậy cười khoái trá. “Đã biết túy quyền của bản cô nương chưa!”

Thì ra cú ngã vừa rồi chỉ là một cái bẫy, Hana cố tình làm vậy để dụ Nobu bước vào khu vực Toru đập trúng ban này. Mừng rỡ trước mưu kế hoàn hảo của người bạn đồng hành, Jack càng thêm quyết tâm hạ Kazuki. Có điều Nobu vừa qua, Raiden lại tới, và tên khổng lồ này khó mà mắc phải sai lầm như người anh em của hắn.

Lúc này tên thủ lĩnh đã chỉnh trang xong hàng ngũ, kéo quân quay lại định đối phó với Ronin. Vị võ sĩ này buộc phải vận dụng túy quyền, lảo đảo tránh đòn qua lại. Bọn lính liên tục đánh nhằm lẫn nhau, Ronin túm lấy một tên làm lá chắn, có điều ông đã thấm mệt, và Goro chỉ chờ đợi một chút sơ hở để tấn công.

Jack cũng thất thế rất nhanh. Vụ việc xảy ra trên núi đã khiến nó thấm mệt, cánh tay trái ướm đầy máu cũng chẳng tài nào nhắc được kiếm quá hông. Thấy vậy, nó bèn vứt luôn đoản kiếm wakizashi, chuyển sang cầm trường kiếm bằng hai tay trong tư thế tra gươm hờ sẵn sàng xuất thủ.

“Sao vậy, bỏ cuộc rồi hả?”, Kazuki vừa thở vừa nói, rõ ràng hắn cũng thấm mệt sau trận chiến dai dẳng vừa rồi.

“Cho mày một cơ hội thôi!”, Jack vừa đáp vừa dùng tay áo thấm nước mưa trên mặt.

Hai đứa lại tiếp tục độ kiếm, không bên nào nhường bên nào.

Hana gần như đã bị Raiden vây chặt, Ronin vội cứu cô nàng nên không để ý thấy Goro đang đâm lén từ phía sau.

“KHÔNG!”, Jack la lên.

Ronin trúng đòn trọng thương, bọn lính thì sẵn sàng xuống tay bất kì lúc nào.

Hana liên tục vùng vẫy dùng chân đạp vào người Raiden trong lúc tên này nắm tóc cô nàng lôi lên cao.

Jack cũng vô cùng vất vả chống chọi với thế tấn công vũ bão của Kazuki, và e rằng chỉ có phép màu mới mong giúp nó hạ gục đối phương quay sang cứu hai người bạn đồng hành.

Một màn thảm sát chỉ còn là vấn đề thời gian...

53

CUỐN TRÔI

Âm thanh gầm rú vang lên phía xa cắt ngang trận chiến.

Cây cầu dưới chân Jack và Kazuki rung lên bần bật khi âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn dần. Liếc nhìn bên thung lũng, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt hai samurai. Một cột nước khổng lồ ước chừng cao đến bảy mét đang theo dòng sông âm ầm đổ tới, cuốn phăng mọi thứ trên đường đi.

Rất nhiều *doshin* chỉ có thể đứng chết trân nhìn cột nước lớn lao tới. Số ít cố gắng chạy thực mạng. Nhưng Jack biết rằng đã quá trễ.

Quăng mình về phía chiếc cột trụ gần nhất, nó dùng hết sức bình sinh bám chặt vào đó. Chỉ một tích tắc sau, cả con sông Kizu dâng lên với sức tàn phá của dòng nước. Cây cối, mảnh vỡ nhà cửa va đập vào chiếc cầu, xé nát từng mảng lớn trên lối đi bằng ván gỗ. Một *doshin* bị cuốn theo dòng nước đập mạnh ngực vào thành cầu rồi văng qua phía bên kia. Nước ào ào dâng qua, mang theo cả những thân hình bất lực đang gào thét trôi cùng với nó.

Jack cảm tưởng như cánh tay nó đang bị vặn nghiêng ra khỏi khớp khi đợt sóng ngập qua người nó. Nó đã từng trải nghiệm những trận bão biển, những cơn sóng cao ngất, giông tố và cả vòi rồng trong thời gian còn ở trên tàu *Alexandria*, nhưng sức mạnh của trận lũ này xem ra còn kinh khủng hơn cả mấy trận bão kia cộng lại. Đập phồng hộ rờ ràng đã bị vỡ và toàn bộ nước hồ được thả tự do khiến chúng trở thành cột nước khổng lồ lao xuống thung lũng, bẻ vụn và phá hủy mọi thứ trên đường đi.

Nguyên tố Thủy đã tới giải cứu nó.

Nhưng nếu Jack không bám nổi thì chính nó cũng sẽ mất mạng thôi.

Nó phun nước ra khỏi miệng, cố gắng lấy hơi trong lúc hai cánh tay dần tuột ra khỏi chiếc cột. Cánh tay trái của nó quá yếu, còn dòng nước dữ thì cứ mãi ào lên không dứt.

Thế rồi, đột nhiên dòng nước cuốn qua. Mực nước sông dần hạ xuống. Jack há hốc miệng hớp lấy hớp để không khí rồi điên cuồng nhìn quanh tìm Ronin và Hana. Cây cầu bị tàn phá. Một số nhịp còn biến mất hẳn; số nhịp khác thì rung lắc điên cuồng trên vài chiếc cột trụ. Những thanh gỗ còn lại thì gãy gập như một rừng cây chết trên dòng nước cuộn cuộn.

Trận lũ đã quét sạch tất cả, chỉ số ít còn sống sót.

Một trong số đó là Kazuki.

Ho sặc sụa vì nước, hắn phát hiện vị trí của Jack và ngay lập tức cố gắng đứng dậy. Loạng choạng đi trên phần xơ xác còn lại của lòng cầu, tay vung thanh *katana* hông lấy đầu nó. Jack lặn người qua bên rồi bò dọc thành cầu đã bị vặn xoắn đến biến dạng.

Ngay khi Kazuki bắt đầu tăng tốc, Jack nhảy phắt lên nhịp tiếp theo.

“Mày không thoát nổi đâu!” Kazuki gầm gừ, nhảy theo tiếp cận.

Jack quay người lại, *katana* đã sẵn sàng trong tay. “Mày cũng vậy thôi!” nó đáp trả.

Hai thanh kiếm va mạnh vào nhau, trận chiến lại tiếp diễn. Trong lúc chúng chiến đấu, một chiếc cột trụ nữa tuột ra khỏi dây thừng rơi tòm xuống dòng sông phía dưới, nhanh chóng bị dòng nước xiết cuốn trôi. Toàn bộ lòng cầu nghiêng hẳn sang bên, Jack nhảy vọt sang phần ván nhỏ hơn. Kazuki lao đến nhịp tiếp theo vừa kịp lúc đoạn lòng cầu gãy gập, rơi xuống và biến mất trong lòng nước.

Trận chiến vẫn tiếp tục.

Jack tránh được cú thọc bụng của Kazuki, nó định sẽ thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên để tước đi vũ khí của đối thủ. Tuy nhiên Kazuki đã nhận ra ý định này, lập tức xoay kiếm ra khỏi tầm nguy hiểm.

“Đồ thảm hại!” Kazuki cười mỉa. “Mày *không bao giờ* có thể dùng được tuyệt kỹ đó như tao đâu”.

Lưỡi kiếm của hắn sạt ngang người Jack khiến nó buộc phải nhảy lùi lại. Phần ván gỗ vốn đã hẹp nay lại càng rung lắc kinh hoàng dưới sức nặng đột ngột, âm thanh răng rắc ghê rợn vang lên.

Kazuki cười khoái trá khi cả đoạn cầu lật úp.

Trong nỗ lực cuối cùng. Jack nhảy lên một chiếc cột trụ. Nó đáp xuống đỉnh của chiếc cột chỉ rộng vừa đủ cho hai bàn chân. Dùng hai tay lấy thăng bằng, nó đứng im trên trụ gỗ - bài học cọc gỗ mạn của Ronin đã lại một lần nữa cứu mạng nó.

“Dám thì thử đến đây coi!” Jack lên giọng thách thức.

Kazuki không thể với tới Jack nếu chỉ đứng trên lòng cầu, quyết tâm lấy bằng được đầu đối thủ đã khiến hắn coi nhẹ tính mạng của chính mình. Nhăn nhó, hắn đành nhảy lên chiếc cột trụ đối diện. Kazuki tiếp đất tốt nhưng chiếc cột vốn đã không ổn định, nay lại đung đưa liên tục trên dòng nước xiết.

Giờ thì cả hai đứa đều phải vừa làm sao có thể vừa đứng vững, vừa so kiếm với nhau.

Chúng liên tục di chuyển trên các cột trụ, cùng lúc hai thanh kiếm không ngừng đâm chém vào nhau. Cả hai chiến binh đều phải thi triển bằng tất cả khả năng của mình để sống sót. Cơn mưa vẫn dày hạt. Kiếm vẫn vung lên trong không trung. Jack biết thời gian không còn nhiều trước khi một trong hai đứa không thể tiếp tục.

Khi tấn công Kazuki, Jack bị mất thăng bằng và loạng choạng về phía trước. Trong khoảnh khắc, nó không còn khả năng tự vệ.

Nắm lấy thời cơ quý báu, Kazuki lập tức nhảy tới cột trụ gần nhất vung kiếm với ý định chém bay đầu Jack.

Tuy nhiên Jack hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi đã lừa được đối thủ, nó lập tức ra đòn. Vung kiếm từ bên dưới, nhanh như chớp nó cắt ngang chân Kazuki. Kazuki buộc phải nhảy lên tránh, hắn tiếp đất hụt và rơi xuống dòng nước cuộn cuộn phía dưới sông Kizu.

Jack nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình biến mất dưới mặt nước, sau đó lại trồi lên, há hốc miệng hít lấy không khí. Điên cuồng khua tay bám lấy bất cứ thứ gì có thể, Kazuki túm chặt chiếc cột cuối cùng mà hắn bị cuốn qua. Dòng nước nhanh chóng kéo tuột hắn xuống, và, với cánh tay phải bị thương, Jack biết Kazuki sẽ không trụ được lâu nữa.

ÁM KHÍ

“CỨU VỚI!” Kazuki hét lên.

Jack đứng đó nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình vật lộn trong dòng nước lũ. Nó chẳng có chút động lòng gì với Kazuki, và cũng không có ý định cứu hắn. Chỉ chốc lát thôi, tất cả thù hận và rắc rối của nó với băng Bọ Cạp sẽ kết thúc. Akiko sẽ được an toàn.

“Làm ơn!” Kazuki nài nỉ, khuôn mặt cắt không còn giọt máu. Hắn hét lên một tiếng hoảng hốt khi cánh tay phải bị trượt.

Nhưng vẫn còn tay trái.

Jack đã từng chứng kiến rất nhiều thủy thủ chết đuối giữa lòng nước mênh mông của Đại Tây Dương và Thái Bình Dương. Đó là nỗi sợ và là cái chết tồi tệ nhất mà một thủy thủ phải đối mặt. Nó nhớ lại hình ảnh đáng thương của Sam, viên thủy thủ đã bị đẩy văng ra khỏi boong trong trận bão tệ hại làm hỏng tàu *Alexandria* trước khi cập bờ biển Nhật Bản. Đến giờ tai nó vẫn còn văng vẳng tiếng thét hãi hùng lần cuối của Sam trước khi bị kéo xuống lòng biển sâu mãi mãi. Chết đuối chẳng thể là một cái chết vinh quang cho bất kì thủy thủ nào.

Trước tình thế hiểm nghèo của đối thủ. Jack bắt đầu thấy tinh thần mình lung lay. Nó nhận ra rằng mình thật khó có thể đứng yên một chỗ chứng kiến kẻ khác chết đuối ngay trước mắt. Cho dù nỗi căm hận của nó với Kazuki mạnh đến cỡ nào thì con đường võ sĩ đạo đã dạy cho nó biết về Nghĩa - phải biết đưa ra những quyết định đúng đắn dựa trên đạo lí làm người - và Nhân, sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Đối với Jack thì điều đó có nghĩa là phải biết đối xử đúng đắn với cả kẻ thù của nó nữa. Xuất thân từ một gia đình theo đạo Cơ-đốc, cha nó đêm nào cũng đọc cho nó nghe Kinh Thánh, giờ thì những lời răn dạy đó đang phát huy tác dụng...

Đừng để bị đánh bại bởi cái ác, hãy đánh bại cái ác bằng cái thiện.

Liệu đây có phải là cơ hội để nó có thể khiến Kazuki thay đổi mãi mãi? Một kẻ ngoại quốc đã vô tình khiến mẹ hắn phải mang bệnh mà chết. Liệu

thành kiến đã hằn sâu trong kí ức ấy của hắn có thể bị đảo ngược nếu một kẻ ngoại quốc khác ra tay cứu *cuộc đời* hắn?

Jack đứng giữa hai lựa chọn khó khăn - Kazuki sống hay chết, tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của nó bây giờ. Nó có thể để mặc kẻ thù bị cuốn trôi... hoặc cứu hắn.

Cánh tay bám vào cột trụ của Kazuki yếu dần, từng ngón tay của hắn dần trượt xuống.

Hi vọng rằng mình sẽ không phải hối tiếc với quyết định của ngày hôm nay, Jack tra kiếm vào vỏ rồi vươn người trên phần còn lại của lòng cầu phía trên đầu Kazuki.

“Năm lấy tay tao!” Nó nói, vừa nằm trên thanh gỗ vừa vớ tay về phía đối thủ.

Kazuki trợn trừng mắt nhìn nó như không tin.

“Không thì mày cũng chết đuối thôi”.

Dòng nước dâng lên khiến Kazuki hoảng loạn. Hắn túm lấy cổ tay Jack.

Nhưng Jack không kéo lên.

“Nhanh lên... *ngoại quốc*,” Kazuki sắc nước khi dòng sông đã dâng lên đến tận miệng hắn.

“Thề với tao là mày sẽ để Akiko được yên”.

Kazuki không nói gì.

“Thề đi!” Jack ra lệnh.

Một đợt nước nữa tràn qua mặt Kazuki khiến hắn sặc sụa.

“Rồi! Rồi! Tao sẽ không làm gì nó,” vừa hét hắn vừa điên cuồng gập đầu.

“Cả việc mày sẽ để tao đến được Nagasaki nữa”.

“Gì cũng được hết!”

Lấy hơi, Jack kéo mạnh Kazuki ra khỏi dòng nước cuộn cuộn. Hắn và Jack đứng đối diện nhau, cơn mưa lạnh ngắt đổ rào rào quanh chúng. Trong một thoáng, Kazuki trừng trừng nhìn Jack. Thậm chí cả khi không còn thanh *katana*, hắn có vẻ vẫn sẵn sàng tiếp tục cuộc chiến.

Thế rồi hắn cúi đầu.

“*Arigato gozaimasu*,” hắn lẩm bẩm câu cảm ơn trong miệng.

Jack mỉm cười nhẹ nhõm. Có vẻ hành động vừa rồi của nó đã thay đổi được Kazuki.

Nhưng rồi Kazuki nắm chặt bàn tay phải đeo găng của hắn, ánh sáng từ một lưỡi dao lóe lên từ tay áo kimono. Hoàn toàn bất ngờ, Jack không kịp phản ứng.

Lưỡi dao lao thẳng vào ngực Jack.

HANA

Đột ngột Jack bị đẩy sang bên, lưỡi kiếm của Kazuki đâm trượt nó mà ngập sâu vào lồng ngực của vị cứu tinh. Máu chảy thành vệt trên sàn trong lúc Ronin gồng mình chịu đau vật lộn tay đôi với Kazuki. Cả hai văng mạnh vào thành cầu rồi ngã lộn nhào xuống.

Vội vã đến chỗ thành cầu, Jack thấy Ronin và Kazuki đang vật lộn trong dòng nước. Mạch nước xiết kéo hai người ra xa nhau, Ronin vẫy vùng trong lúc cố gắng giữ cho đầu mình nổi trên mặt nước. Sau khi cố định lại hành trang trên vai và đảm bảo là bản *hải đồ* được an toàn trong lớp vải dầu, Jack lao mình xuống sông.

Vùng vẫy lấy hơi trong lúc trời lên hụp xuống, Jack bị xoay tròn tròn như mảnh gỗ trôi dạt gặp trận bão biển. Bắt gặp hình dáng của Ronin qua làn nước đầy bọt trắng xóa, Jack dùng hết sức bình sinh sải tay bơi đến. Cánh tay trái còn yếu của Jack khiến nó không thể dùng hết tốc lực.

Đến nơi dòng nước cuộn xoáy vào nhau thì Jack mất dấu hiệu của Ronin. Biết rằng với vết thương nặng như vậy, có thể đã là quá muộn để nó có thể cứu được Ronin. Dù vậy nó vẫn tiếp tục bơi, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi hòng cứu được bằng hữu. Đạp mạnh chân đẩy dòng nước, nó bơi đến chỗ vị trí lần cuối còn thấy ông. Một thanh gỗ nhọn trên cầu đột nhiên phóng qua, suýt chút nữa đã trúng đầu nó. Chợt nó nhận ra Ronin đang ở phía trên lưng nó, quay cuồng đập tay cố giữ cho người nổi lên.

Jack thu hết sức bật lên lần cuối túm lấy Ronin vừa lúc ông ta chìm dần xuống dưới. Ôm chặt cánh tay của vị võ sĩ, Jack kéo ông ta lên mặt nước rồi cố gắng bơi về phía bờ. Túi hành trang trên lưng, cặp kiếm và một Ronin đang bất tỉnh khiến nỗ lực bơi của nó gần như không tiến triển.

Dòng sông cuốn cả hai người lao đi, bào mòn sức lực Jack mỗi lần sải tay bơi tới. Làn nước ập tới nhấn chìm cả mặt Jack khiến nó sặc nước. Sức cùng lực kiệt, nó như thể đang trôi lập lờ dưới mặt nước. Jack đạp mạnh

chân trời lên, một mảnh ván trên cầu trôi đến va vào nó. Jack nhanh chóng bám vào đó như thể gặp được phao cứu sinh.

Bờ sông đã gần hơn, Jack điên cuồng đạp chân đẩy cả Ronin về phía bờ nhưng hai chân nó nặng chịch như chì. Jack gần như đã bỏ cuộc hẳn thì đột nhiên chân nó chạm được xuống đất. Thu hết chút sức lực cuối cùng, Jack kéo lê thân hình nặng nề của Ronin ra khỏi dòng nước rồi đổ gục xuống bên cạnh.

Nước mưa rửa trôi bùn đất xung quanh hai người, Jack bấu chặt ngón tay của nó xuống đất vì sợ nếu rời ra nó sẽ bị lôi xuống dòng nước sông cuộn cuộn lần nữa.

Ronin rên rỉ. Jack gắng gượng bò đến chỗ ông ta kiểm tra.

“Ông chảy máu nhiều quá,” Jack nói, đoạn dùng tay bịt chỗ sườn rỉ máu của vị samurai.

Ronin há hốc miệng thở gấp vì đau rồi rên rỉ, “Hana... đâu?”

Jack buồn bã lắc đầu. “Từ lúc dưới sông tới giờ tôi chưa hề thấy cô ấy.”

“Đi tìm đi.”

Ronin gắng gượng ngồi dậy.

Qua màn mưa xám xịt, cây cầu chỉ còn vài thanh gỗ mỏng manh trông chẳng khác nào một con thuyền bị đắm mà những người trên đó lạnh ít dữ nhiều.

“Tôi không thấy cô ấy,” Jack nói, chợt nhận ra một người không biết bơi sẽ chẳng có chút hi vọng nào sống sót được trong dòng nước sông đang gầm gừ giận dữ này.

Ronin run run lôi ra một con hạc giấy đã rách tươm từ trong chiếc kimono.

“Hana... Hana bé bỏng của ta,” ông thút thít.

Ông thả con chim nhỏ xuống dòng nước rồi nhìn nó trôi dần ra xa.

“Chúng ta phải đi ngay,” Jack thúc giục, vội vã vòng tay quanh người Ronin giúp ông đứng dậy. “Chúng ta cần tìm chỗ ẩn náu để còn chữa trị vết thương cho ông nữa”.

Hai người loạng choạng đi dọc bờ sông hướng về phía khu rừng. Ngay khi họ tới được bìa rừng thì bỗng có tiếng hét. Cả hai lập tức quay lại, sợ rằng điều xấu nhất đã đến.

“JACK! RONIN!” Hana hét to át tiếng dòng nước đục ngầu cuộn xoáy.

Cô đứng bên kia bờ liên tục nhảy lên nhảy xuống, tay vẫy gọi điên cuồng.

Một nụ cười nhẹ nhõm bùng lên trên khuôn mặt thống khổ của Ronin.
“Hana! Con bé còn sống!”

Đúng lúc đó, ở phía xa hơn, Jack bắt gặp một hình dáng đang lom còm bò dậy - Kazuki.

“CHẠY ĐI!” Jack hét lên, điên cuồng chỉ tay về phía kẻ thù nguy hiểm.

Hana chỉ kịp nhìn thấy Kazuki đứng dậy. Cô bé lùi dần. Jack và Ronin nhìn sự việc diễn ra trong vô vọng, con sông đã ngăn cách họ với nhau.

Kazuki lao đảo tiến tới chỗ Hana, tay lăm lăm lưỡi dao bí mật chuẩn bị tấn công cô bé.

Đột nhiên hân gục xuống, miệng thở hồng hộc, trận chiến và cơn lũ cuốn cuối cùng cũng bộc lộ sức tàn phá của nó.

“CHẠY ĐI!” cả Jack và Ronin cùng đồng thanh.

Hana gật đầu rồi vẫy tay chào tạm biệt. Cô giơ cao chiếc hộp *inro* về phía Jack, ra hiệu rằng cô sẽ tới Toba rồi chạy đi. Bóng cô bé cứ thế khuất dần sau rặng cây.

CHUỘC LỖI

Jack giúp Ronin nằm xuống tấm nệm rơm trong căn phòng phía trong của ngôi nhà. Trong lúc chạy trốn, Ronin đã không ít lần gục ngã. Jack đã ngờ rằng nó sẽ không kịp tìm ra nơi trú ẩn nào đó để cứu ông ta, cho đến khi bất ngờ gặp một nông trang. Mặc dù có phần ái ngại lúc ban đầu, nhưng sự nhiệt tình của người tá điền đã xua tan nỗi sợ hãi và anh ta nhanh chóng đẩy hai người vào trong.

Trong căn phòng chính để bếp lửa, vợ người tá điền bận bịu với công việc nấu nước sôi để rửa vết thương cho Ronin. Jack thì thăm với người tá điền và anh ta gặt đầu, lát sau trở lại với một chiếc bình sứ mẻ cũ kĩ.

“Đây,” Jack nói trong lúc đưa chiếc bình cho Ronin. “Thần được giảm đau.”

“Cái gì thế?” Ông ta mấp máy.

“*Sake*.”

Ronin đưa tay đẩy chiếc bình ra xa. “Thôi, ta không cần... nữa đâu.”

“Tôi *không* để ông chết đâu, Ronin.” Jack giật mình trước những lời vừa nói.

Ronin cười khùng khục rồi lập tức nhăn nhó vì đau. “Trong đời ta đã gặp phải những vết thương còn tệ hơn thế này nhiều. Ta sẽ sống. Còn cậu phải đi ngay.”

Jack lắc đầu cương quyết. “Tôi không để ông lại trong tình trạng này đâu.”

“Nghe ta. Thăng nhãi Kazuki và băng đảng của nó sẽ truy lùng cậu. Không có thời gian chờ ta hồi phục lại đâu. Giờ hãy đi ngay khi cậu còn có thể.”

Jack biết những điều Ronin nói hoàn toàn có lí. Sẽ còn nhiều chiếc cầu, nhiều giao lộ trên con đường của Jack mà Kazuki sẽ *luôn luôn* ở đó để săn lùng nó. Jack đã đưa Ronin đến một nơi an toàn. Khả năng của nó cũng chỉ

có thể giúp đỡ được ông ấy đến vậy. Giờ đi ngay có lẽ là điều tốt nhất mà nó *nên* làm. Nó sẽ thu hút bọn bám đuôi ra xa khu vực này, giúp Ronin có thời gian dưỡng thương hồi phục.

Ronin nắm lấy cánh tay nó. “Ta chỉ hi vọng... một ngày nào đó... cậu sẽ tha thứ cho ta.”

“Tôi *không nghĩ* là ông có lỗi đâu.” Jack đáp. “Giờ tôi đã nhớ lại tất cả sự kiện xảy ra hồi đó. Ông chưa bao giờ là thành viên trong nhóm của Botan. Chúng đã đầu độc ông. Nhưng ông lại thề sẽ không cho chúng giết hại tôi. Tôi xin rút lại những lời xưa đã nói. Ông thật sự là một samurai - một võ sĩ chân chính. Nếu tôi mà là lãnh chúa, nhất định tôi sẽ rất tự hào khi có ông là tướng sĩ theo cùng.”

Mở vạt áo kimono ướt đẫm của mình, Jack lấy ra viên ngọc đen và đưa cho Ronin.

“Cảm ơn ông đã cứu mạng tôi,” Jack nói.

Ronin trầm ngâm nhìn viên ngọc. “Ta biết vật này quan trọng thế nào với cậu,” ông đáp rồi đẩy tay về phía Jack. “Ta thật sự cảm kích trước hành động của cậu với giao ước, nhưng cậu đã cho ta thứ còn giá trị hơn thế nhiều rồi.”

Jack sừng sốt nhìn Ronin.

“Danh dự và lòng tự trọng của ta.”

Ông liếc nhìn bình rượu *sake*. “Ta đã chìm đắm trong hối hận và tuyệt vọng quá lâu rồi. Ta đã cho rằng mình không xứng đáng làm một samurai kể từ khi không bảo vệ được cha trước sự truy sát của tên thích khách giả dạng làm tăng sư vào thành.”

Ronin rên lên trước cơn đau dữ dội tràn tới, dù vậy vẫn đẩy tay từ chối sự giúp đỡ của Jack.

“Ta thấy nhục nhã vì đã không làm tròn bốn phận của mình. Cậu thấy đấy... ta là kẻ có tội khi để tên thích khách đó vào... ta đã quá chậm chạp khi lưỡi dao ấy hướng về phía cha... Tên thích khách thậm chí còn trốn thoát. Đó là lí do ta ôm hận với *tất cả* bọn tăng sư - bởi có thể một trong số chúng chính là kẻ đã mưu sát cha.” Ronin nhìn Jack với đôi mắt đỏ ngầu, không phải do *sake* mà do nỗi buồn thương tủi hổ.

“Kể từ đó ta sống với nỗi nhục nhã và sự thất bại. Nhưng giờ thì ta đã có thể ngẩng cao đầu, làm tròn bốn phận của một samurai khi tương trợ và bảo

vệ cậu. Ta đã sửa chữa lỗi lầm đó. Hi vọng đến một ngày linh hồn cha cũng sẽ tha thứ cho ta.”

Bắt gặp chiếc mũ rơm trên sàn, Ronin với tay lấy nó. Với tất cả sự ân cần, ông đặt nó lên đầu Jack rồi kéo sụp xuống để che khuôn mặt.

“Giờ cậu chính thức là một *ronin* rồi.”

57

RONIN JACK

Bỏ lại sau lưng ngôi nhà, Jack bước đi trong màn mưa mù mịt. Trước mặt nó là con đường lầy lội ngoằn ngoèo qua vô vàn thửa ruộng hướng tới rặng núi cao ẩn khuất sau tầng mây mưa dày đặc. Nó nhắm hướng tây mà đi tới Osaka, nơi nó hi vọng có thể men theo bờ biển mà tới cảng Nagasaki.

Cơn bão khiến cho con đường vắng tanh, dù vậy Jack vẫn thận trọng kéo sụp chiếc mũ rơm che mặt đề phòng. Có lẽ trong mắt người thường, trông nó chẳng khác nào một võ sĩ lang thang vô chủ. Còn nếu nhìn gần hơn chắc hẳn họ sẽ phải giật mình.

Ít ra thì Jack cũng có thể tránh được các con phố và đường lớn trong vài ngày tới. Với lượng tiền ít ỏi mà Ronin để lại, họ đã mua được ít cơm và hành trang đi đường từ các nông dân. Lượng thực phẩm này sẽ không giúp nó cầm cự được lâu, và với dấu hiệu cho thấy mùa đông đang tới, nó sẽ càng có ít thực phẩm để xoay sở. Jack thật sự thấy lo về việc liệu nó có sống sót nổi trên chuyến hành trình dài đằng đẵng phía trước hay không.

Nhờ sự giúp sức của Ronin và Hana, nó đã lấy lại được đôi kiếm, viên ngọc của Akiko, phi tiêu *shuriken* của Tenzen, lá bùa *omamori* của thiền sư Yamada, và quan trọng nhất là, *hải đồ* của cha.

Lời tiên tri đầu tiên của vị sơn tăng chợt vang lên trong đầu Jack, giờ thì nó đã nhận ra ý nghĩa của những câu nói bí hiểm ấy.

Thứ cậu tìm đã mất... Nó đã tìm ra tên cướp tư trang, nhưng hẳn đã cướp tất cả vào một ván bạc.

Thứ cậu cho đi sẽ trở lại... Nó đã cho Ronin viên ngọc, để rồi ông lại trao trả lại cho nó.

Thứ chống lại cậu sẽ biến mất... Nó đã đấu với Araki, Botan, Lãnh chúa Sanada và vượt qua tất cả - mặc dù cuộc chiến với Kazuki vẫn còn chưa ngã ngũ.

Và điều cậu muốn là không thể... Điều mà Jack *thực sự* muốn là những người bạn đồng hành của nó. Nó nhớ người anh em đã cùng nhau vào sinh

ra tử - Yamato, cậu bạn thông thái Yori, một Saburo hóm hỉnh và hài hước, một Miyuki đầy nhiệt huyết, và, quan trọng nhất là người bạn tri âm tri kỉ Akiko. Để rồi một lần nữa Jack nhận ra nó thật đơn độc trên chuyến hành trình, đành hi sinh tình bạn ấy dù không phải lỗi của nó - trên con đường giành giật sự sống với Shogun.

Jack đưa mắt nhìn qua màn mưa trắng xóa thừa ruộng gần đó. Nguyên tố Thủy thấm đẫm trong từng giọt nước, tai nó văng vẳng giọng cha ngày đầu đoàn thủy thủ rong buồm hướng đến Nhật Bản...

Mỗi người chỉ như một giọt nước. Tập hợp lại chúng ta sẽ có cả một đại dương.

Jack chợt nhận ra rằng nó đã đủ may mắn để gặp được những người tốt như Ronin và Hana trên đường, nó hoàn toàn có cơ hội đến Nagasaki mà vẫn còn sống.

Trái tim sẽ đưa cậu về nhà, giọng nói của vị sơn tăng vang vọng trong đầu nó.

Sải bước tiến lên, Jack biết *chính xác* trái tim nó ở đâu.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển Samurai trẻ tuổi: 5 - Ngũ Đại - Thủy (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 19] “Những gì ở đằng sau và ở phía trước chúng ta đều là những vấn đề rất nhỏ so với những gì nằm sâu trong chính chúng ta”, tác giả: Oliver Wendell Holmes (nhà thơ, nhà văn Mỹ, 1809-94)
2. [Trang 19] “Không dẫn kẻ đi theo, không theo kẻ đi trước”, tác giả: Albert Camus (tiểu thuyết gia người Pháp, 1913-60)
3. [Trang 128] “Lối đi thì nhiều nhưng con đường chỉ có một”, tác giả: Naomi Judd Holmes (danh ca người Mỹ, 1946)
4. [Trang 128] “Trái tim chính là con đường chân thực nhất”, tác giả: Rainer Maria Rilke (nhà thơ, 1875-1926)
5. [Trang 129] “Một chuyến hành trình nên được tính bằng số lượng bạn đồng hành hơn là khoảng cách”, tác giả: Tim Cahill (vận động viên người Úc, 1979)
6. [Trang 134] “Chết vinh còn hơn sống nhục”, tác giả: Franklin Roosevelt (Tổng thống Hoa Kỳ, 1882-1945)
7. [Trang 139] “Đừng để bị đánh bại bởi cái ác, hãy đánh bại cái ác bằng cái thiện”, nguồn: Kinh Thánh, La Mã 12:21
8. [Trang 145] “Mỗi người chỉ như một giọt nước. Tập hợp lại chúng ta sẽ có cả một đại dương”, tác giả: Ryunosuke Satoro (nhà thơ người Nhật, không rõ thông tin)

TRẢ LỜI XEM...

Lời thách đấu với các bạn samurai trẻ tuổi!

Bạn có khả năng giải được những câu đố bí hiểm dưới đây của vị sơn tăng không?

Câu 1

Cái nào nặng hơn: một tấn vàng hay một tấn lông vũ?

Câu 2

Cái gì ở với người thì thấp, ở với trời thì cao?

Câu 3

Nếu mỗi bước nhảy của con châu chấu đi được nửa quãng đường đến chân tường, vậy nó sẽ mất bao lâu để đến được mục tiêu nếu nó ở cách bức tường hơn 3m?

Câu 4

Jin đang đứng sau lưng Kuzo, nhưng Kuzo cũng đang đứng sau lưng Jin. Vậy nghĩa là thế nào?

Câu 5

Biết diễn đạt nhưng không biết nói,
Nắm tất cả thế giới trong tâm,
Có gáy, nhưng không phải là gà,
Có gỗ, nhưng không phải cây,
Mở ra, mở vào nhưng không phải cửa
Truyện chỉ có vậy, chẳng thể kể hơn
Theo bạn là cái gì?

Câu 6

Nhảy múa không cần chân,
Tỏa sáng bằng không khí,
Người sống cần, người chết cũng cần,

Theo bạn là cái gì?

Câu 7

Bạn đang ở trong một căn phòng có hai cánh cửa - một bên dẫn vào hang động, một bên dẫn đến tự do. Có hai kẻ đứng gác trước hai cánh cửa đó. Một kẻ luôn nói sự thật. Một kẻ luôn nói dối. Bạn chỉ được hỏi một câu duy nhất để chọn được cánh cửa dẫn tới tự do. Bạn sẽ hỏi gì?

Hãy ghé thăm trang web của loạt truyện Samurai trẻ tuổi tại địa chỉ www.youngsamurai.com để có lời giải nhé!

CỜ VÂY

Lịch sử cờ vây

Cờ vây là một trong những loại cờ cổ nhất còn tồn tại trên thế giới, được cho là bắt nguồn từ đất nước Trung Hoa hơn 3000 năm về trước. Giai thoại kể rằng Đế Nghiêu - một trong năm vị vua huyền thoại của Trung Hoa cổ đại đã cùng chư hầu sáng tạo nên một loại cờ để phát triển trí tuệ cho con trai mình là thái tử Đan Chu. Đây chính là cờ vây.

Cờ vây được biết tới ở Nhật Bản vào khoảng giữa thế kỉ thứ năm và thế kỉ thứ bảy sau Công nguyên và nhanh chóng trở nên phổ biến trong Hoàng tộc. Vào khoảng thế kỉ thứ mười ba, cờ vây đã lan rộng ra các tầng lớp trong xã hội. Đến năm 1612, Shogun đã quyết định cấp bổng lộc (lương chính thức) cho bốn vị kì thủ mạnh nhất. Từ đó trở đi, bốn hội quán cờ vây lớn đã được thành lập - Hội quán Honinbo, Hội quán Hayashi, Hội quán Inoue và Hội quán Yasui.

Trong suốt 250 năm tiếp theo, nhờ sự cạnh tranh khốc liệt giữa bốn hội quán này mà các chuẩn mực cờ vây được nâng cao, thậm chí đã có cả một hệ thống thứ bậc được thiết lập nhằm mục đích phân hạng người chơi thành chín *dan* (đoạn, cấp bậc), trong đó cao nhất là *Meijin* (kì nhân).

Ngày nay, chỉ tính riêng khu vực Á Đông đã có khoảng 50 triệu kì thủ cờ vây.

Năm sự thật và giai thoại thú vị về cờ vây:

1. Một ván cờ vây được cho là tương đương với việc chơi bốn ván cờ vua cùng một lúc trên cùng một bàn cờ!

2. Một bàn cờ vây tiêu chuẩn có 19 đường kẻ ngang và 19 đường kẻ dọc tạo thành 361 giao điểm, do đó bộ cờ có 181 quân đen và 180 quân trắng. Vì bên đen đi trước nên được nhiều hơn bên trắng một quân. Cờ vây truyền thống có các quân cờ trắng được làm từ vỏ sò và các quân cờ đen được làm từ đá phiến.

3. Giai thoại kể rằng số phận của Tây Tạng đã được định đoạt trên bàn cờ vây khi vị tướng quyết định không động binh; thay vào đó ông ta đã thách đấu kẻ xâm lược bằng một ván cờ vây!

4. Go Seigen (Ngô Thanh Nguyên), sinh ra ở Trung Hoa năm 1914 nhưng lại chủ yếu chơi cờ ở Nhật Bản, được đánh giá là một kì nhân tài năng vài trăm năm mới xuất hiện trong giới cờ vây hiện đại.

5. Ván cờ Nguyên tử là tên gọi của một ván cờ vây mà trong lúc hai kì thủ đang so tài thì quả bom nguyên tử đầu tiên đã rơi xuống Hiroshima, Nhật Bản vào ngày 06 tháng 08 năm 1945. Áp lực khủng khiếp từ vụ nổ đã cắt ngang ván cờ, làm hư hại tòa nhà và làm bị thương một số khách mời quan sát. Tuy nhiên ván cờ đã được tiếp tục ngay sau thời gian nghỉ trưa! Chung cuộc quân trắng thắng năm mục.

Học cách chơi cờ vây!

Để biết thêm thông tin về cờ vây và cách chơi cờ, hãy truy cập trang web www.thuviencovay.com

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Tiếng Nhật: Cảm ơn rất nhiều!

[2] Cổ sự kí: là tập hợp các thần thoại về nguồn gốc các vị thần của Nhật Bản, ảnh hưởng ít nhiều tới nghi lễ Thần đạo.

[3] Taiheiki và Heiki Monogatari là hai cuốn sử thi nổi tiếng của Nhật Bản.